

özgürlükçü

GENÇLİK

İki Aylık Gençlik Gazetesi sayı:10 Ekim 2010 Fiyat: 1 YTL

www.ozgurlukcugenclik.com

Geçtiğimiz ay düzenlenen G-20 toplantısını Seul kentini büyük bir direnişle karşılamıştı.

SERMAYENİN YÖK'ÜNÜ DE KÖKÜNÜ DE KAZIYALIM!

Zafer, Birlik'te MÜCADELEDE!

Yeniden yapılanma sürecinde geldiğimiz noktada kurulacak özneyi en iyi şekilde, tüm yönleriyle tartışmak durumundayız. Devrimci kolektif özneyi kurmak yönünde yaptığımız tartışmalar süreci, bu işi nasıl yapacağımız, nasıl bir birlik yapmamız gerektiğini tartıştığımız süreçtir. Şimdi, işçi sınıfı sosyalistlerinin, "3. Cepheyi" daha görünür, daha kuvvetli hale getirmesi, gençlik, kadın ve ekoloji gibi alanlardaki mücadeleyi egemenlere karşı var olan tüm gücüyle büyütmesi gerekmektedir.

sayfa 12-13

"YÖK kaldırılсын!", "YÖK'ün işlevi değiştirilsin!", "ÖSYM'nin yapısında kapsamlı bir düzenlemeye gideceğiz!", "Özgür ve güvenli(!) üniversite!"...

Yukarıdaki cümleleri sarfederek, öğrencilerin içine alınmak istendiği cenderenin adına bugün demokrasi diyenler, işçi direnişlerine ve hak mücadelelerine, Kürt sorununa, kadınların taleplerine ve her türlü demokrasi ve özgürlük mücadelesine olduğu gibi üniversitelere de aynı iki yüzlü yaklaşıyorlar.

Üniversitelerde sivil polisi yasalaştıran, danışmanlık isimli "psikolojik hareket"la öğrencileri yalnızlaştıran, her türlü ifade özgürlüğünü engelleyen ve içinde tek kelime olsun öğrencinin adının anılmadığı genelgelerle üniversiteler demokratikleştiriliyor.

Bir demokrasibilik oyunudur almış başını gidiyor.

Kurulduğu günden bu yana "YÖK kalkacak!" diyenlerin bildiği bir gerçek vardır ki, demokrasi ve özgürlükler ezilenlerin her fırsatta devlet tarafından boğulmaya

çalışılan isyan haykırışıyla elde edilirler.

Özgürlük sizin oturduğunuz yerden verilmez. Onu biz ayağa kalkarak almasını biliriz.

Sizin demokrasiden anladığınız patronlara dikensiz gül bahçesi yaratmaktır. Ancak bizler, bu ülkede sizin YÖK'ünüzü de, kökünüzü de kazıyacak olanlar, size bu fırsatı vermeyeceğiz. 6 Kasım'da bütün gücümüzle alanlarda haykıracağız.

YÖK kalkacak, Polis Gidecek. Üniversiteler bizimle özgürleşecek!

BU HES'LER KİMİ BESLER?

Kâr getirecek ne varsa sermayenin ilgi alanına girmektedir. Elli yıl önce insanlara, yarım litre suya 50 kuruş ödeyecekleri söyleneceydi, herhalde buna inanmazlardı.

sayfa 20-21

Önüm, Arkam, Sağım, Solum

ŞİDDET

Mirabel kız kardeşlerin özgürlük için ilk kanat çırpışları, bugün büyüyen mücadelemizin ulaştığı düzeyin kelebek etkisiydi.

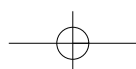
sayfa 14

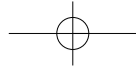
Gençliğin Umudu Genç Sen Olacak

Öğrenci gençliğin gelecekte ümidini kestiği bu dönemde Genç- Sen'i, gençliğin umudu haline getirmek Özgürlükçü Gençlerin omuzlarında taşıdıkları bir sorumluluk hâline geliyor.

sayfa 10-11

SIRA? KİMDE? sayfa 26 27-28

Ne var ne yok

- **Sermayenin YÖK'ünü de Kökünü de KAMPÜSLERİMİZDEN KAZIYACAĞIZ!** • 3
- **REFERANDUMUN ÖNCESİ-SONRASI!** • 4-5
- **GENÇLİĞİN UMUDU GENC SEN OLACAK** • 6-7
- **Saldırlara Karşı Her Alanda BÜTÜNLÜKLÜ MÜCADELE** • 8-9
- **GENÇLİĞİN UMUDU GENC SEN OLACAK** • 10-11
- **ZAFER BİRLİK'TE MÜCADELEDE!** • 12-13
- **Önüm, Arkam, Sağım, Solum, ŞİDDET** • 14
- **ŞİDDET KARDEŞLİĞİ** • 15
- **Pedagojik Formasyon Uğruna PSİKOLOJİMİZ BOZULUYOR!** • 16
- **LİSELİLER SÖMÜRÜYE GEÇİT VERMEYECEK** • 17
- **"SON MODA" BİR HASTALIK: SİLİKOSİS** • 18
- **ABHAZLAR** • 19
- **BU HES'LER KİMİ BESLER?** • 20-21
- **KAOS TEORİSİ** • 22
- **BİLGİ ve OLGU** • 23
- **ÖGD 2010 YAZ KAMPI: KOLEKTİF İRADE ve DEVRİMCİ BİLİNÇLE YÜRÜYÜRÜZ** • 24
- **DEVRİMCİ'LİĞİMİZ ve SANATÇI'LİĞİMİZ ÜZERİNE** • 25
- **SIRA KİMDE** • 26-28

Bu sayıda...

On yıllardır öğrencileri bir mengene gibi kollarının arasına alıp her fırsatını bulduğunda biraz daha sıkı devlet baskısının adına bugün demokrasi diyorlar.

YÖK; polisle, jandarmayla, soruşturmalara, cezalarla, gözaltılarla ve tutuklamalarla kurulduğu ilk günden bu yana öğrencilerin yakasına yapışmış bir çift kirli eldir.

YÖK; Harçlarıyla, yurt-yemek-ulaşım ücretleriyle, teknokentleriyle, kariyer günleriyle, staj sömürüsüyle, özel üniversiteleriyle eğitim hakkımızı gaspeden göbeği şişkinlerin bezirgan komisyoncusudur.

YÖK'ü kaldırmayı teklif eden: Kılıçdaroğlu! "Kaldırmayalım da değiştirelim." diyen: Ziya Özcan!

Sizler, halka değil patronlara sorarak değişiklik yapmaya alışmış iktidarların ucuz memurları olarak, üniversiteye sahte özgürlük getirmeyi başaramayacaksınız. Üniversiteleri şirketleştirip kapitalizme göbeğinden bağlamanın, buna karşı çıkanları çeşit çeşit yöntemlerle cezalandırmanın adına özgürlük dediniz yıllarca.

Bu sene, 6 Kasım'la birlikte yola çıkıyoruz. Demokratik halk üniversitesi için kolları sıvıyoruz. Sahip olduğumuz mücadele tarihinin biriktirdiklerini de arkamıza alarak, üniversiteyi gerçek sahiplerinin kılmaya geliyoruz.

Öğrencilerin, üniversite çalışanlarının, öğretim elemanlarının söz, yetki, karar hakkı için; parasız eğitim, parasız barınma-beslenme-ulaşım olanakları için; anadilde eğitim hakkı için; sınavsız, elemesiz ırk, dil, din, cinsiyet ayrımı olaksızın herkese eşit koşullarda eğitim hakkı için; Demokratik Halk Üniversitesi talebimizi soyuttan somuta gerçekçi kılmak için çalışmaya başlıyoruz.

Gazetemizin bu sayısını hazırlarken yine bir telaş var üniversitede, ülkede ve dünyada.

Bu sayı hazırlanırken, yüreğimiz, kirli bir komployla tutuklanarak cezaevine gönderilen

yoldaşlarımızla birlikteydi. Bu sayı, devletin sesimizi bastırmak için gerçekleştirdiği saldırılara karşı "daha büyük bir direnç ve kararlılıkla atılmanın" önemli adımlarından bir tanesi olarak okurlarımızın eline ulaşıyor.

Yoldaşlarımızın tutukluluğunun henüz ilk günleriydi ki, Mayıs ayında yaptığımız konferansımızın ürünü olan "Özgürlükçü Gençlik 1. Konferans Belgeleri"nin basımı tamamlandı. Özgürlükçü Gençlik'in yola çıktığı ilk günden bu yana biriktirdiklerinin cisimleşmiş hali olarak kitapçığımız mücadele tarihimizdeki yerini aldı.

Yıllardır çeşitli yollarla polisi üniversitelere tapulamaya çalışan YÖK, üniversitelere gönderdiği genelgeyle sivil polisin varlığını yasal güvenceye almak başta olmak üzere, stant açılmasına sınırlandırma getirilmesi, kayıt döneminde yürütülen faaliyetlerin engellenmesi, turnike, kamera ve özel güvenlik sayılarının artırılması gibi pek çok tedbiri salık vererek üniversiteleri "özgürlükleri için mücadele etmeye" davet etti.

Bu sırada devlet dersinde öldürülen kardeşimiz Şerzan Kurt'un duruşması, delillerin yol edilmeye çalışılması gibi uygulamalarla şimdiden egemenlerin mahkemenin sonucu hakkında sorguya gerek duymaksızın karar verdiklerinin göstergesi oldu.

Referandum sonrası, aradığı "huzur" ve "milli birlik" ortamına kavuşan AKP, Kürt sorunun çözümünde/tasfiyesinde Suriye, İran, Irak ve ABD ile ortaklaşa uygulanacak bir çözüm için çabalarını hızlandırırken, ipleri birbirine dolaşır iyice karmaşıklaşan açılım sarmalında yeni arayışların ipuçlarını kamuoyuna yansıtıyor.

Gazetemizi yayına hazırladığımız sıralarda, Fransa'da emeklilik reformuna karşı işçilerin, üniversitelilerin ve liselilerin büyüyen mücadelesi tüm dünyayı pençesine alan neo-liberal saldırılara karşı çakılmış bir kıvılcım olarak yolumuzu aydınlatıyor.

19.10.2010

Şerzan'a

Güllerin bedeninden dikenlerini teker teker koparırsan dikenleri kopardığın yerler teker teker kanar dikenleri kopardığın yerleri bir bahar filân sanırsan Kürdistan'da ve Muş-Tatvan yolunda bir yer kanar Muş - Tatvan yolunda güllere ve devlete inanırsan eşkıyalar kanar kötü donatımlı askerler kanar sen bir yaz güzelisin, yaprakların ekşi, suda yıkanırırsan portakal incinir, tütün utanır, incirler kanar bir yolda el ele gideriz, o yolda bir gün usanırırsan padişahlar ve Muşlar kanar, darülbedayiler kanar Muş - Tatvan yolunda bir gün senin akşamın ne ki orada her zaman otlar otlar ergenlikler kanar el ele gittiğimiz bir yolda sen gitgide büyürsen benim içimde çok beklemiş, çok eski bir yer kanar

* *Yokuş Yol, Turgut Uyar*

1902 - 11 Ekim 1971

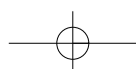
Dr. Hikmet Kıvılcımlı Mücadelemizde Yaşıyor!

"Ve müdüriyette her kalkışında sopanın altından (yanaklarında parçalanmış gözlüğü ve tabanlarında ayıpladığı bir sızi) yüreğinde fakat hiçbir şey söylememiş hiç kimseyi ele vermemiş olmanın rahatlığı"

...
"Kitap okuyor mahkum Halil. Çevirirken dizinde duran kitabın yapraklarını çok rahat bir ustalıkla kullanıyor bileklerinden. demirli parmaklarını. Kitap ve kelepçelerle onüç senedir bu beşinci yolculuğudur

...
Seni pulluk yapacağız kelepçemin demiri Ve öyle güzel buldu ki bu fikri yine üzüldü birdenbire ölçülü ve ölçsüz şiir yazmak hünerini bilmediğine"

* *Memleketimden İnsan Manzaraları, Nazım Hikmet*

SERMAYENİN YÖK'ÜNÜ DE KÖKÜNÜ DE KAMPÜSLERİMİZDEN KAZIYACAĞIZ

**Özgürlükçü Gençler,
6 Kasım'a giderken
alanlarda özgür
demokratik üniversite
talebini öne
çıkacaktır. Çünkü
egemenler için
vazgeçilmez olan
YÖK'ün varlığı değil,
sermayenin
üniversiteler
üzerindeki
egemenliğinin
artarak sürmesidir.**

Yiğithan Kavukçu

Dünden Bugüne YÖK

Üniversitelerin sermaye için dikensiz gül bahçesi olarak dizayn edilmesinin, devrimci öğrenciler ve öğretim görevlileri içinse içine hapsedildikleri bir hapisaneye dönüştürülmesinin milâdı olan 6 Kasım 1981'in yıl dönümü yaklaşıyor. Bu yıl da 6 Kasım yaklaştıkça hem düzen güçlerinin kullandığı güncel argümanları çürütmek, hem de devrimci gençliğin demokratik özgür üniversite mücadelesinin sağlam sacayakları üzerinde yeniden şekillendirmesine katkı sunmak için tartışmak ihtiyacı hâsıl olmuş durumda.

Son dönemde YÖK üzerine yürütülen tartışmaların burjuva medyada sıkça yer bulduğuna şahit oluyoruz. Özellikle 12 Eylül referandumu öncesinde burjuvazinin çıkarlarını temsil eden siyasetçilerin YÖK hakkında, onu yeren birçok beyanat verdiği herkesin malumu. Oy toplama yarışı içerisindeyken kuru sıkı vaatlerde bulunmakta uzmanlaşmış olan Erdoğan "Gelin bu YÖK düzenini değiştirelim" derken, Kılıçdaroğlu polemikte el yükselterek "YÖK, askerlerin bize biçtiği bir kefen gömleğidir" açıklamasını yapıyordu.

Burjuvazinin kuklalarını böyle YÖK'ten yaka silerken görünce ilk tepki olarak şaşkınlık yaşamak doğal karşılanabilir. Ancak "demokrasi havarilerinin" gözümüze indirmeye çalıştığı vaat perdesini aralayarak, öngördükleri değişimin içeriğine odaklanırsak şaşırmanın yersiz olduğunu görmemiz hiç de zor değil. Egemenler her zaman olduğu gibi sadece kendilerinin çıkarına olacak değişimleri halkın çıkarlarına uygunmuş gibi lanse etme çabası içindeler sadece.

Darbecilerin eliyle ve sermayenin

dönemsel ihtiyaçları doğrultusunda kurulmuş olan YÖK'e karşı çıkarak "en demokrat" kisvesine bürünmeye çalışanlar, YÖK'ün dönüştürülmesi veya tamamen ortadan kaldırılması yoluyla sermayenin güncel ihtiyaçlarına cevap verecek olan yeni bir yükseköğretim modeli kurmayı hedeflediklerini gizliyorlar. Hâlbuki sermaye güçlerinin bir zamanlar yine kendi gereksinimlerini karşılamak için askeri darbe vasıtasıyla kurdurttukları YÖK'ün mevcut merkezîyetçi hantal yapısından rahatsızlık duyduğu ve hatta uzunca bir süredir "özerk üniversite" isteminde bulunduğu bilinen bir gerçek.

"TÜSİAD 2008'de hazırladığı raporda YÖK'ün ayrıntılı düzenlemelerinin, üniversite özerkliğine müdahale eder düzeyde olduğunu belirtmektedir. TÜSİAD'a göre üniversitelere 'tek tip elbise' giydirilmeye çalışılmaktadır."¹ Bu alıntıdan kolayca anlaşılacağı üzere gerek YÖK'ün yapısında onu kaldırmaya kadar varabilecek dönüşümlerin ön görülmesi, gerekse "özerk üniversite" söyleminin dillendirilmesi bilim üretim sürecinin kapitalleşmesiyle çelişmek bir yana, onunla uyumlu bir bütün oluşturmakta.

6 Kasım'a Giderken

Elbette sermaye güçlerinin güncel ihtiyaçlarına cevap vermekte yetersiz kalan YÖK ile kurduğu gerilimli ilişki, YÖK'ün kaldırılması talebimizin doğruluğuna zerre kadar hâle getirmez. YÖK kaldırılmalıdır ve kaldırılışı sermayenin o veya bu temsilcisinin lütfu değil, on yıllardır verdiğimiz özgür demokratik üniversite mücadelesinin bir sonucu olacaktır. Hâlâ kampüslerimizde sivil polisler için uygun yerler hazırlamak için genelgeler hazırlamakta olan bu kurumun halk nezdinde hiçbir

meşruiyeti kalmamıştır.

Ancak açıktır ki, mevcut konjonktürde içi yeterince doldurulmadan öne sürülecek "YÖK Kaldırılsın" sloganı ve bilimi kapitalizmin boyunduruğundan kurtarma kapasitesinden uzak olan "özerk üniversite" talebi sermayenin üniversiteleri dönüştürme sürecini cepheden göğüslemek ve püskürtmek için yetersiz kalacaktır. Özgürlükçü Gençler, 6 Kasım'a giderken alanlarda özgür demokratik üniversite talebini öne çıkaracaktır. Çünkü egemenler için vazgeçilmez olan YÖK'ün varlığı değil, sermayenin üniversiteler üzerindeki egemenliğinin artarak sürmesidir.

Konu 6 Kasım'ın örgütlenmesine gelince değinmemiz gereken bir başka husus ise, geride bıraktığımız yıllarda YÖK'ün sınıfsal kimliğini analiz etmekteki farklılıklar üzerinden yaşanan ve git gide derinleşen ayrışmalar. Geride kalan uzun bir dönem boyunca alanlarda çok sayıda 6 Kasım eylemi ayrı ayrı örgütlenir oldu. Bu ayrılıkların kökeninde düzen içi farklı güç odaklarına eşit mesafede konumlanan bağımsız devrimci bir politik hattan yoksun oluşun izlerini taşıyan YÖK tanımlamaları yatıyor. Söz konusu tanımlamayı öne süren sosyalist gençlik örgütleri YÖK'ü "AKP'nin YÖK'ü" olarak ele alarak YÖK karşıtlığı eşittir AKP karşıtlığı denklemine içine binilince yuvarlandılar.

Günümüzde YÖK eliyle üniversitelerin sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda biçimlendirilmesi rolünü AKP'nin üstlendiği bir gerçektir. Ancak YÖK'ü kuruluşundan bugüne taşıya gelmiş olduğu tarihsel niteliğinden soyutlayarak AKP eliyle yaratılmış bir kurummuş gibi lanse etmek, özgür demokratik üniversite mücadelesini bulandırmaktan ve öğrenci kitlelerin-

de AKP iktidardan uzaklaştığı takdirde üniversitelerin özgürleşeceği yanılgısının oluşmasına yol açmaktan başkaca sonuç üretmez. YÖK'ün Yusuf Ziya Özcan döneminde geçirmekte olduğu hızlı dönüşümün temelinde hükümetin keyfiyeti değil temsilcisi olduğu sermaye sınıfının birikim düzeyinin geldiği aşama yatmaktadır.

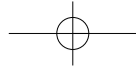
Talebimiz Demokratik Halk Üniversiteleri

Alternatif bir üniversite mücadelesi, üniversiteden başlayan ama hedeflediklerinden fazlasını talep eden bir program çerçevesinde yürütülmek zorundadır. Eğitimin halkın ihtiyaçları doğrultusunda şekillenmesi ve emekçilerin eğitimin öznesi hâline gelmesi, üniversitenin bilimsel bilginin ürettiği ve toplumsallaştırıldığı mekanlar haline gelmesi için eğitimin onu meta olarak gören piyasanın belirlemelerinden kurtarılması gerekir.

İrk, dil, dini inanç ve cinsiyet ayrımı yapılmaksızın tüm gençliğin eğitim hakkının garanti altına alınması, öğrencilerin tüm yurtlardan, yemekhanelerden ve kültürel hizmetlerden ücretsiz yararlanması, ezberci eğitime araştırma, inceleme, deney ve tartışmaya dayalı bir yöntemin esas alınacağı üniversitelerin idari ve bilimsel özgürlüğünün garanti altına alınması ve üniversite yönetimlerinin öğrenciler, üniversite çalışanları ve akademisyenler tarafından yapılması özgür demokratik üniversite mücadelemizin temel hedefleridir.

Demokratik halk üniversitelerini kurma yolunda, sermayenin YÖK'ünü de kökünü de kampüslerimizden kazıyacağız!

¹ Özgürlükçü Gençlik I. Konferans Belgeleri sf. 71

REFERANDUM ÖNCESİ-SONRASI

Kurulacak yeni güçler dengesinin habercisi olan referandumda ezilenlerin ve emekçilerin, sermayeye ve politik mevzilerine karşı açtığı 3. cephe varlığını hissettirdi. Egemenler arası güçler dengesini bozmak için üçüncü cephenin somut varlığını dayatması gerekiyor.

Ergün Yılmaz

12 Eylül'de referandum sonuçlarının açıklanmasıyla, referandumun öncesinde alınan politik tercihler, kuşkusuz bir kez daha sorgulanmaya başladı. Belirginleşen saflar, netleşmeye başlayan çizgiler ve söylemler, ortadaki somut bir gerçeklikle yüzleşmek zorunda kaldı. Bu yüzleşme, referandum sonucunda safların daha bir belirginleşmesini, çatlakların derinleşmesiyle savrulmaları da beraberinde getirecek gözüküyor. Hayır ve 'Yetmez Ama Evet' cephesinde savrulmaların olması, çatlakların derinleşmesi, özellikle politik tercihini bu yönde kullanan TKP, ÖDP, EMEP, Halkevleri, SP ve DSİP, EDP özelinde daha belirgin görülecektir. Süreci daha iyi anlamak, anayasa değişikliğinin ve referandumun gündeme gelmesiyle birlikte başlayan süreçte, Anayasa'nın kimin için ne ifade ettiğini bir kez daha hatırlamaktan geçiyor. Kuşkusuz Anayasa'da değişikliğe sunulan maddelere göz attığımızda, ezi-

lenler ve emekçiler için birşey ifade etmediği ortaya çıkar. Alanlarda da yargıyla ilgili madde dışında, diğer 25 madde neredeyse konuşulmadı, bahsi bile edilmedi, diyebiliriz. Yargıyla ilgili olan madde ve referandumun genel görünümünün, özellikle AKP ve CHP özelinde çok şey ifade ettiği kesin! İlk olarak referandumun yaklaşan genel seçimlere bir prova niteliği taşıyor olması. İkinci ve temel noktaysa, AKP için iktidar olma yolunda yargı gibi kritik bir noktayı ele geçirerek zemini sağlamlaştırmakken, CHP'nin kuruluşundan bu yana elinde bulundurduğu askeri bürokratik oligarşiyi kaybetmeye çırpınışıydı. Sürece ayak uyduramayan MHP cephesi ise, 'Kürt sorunu' üzerinden milliyetçi bir söylemle ülke bölünecek nidalarıyla kendi tabanını tutmak adına Hayır saflarında yerini aldı.

Sermaye kanadında, TÜSİAD'ın AKP iktidarı boyunca karşılıklı bir dil tutturamamasını, evvelden göbek ba-

ğıyla birbirine bağlanmış sermaye-devlet ilişkisinin bazı anlaşmazlıklar şeklinde tezahür etmesini bir çatışma olarak nitelerek, yanılısamadan öteye geçmeyecekti. Süreçte sermaye cephesinin kararını açık bir dille açıklamaması, referandum sonucu konulanma şeklini, çıkacak sonuç üzerinden şekillendireceğinin teminatıydı. "Bitaraf olan bertaraf olur" sözlerinden sonra, gerginlik olarak görünen durum, referandum sonrasında sermaye cephesinden de yerini bulacak açıklamalarla süreç, "Yeni bir anayasa için hep birlikte çalışmalıyız" şeklinde özetlenecekti. Sermaye güçlerinin belirli veya belirsiz hamleleri, tek bir şeye hizmet ettiği açık: Sonuç ne çıkarsa çıksın, devleti kendi sermaye eksenlerine almak ve dönüştürmek üzerine kurulu manevralar bütününden oluşan hamleler.

Hayır, cephesinde yer alan ulusal solcu (TKP, EMEP, ÖDP, Halkevleri) diğer grupların tepkileriyle, AKP kar-

şılığı üzerinden kurguladıkları aydınlanmacı zihniyetin yansımalarıydı.

Yetmez Ama Evet bloğunda kendini bulanlarsa, referandum öncesi ve sonrası liberalizmin ve savrulmanın bataklığına saplanmakla birlikte, burjuva demokrasisini göklere çıkartmakta da beis görmemeye devam etmektedir.

Evet ve Hayır dışında, tercihini referandumu Boykot etmekle somutlaştıran ezilenlerin ve emekçilerin cephesiyse, gerek süreçte, gerek referandum sonucunda üçüncü bir seçeneğin olduğunu gözler önüne serdi.

Oyunu yalnız oyuncular bozar: Boykot bir oyunu ve ezberi bozmuştur. Boykot cephesi "Başka bir dünya mümkün!" diyen ezilenlerin ve emekçilerin taleplerini görünür kılmıştır. Kürtlerin, kadınların, gençlerin, emekçilerin ve enternasyonal sosyalistlerin hem sermayeyi, hem devleti karşısına alarak sorunun gerçek öznelere hatırlatması tercihlerinin neden Boykot'ta cisimleştiğinin ifadesidir.

Güçler Dengesi Değişiyor

"Bilindiği gibi Restorasyon mecazi bir deyimden başkası değildir; gerçekte eski rejimde restorasyon olmuş değildir, yalnız yeni bir güçler dengesi kurulmuştur."(Gramsci)

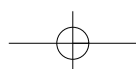
Referandumun hemen ardından burjuva medyasının ve liberal aydınların "demokratikleşme yolunda atılan bir adım", "vesayet rejiminin sonu" olarak biraz da temkinli olarak yazıp çizdikleri mevcut durum karşısında, liberal kanadın güçlenmesinden başka birşey olmayacaktır. Oyun aynı oyunken, oyuncularda bir değişme oldu. Grams-

ci'nin Fransa'daki güçler dengesinin değişimi için söylediği gibi mecazi bir dönüşüm, Ali Cengiz oyunu ortadaki. Bunu görmek hiç de güç değil: Halkçı bir anayasadan, demokratikleşmeden bahseden AKP, Kürt illerinde seçimi kaybettikten sonra KCK operasyonlarıyla Kürt aydın ve siyasetçilerini tutuklayarak, YÖK gibi köhnemiş bir kurumu kaldırmak yerine kendi safından birini yerleştirerek, darbecileri yargılamaktan bahsederken zaman aşımına dokunmayarak fikrini ve zikrini sergilemiş oldu. Diğer kanatta CHP, Anaya-

sa'nın 35. maddesi olan "ordunun gerektiğinde devleti koruyup kollayabileceği" maddesinde, "kollama" ibaresini kaldırarak, bu da benim değişikliğim, dedi ve samimiyetsizliğini gösterdi.

Kurulacak olan yeni güçler dengesinin habercisi olan referandum, aynı zamanda bu güçler dengesinin dışında ama kendisini de bir güç olan ezilenlerin ve emekçilerin, sermayeye ve politik mevzilerine karşı üçüncü cephe varlığını hissettirdi. Egemenlerin samimiyetsizliğini ortaya çıkarmak ve güçler dengesini bozmak, üçüncü cephenin kendini hissettirmekle kalmayıp somut varlığını dayatması gerekiyor.

"Bilindiği gibi Restorasyon mecazi bir deyimden başkası değildir; gerçekte eski rejimde restorasyon olmuş değildir, yalnız yeni bir güçler dengesi kurulmuştur."

Halkçı bir anayasadan, demokratikleşmeden bahseden AKP, Kürt illerinde seçimi kaybettikten sonra KCK operasyonlarıyla Kürt aydın ve siyasetçilerini tutuklayarak, YÖK gibi köhnemiş bir kurumu kaldırmak yerine kendi safından birini yerleştirerek, darbecileri yargılamaktan bahsederken zaman aşımına dokunmayarak fikrini ve zikrini sergilemiş oldu.

Referandum Sonrası

Referandumdan Evet çıkması, bu sonucun Hayır'a oranla ezici bir ağırlığının olmasını da göz önünde bulundurduğumuzda, sürecin bundan sonraki seyri netleşir. Devletleşen ve devletlikçe de gözleri iktidar hırsıyla dönmüş, devrimci demokrat bütün yapılar ve kişilere saldıran, kendinden başka kimseyi görmeyen, görmek de istemeyen kör bir dövüşçü olarak yerini aldı.

BDP'nin Kürt illerinde, tabanda karşılık bulan boykot kararı, mecliste özellikle AKP'ye olası MHP-CHP ortaklaşması karşısında kendisini dayattı. Demokratik açılımın yeniden gündeme somut şekilde kendini dayatacağı, yaklaşan genel seçimleri de düşünürsek uzak görünmüyor. Boykot başarısından sonra demokratik özerklik ve ana dil üzerinden zaman geçme-

den Kürt Özgürlük Hareketi hamlelerini yaptı ve hükümeti gerilime soktu.

Hayır cephesinin başını çeken CHP, kadrolarında yaptığı değişikliklerle daha 'halkçı' görünüm çizmekle birlikte keskin laisizm çıkışlarını, muhalefet için muhalefet yapmayı ve ordu sözcülüğünü geri plana almak zoruyla kalacağı benziyor. Kılıçdaroğlu ile başlayan çizgiyi esnetme, biraz daha sürecek; yoksa kemik yapısını tutarak sadece AKP karşıtlarının oy attığı siyasi bir kanat olmaya mahkum

olacaktır. Birinci olasılığın olması muhtemel. Çünkü sermaye, Deniz Baykal'ı bir video kaydıyla tahtından edip yeniden kendine hizmet edebilecek sorunsuz ve çıkarlarını güden bir odağın zayıflamasını istemeyecektir.

MHP'nin süreçte sertleşen tavrı, tabanında karşılık bulmadı; kemik faşist yapısını ön plana çıkardı. Referandumun hemen ardından yaptığı açıklamada Bahçeli'nin, ilk elden Kürt açılımını hedef alması, küçüldükçe saldırganlaşacak olan faşist bir yapının gelecekteki göstergesidir.

21 Eylül Komplosu

Referandum sonrasında AKP'nin devletleştikçe saldırganlaşan tutumu, kendini komplolar, tutuklamalar, uydurma hikayeler biçiminde göstermeye başladı. BDP'nin boykot çağrısının Kürt illerinde karşılık bulması akabinde Urfa'da parti yöneticilerin tutuklanması, AKP demokrasisinin ilk marifeti oldu.

Bunun ardından 21 Eylül sabahı SDP, TÖP yöneticileri, sözcüleri ve üyelerinin Red, Demokratik Dönüşüm,

Bilim ve Gelecek dergilerinin evlerine ve parti binalarına kolluk güçleri tarafından baskınlar yapılarak gözaltına alınmış, ardından tutuklanmışlardır.

Gözaltına alınanlar, henüz savcılıktan mahkemeye sevkedilmemişken yalan yanlış ve tam bir bilgi kirliliğiyle Fettullah'a yakın medya kuruluşlarına devlet eliyle sızdırılan görüntülerle yapılan propagandanın düzensizliği, yandaş medyanın sahneye çıktığını

gösterdi ve saldırıların organize şekilde planlandığına kuşku bırakmadı. Operasyonun şekillenmesi ve olayların örneği, devletin bu saldırıyla hem sosyalistleri işçilerden ve ezilenlerle kurduğu ilişkiden yalıtılmak, hem de sosyalistleri birbirinden yalıtılmak hedefi götüğünü açık biçimde ortaya koyuyor. Bu saldırılara sosyalistler en güzel cevabı birlikte mücadele ve dayanışmayla vereceklerdir. "Soruyoruz: SIRA KİMDE?" kampanyasıyla operasyondan bu güne örülen süreç, böylesi bir cevaba güzel bir örnektir.

Oyunu yalnız oyuncular bozar: Boykot bir oyunu ve ezberi bozmuştur.

Boykot cephesi, "Başka bir dünya mümkün!" diyen ezilenlerin ve emekçilerin taleplerini görünür kılmıştır.

Sorunun gerçek özneleri, hem sermayeyi, hem devleti karşısına alarak Boykot'a güç verdi.

Neden TÖP? Neden SDP?

SDP ve TÖP'ün Kürt Halk Hareketiyle dayanışma ören, batıda Kürt hareketinin bağlantılarını kurabilen politik hatlarda olması, DBH'la (Demokrasi için Birlik Hareketi) birlikte üçüncü bir seçenek için ısrarlı tutumları, kendi özellerinde yürüttükleri yeniden

yapılanma ve birlik süreçleri siyasi iktidarı rahatsız etmiştir.

Saldırı sadece SDP ve TÖP'e değil bütün Sosyalistlere yöneliktir. AKP, toplumu yeniden örgütleme çalışmaktadır, bu oyunu bozabilecek olanların da farkındadır.

Bizlere düşen, saldırılar karşısında daha fazla dayanışma ağını örmek, bütün önleyici savaş hamlelerini boşa çıkarmak olacaktır. Daha fazla sorumluluk sahibi olduğumuz ve omuzlarımızdaki ağırlığın daha da arttığı açıktır; bunun içindir inisiyatif alıp bir adım daha öne çıkma vaktidir!

SEÇİM SİZİN! KÖTÜ MÜ? BETER Mİ?

Dünya kapitalizminin kendisine memurluk etmesi için ürettiği IMF-DB gibi onlarca kurumun yanında, son yıllarda çok popüler olan iki klübü bu istişarelerde özel olarak öne çıkarıyor: G-8 ve G-20.

Ulaş Taştekin

Uluslararası sermaye grupları atacakları adımlara karar vermek, adımların birbirleri ile çakışması halinde bunlara çözüm bulmak, sermaye gruplarından hangisinin ayağını biraz sağa ya da sola kaydıracağına ya da adım atmaktan vazgeçmesiyle sorunun çözüleceğine karar vermek için müzakere etmeyi severler. Ta ki bu müzakerelerde taraflardan biri

ya da bir kısmı adımını değiştirmekten vazgeçmez ve bu durumda çözüm için savaşmak kaçınılmaz hale gelinceye kadar.

Dünya kapitalizminin kendisine memurluk etmesi için ürettiği IMF-DB gibi onlarca kurumun yanında, son yıllarda çok popüler olan iki klübü bu istişarelerde özel olarak öne çıkarıyor: "G-8" ve "G-20."

Geçmişten Günümüze G-8 ve G-20

G-8; ABD, Japonya, Almanya, İngiltere, Fransa, İtalya ve son olarak da Kanada'nın da katılımıyla ilk aşamada 7 ülke olarak yola çıktıktan sonra, 1976'da Porto Rico'da kendisini G-7 olarak ilan etti. Bu süreçte "iki kutuplu dünya" ve "sosyalist blok karşısında mücadele" konseptiyle hareket eden G-7, Sovyetler'in yıkılmasından sonra 1991'de Rusya ile de görüşmelere başladı. 1994 yılına gelindiğinde söz konusu 8 ülke, toplantılarına "Siyasi 8" ismini verdiler. Bu toplantıları 1998'de kurumsallaştırarak G-8'i deklare ettiler.

1999 yılına gelinmesiyle birlikte, G-8, kendi etrafına toplayacağı daha geniş bir çeperi oluşturmak adına G-22, G-26, G-33 gibi çeşitli toplantılar denese de sonuç olarak, Suudi Arabistan, ABD, Almanya, Türkiye, Arjantin, Avustralya, Birleşik Krallık, Brezilya, Çin, Endonezya, Fransa, Güney Afrika,

Güney Kore, Hindistan, İtalya, Japonya, Kanada, Meksika, Rusya ve AB temsilcilerinin üyesi olduğu G-20 zirvesinde karar kıldı. 2010 Haziran ayının son günlerinde Toronto'da 4. kez toplanan G-20 toplantıları son yıllarda sıklığı yoğunluk kazanırken G-20 klübü kapsamında üye ülkelerin şadamları, maliye bakanları ve meclis başkanlarını bir araya getiren alt birim toplantıları da çok sık gerçekleştiriliyor.

G-20 Güncel Yönelimlerin Sonucudur

G-20 toplantılarındaki bu yoğunlaşma nedeniyle, burjuva basında, bugün, "G-8, G-20'nin gölgesinde kaldı!" vb. gibi değerlendirmeler yapılıyor. Bu değerlendirmeleri sermayenin uluslararası hareketlerini görmezden gelerek ele alırsak doğru anlama şansımız ne yazık ki

yok. İlk bakışta, "G-20 G-8'den daha işlevli hale geliyor"muş ve "dünyanın yönetiminde, güç paylaşımına gidiliyor"muş gibi görülmesine neden olan G-20 toplantılarının ön plana çıkartılması ve ondan hemen önce toplanan G-8 toplantılarının çok da gündeme getirilmemesidir. Bu durumun iki nedeni vardır:

Birincisi, daha önce "iki kutuplu dünya" konseptinde dünyanın bir kısmı ve bugünkü G-20 ülkelerinin bir kısmı, G-7 ülkeleri açısından ya "zararlı" ya da "zararlı unsurların etkisi altında"ydı. Bugün, bu durum ortadan kalktı ve G-7 ülkeleri açısından diplomasi kurulabilir bir ortam oluştu.

İkincisi ve daha önemlisi, dünyada sermayenin yeni yönelimleri olan esnekleşme, taşeronlaşma, üretimin merkez ülkelerden çevre ülkelere kaydırılmasıyla söz konusu geç kapitalistleşen ülkelerde oluşan sermaye birikimi sonucu daha "ele avuca gelir" bir birikim düzeyine ulaşmaları; "dünyanın efendi"lerini, zaten pazar, hammadde ve ucuz işgücü ilişkisi kurduğu bu ülkelerle diplomatik ve siyasi ilişkiyi de derinleştirip önlerini açarak varlıklarından faydalanma yoluna itti. Ve gerçekleşen de tam olarak ikincisidir. Listeye baktığımızda Türkiye, Brezilya gibi ABD'nin bölgesel "taşeronluk"larına talip ülkelerin yer aldığı göze çarpmaktadır.

G-8, G-20'ye Öncülük Ediyor

G-20 zirveleri, Bush döneminde ABD tarafından öne çıkartılmaya başlandı. Toplantılarda çeşitli "dostlar" aracılığıyla dillendirilen fikirler, uluslararası kamuoyunda "Made in America" etiketinden kurtarılarak ABD'ye belli bir meşruluk sağlıyordu. Bugün, Obama da bu olanağı değerlendiriyor. Hem Obama'nın iktidar olmasında önünü açan bir unsur olarak "en geniş ve kapsayıcı diplomatik ilişkiler" ilkesi gereği, hem de tam da iktidar olmasının arifesinde patlak veren krizin sonuçlarını en azından bir kısmını çevre ülkelerle paylaşma adına.

Bugün G-20'nin öne çıkarılmasıyla, dünyanın önde gelen sermayeleri "zararsızlaşan" ve "artık zararlı unsurların etki alanında olmayan" ülkeleri çekip çevirme politikasına gittiler. G-8, her yıl düzenli olarak gerçekleştirdiği ekonomi zirveleri ile uluslararası sermayenin sektörel ve coğrafi dağılımını planlıyor. G8 varlığını ve işlevini bir değişiklik olmaksızın sürdürüyor ve sürece hegemonyasıyla önderlik ediyor. Gerçekleşen, G-8'in G-20 karşısında işlevlerinin azalması ya da aşınması değildir. Gerçekleşen en geniş bileşenin "soruna ortak edilmesi"dir.

Şu halde dünya sermayesinde kurtarma amacıyla aktarılan "değer", üretimdeki karşılığını "karlılık" olarak bulmuyor. Bunun olabilmesi için kapasite fazlasından kurtulmak gerekiyor. Krizin mevcut durumu daha fazla şu anda olduğu gibi sürdürülebilir görünmüyor.

Geçtiğimiz Haziran ayının sonlarında, Toronto'da gerçekleştirilen G-8 ve G-20 zirveleri uluslararası sermaye açısından hayati önem atfedilmiş toplantılardı. Yunanistan'ın borçları ve devletçe batmasının gündeme gelmesiyle birlikte Euro bölgesinin borç krizinden nasıl çıkacağına yanıt üretilmesi ve orta vadeli planlarda eşgüdümün sağlanması hedefiyle gerçekleştirilen toplantı beklenen sonuçları vermedi.

Sermaye Seçim Yapamıyor

Krizin akut sürecinin atlatılmasının ardından yapılan ilk toplantı, önceliklere göre pazarlık payı daha yüksek bir toplantı potansiyeline sahipti. Önceki toplantılarda duvara çarpmışlığın verdiği şokla tartışmaya fırsat olmadan kararlar alınırken, bu toplantı bu bakımdan farklı bir nesnellikte şekillendi.

Almanya, İngiltere ve Fransa'nın banka bilançolarının vergilendirilmesi ve kamu harcamalarının kısılması talebine ABD, Kanada ve Japonya cephesi bunun yeni bir resesyona neden olacağını savunarak karşı çıkarken, Türkiye gibi gelişmekte olan ülkelerde "dünya piyasalarının zarar görmemesi" adına ikinci grupta yer alan ülkelerle hareket ettiler.

İngiltere'den gelen "G7 ülkeleri direksiyon başında uyuyor! Bugün Yunanistan, yarın İspanya. Euro bölgesi tehdit altında." uyarıları çok sonuç vermedi ve ciddi bir yaptırım kararı çıkmadı.

Bir önceki yıl gerçekleşen toplantıdan kazançlı çıkan Obama yönetimi bu toplantıda AB eksenli odağa istediklerini vermeyerek "kazançlı" çıkmış göründü. Ancak burada burjuvazi 'iyi' ve 'kötü'den oluşan iki alternatif arasında değil, 'kötü' ve 'çok kötü'den oluşan iki alternatif arasında bir seçimi tartıştığı için bir kazanımdan bahsetmek söz konusu değil.

Geçen yıl İstanbul'da gerçekleştirilen IMF-DB toplantıları, iki yıl Washington'da bir yıl da ABD dışında olmak üzere her yıl Ekim ayında gerçekleştiriliyor. Bu yılki toplantıda dünya kapitalizmi kendi çıkmazlarında çırpınırken, Hazi-

ran'dan bugüne şekillenen yeni güç dengelerinin belirleyiciliğinde G-8 ve G-20'de sonuçsuz kalan pazarlıklar devam ettirilecek.

Çare Çin'de Bile Olsa Bulunuz

"Sıcak para akışı", "gevşek para politikası", "bankaların vergilendirilmesi" vs. gibi karşılıklı karmaşık önerilerle aranan krizden çıkış yolları, aslında gelip bir noktada düğümleniyor.

ABD önderliğinde, Ekim 2008'den bu yana finans piyasalarına sürekli para baskısıyla pompalanan ve miktarı 12 trilyon Doları bulan kurtarma paketleri, mevcut daraltmayı rahatlatma amacı taşısa da ne daralmaya gerçek anlamda bir çözüm bulabildi, ne de krizin sermayeye dayattığı piyasa ortalamasının altında kalan sermaye birikiminin tasfiyesinin tam anlamıyla yerine getirmesine izin verdi. Gerçekleşen yalnızca kanserli hastanın tümörünü almak yerine, ona ağrı kesiciler vermek oldu. Böylelikle borç köpüğü daha da büyüdü.

Buna karşılık, özellikle AB ülkelerinin çözüm olarak dayattığı ise "kemer sıkma", para pompalamaya artık bir son verme, kamu harcamalarını kısma ve borçlarını kapatma yoluna gidilmesiyle piyasaların şu an acil ihtiyaç duyduğu çıkışı gerçekleştirilebileceğini savunuyor.

ABD de, AB de üretim fazlalarını eritemekten yana dertliler. Bunun için de çeşitli ülkeleri ithalata zorlamak istiyor-

lar. Bunların başında Çin, Hindistan, Güney Kore, Endonezya, Tayvan ve Brezilya geliyor. Bu ülkelerin ise ihracat yapabilmesi, kendi paralarının Dolar ve Euro ama söz konusu ülkeler açısından özellikle dolar karşısında değer kazanması gerekiyor. Bunun en ideal yolu da kendi piyasalarını sıcak para girişine açmalarıyla mümkün olacak. Yani emperyalizmin temel yasası gereği, merkez emperyalist ülkeler, bağımlı-çevre ülkelere mal ve sermaye ihracı peşin-deler.

Sıcak para girişi, -ABD'de olduğu gibi- piyasalarda görünürde bir iyileşme olarak algılanıyorsa da esasında sonucu istihdam yaratmayan bir büyüme olarak zuhur ediyor ve girdiği ülkede ithalatı ve dolayısıyla üretimi azaltarak ihracatı arttırıyor. İşsizlik daha da artıyor. Türkiye'de de bugün gerçekleşen tam olarak budur.

Özellikle son dönemde Çin para birimi Yuan'ın adını sıkça duyar olduk. Ekonomistler gün gün Yuan'ın Dolar ve Euro karşısında ne kadar değer kazanıp kaybettiğiyle yatıp kalkıyorlar. Diğer taraftan IMF-DB toplantılarına bu tartışmaların yeni bir kur savaşı getireceği endişesiyle gidiliyor. Çin ise bir yandan ABD ve AB merkezli sermaye tarafından yoğun biçimde baskılanırken, diğer taraftan adımlarını dikkatli atmaya çalışarak piyasalarını teknoloji ya da istihdam getirisi olmayan sermaye girişine kapatıp süreci en az hasarla atlatmaya çalışıyor. Diğer taraftan eğer doğru değerlendirilirse, bu durum Çin'e dünya ekonomisi ve politikasında daha etkin ve belirleyici bir pozisyona -öncülük pozisyonuna değil- sıçramanın olanağını sunuyor.

Çin-Türkiye vs ABD-İsrail

Bu süreçte güç dengelerinde çeşitli iniş-çıkışlarla karşılaşmamız ve bunun sonucu olarak gerek yeni pazar ve yatırım sahaları için, gerekse de başka üçüncü ülkelerle yapılacak pazarlıklarda ellerini güçlendirmek için, çeşitli ülkelerin birbirleriyle flörtlere girmesi olası. Türkiye-Çin böyle bir flört olabilir ancak bunun orta ya da uzun vadede bir stratejik işbirliğine evrilmesi en azından şu aşamada ufukta görünmüyor.

Türkiye aralarında "katolik nikahı" bulunan İsrail-ABD birliğinde yeni çatlaklar yaratarak Ortadoğu hesaplarında İsrail'i biraz daha sarsma hedefini Çin ile pazarlığa oturup ABD'yi Türkiye üzerinden yaptığı hesaplar konusunda köşeye sıkıştırarak gerçekleştirme peşinde. Ne de olsa kaçan kovalanırlar. İlerleyen süreçte Çin-Türkiye ilişki-

leri Çin başbakanının Türkiye gelişinde iddia edildiği gibi, stratejik bir işbirliğine dönüşür mü bilinmez ama şu anda hamlenin ABD ile pazarlık aşamasında Türkiye tarafından elini güçlendirmek amacıyla yapılmış olması daha güçlü bir olasılık.

İsrail basınında konuyla ilgili yapılan değerlendirmeler, Türkiye'nin ABD-İsrail'le olan ilişkisini dışlayıp Çin'le ittifak üzerine çeşitli hesaplarının olduğunu propaganda ederek "Türkiye'nin dünya kamuoyundaki meşruluğunu" kısıtlamak isterken, ABD konuyu hasıraltı edip sorunu kamuoyu nezdinde değil "diplomatik temas"larla gündeme getirmeyi tercih etmiş görünüyor.

Öte yandan Çin de bu süreçte başta üçüncü köprü olmak üzere çeşitli önemli ihaleleri "kapsamış" durumda.

Tasfiye Kendini Dayatıyor

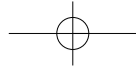
Krizle neden olan "kâr oranlarının düşme eğilimi yasası" bu krizle birlikte üretici güçlerin, sermayenin organik bileşenin ortalaması altında kalan, kapasite fazlası ve teknolojik olarak eski kısımlarının tasfiyesini talep ediyordu. Ancak sürekli pompalanan kurtarma paketleriyle bu ertelendi. Bugün ABD'li ekonomistler, Obama'ya batık şirketleri kade-

rine terketmesini ve borcu kapatmaya yönelmesini telkin ediyorlar.

Şu halde dünya kapitalizmini kurtarma amacıyla aktarılan "değer", üretimdeki karşılığını "karlılık" olarak bulmuyor. Bunun olabilmesi için kapasite fazlasından kurtulmak gerekiyor. Krizin mevcut durumu daha fazla şu anda olduğu gibi sürdürülebilir görünmüyor. Bir aşamada

dünya kapitalizminin daha geniş çaplı bir iflas, işten çıkartma ve yeniden başlangıç için ihtiyaç duyduğu temizliği yaşaması gerekiyor. Bu da devlet aygıtının şu anki mevcut sermayeye karşı görevlerini yerine getirebilmesi için kapitalizmin yarattığı paradoksta üstesinden gelmesi gibi bir zorunluluğu dayatıyor. Yani devletin kapitalistleri korumak için kapitalistleri gözden çıkarması gerekiyor.

Sermaye, ya tasfiye edilmesi gerekenleri kaderine bırakacağı ya da para basmaya devam ederek ağrı kesicilerle tümörü daha sonra daha da büyümüş haliyle karşılayacağı gibi iki seçenek arasında bir seçim yapmak durumunda. G-20 zirvesinden de anlaşıldığı gibi, seçim yapmak çok kolay görünmüyor. Ancak, sürdürülmesi de mümkün değil.

SALDIRILARA KARŞI HER ALANDA BÜTÜNLÜKLÜ MÜCADELE

İşçi sınıfının katmanlı oluşu, katmanların eşitsiz gelişimi toplumsal mücadele dinamiklerinin analizinde meseleyi her yönüyle değerlendirmemizi gerektirirken; üniversiteli komünistlere seslenerek: “bırakın üniversiteleri, fabrikalara gidin” demek bazen kaba ajitatörlerin kuru söylemi olurken bazen de örgütsel mücadelenin gerektirdiği tüm toplumsal alanı örgütlenme perspektifi olmayan söylevcilerin ara gazından başka bir şey değildir.

Metin Şenyurt

Kapitalizmin şimdiki koşullarında, bilginin işlevi dolayısıyla, üniversitelerdeki dönüşümü özelleştirme ile açıklayamayacağımızı ve gerçekte olan dönüşümün, piyasalaşma ve ticarileşme olduğu tespiti daha önce yapmıştık; bu kavramların geçerliliğini koruyabilmesi için de nitelikli emeği üretken kılan bilginin, sadece alınıp satılan bir meta değil; aynı zamanda değişim değeri üretiminin bir aracı, yani doğrudan sermayeleşebilen bir güç olduğunu görmemiz gerekiyor. Sermayenin, bilimcinin emeğini dışsal olarak belirlediği dönem bitmiş; bilim üretiminin, içsel olarak kapitalist emek sürecinin ve

kâr mekanizmasının üretilmesi yönündeki dönüşümü hızla sürmektedir. Metalaşma ve piyasalaşma tespitinin sadece bir betimleme olarak kalması için, dolaşım sürecinden üretim sürecine yönelerek, kapitalizm için olmazsa olmaz olan artı-değer üretiminde bilişsel gücün önemine bakmak gerekiyor.

Üniversiteler, günümüzdeki artı-değer üretiminin devamlılığının temel belirleyicisi olan soyut emeğin merkezi konumundadırlar. Artık üniversiteler, sadece geleceğin nitelikli emek gücünü yetiştiren ve işsizlik-istihdam dengelerinde rol alan düzenleyici kamu kurumları değil; aktif bir emek gü-

cünü şimdi için tahakkümü altına alan fabrikalardır. Bilişsel emek ve canlı bilgi, bugünkü tüm emek biçimlerini, kapitalist üretim süreci içerisinde harekete geçiren artı değer üretimi için verimli kılan ve sermayeleşebilen temel bir güçtür. Sanayi kapitalizminin ekonomi politığının eleştirisine ek olarak, bilişsel kapitalizmin yarattığı tahri-

batların çözümlenmesiyle de mevcut dönüşümü açıklamak daha kolay olacaktır. Bilişsel kapitalizm ile beraber maddi emek, maddi-olmayan emeğin, bilişsel emeğin tahakkümü altına girmiştir. Artık artı-değer üretiminin aracı, sadece sabit sermaye olan makine değildir; canlı bilginin kendisi de buna dahildir.

Akademisyenlerin, öğrencilerin, üniversite çalışanlarının artık eski konumlarına sahip olamayacaklarını ve ait oldukları sınıfın, proleteryanın bilinciyle mücadele hattını örmek zorunda olduklarını görerek temel mücadele hattının bilişsel gücün sınıf perspektifiyle toplumsal alana kazandırılması yönünde olmalıdır.

Toplumun Her Yanına Yayılan Fabrikaların En Güzidesi: Üniversiteler

Toplumsal bilgi birikimi, artık doğrudan üretken bir güç haline gelmiştir. “Genel zeka birikimi” sadece fabrika mekânına girip, makinede donmak zorunda kalmadan, üretildiği ve biriktiği tüm toplumsal mekânlarda, doğrudan canlı emek olarak sermayeleşebilmekte ve emeği üretken kılabilmektedir. Yani artı-değer üretimi, artık tüm toplumsal zamana ve mekâna yayılmıştır. Bu mekânlardan en önemlisi ve bunları da belirleme çapına sahip olan mekan, üniversitedir.

Üniversitelerin, üretim sürecine dışarıdan, sadece üretim araçları ve yöntemleri katkısı ile katıldığı tespiti yapmak; üniversitenin toplumun tüm alanlarına yayılan üretim mekanizmasının güzide bir “fabrikası” olduğunu görmeyi engeller. Öğrencilerden akademisyenlere üniversitenin tüm bileşenleri, ister özel olsun ister kamu ol-

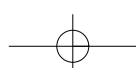
sun şirketleşen üniversitelerde artık doğrudan doğruya kapitalizmin tehdidi altındadır.

İşçi sınıfının katmanlı oluşu, katmanların eşitsiz gelişimi, toplumsal mücadele dinamiklerinin analizinde meseleyi her yönüyle değerlendirmemizi gerektirirken; üniversiteli komünistlere seslenerek: “bırakın üniversiteleri, fabrikalara gidin” demek, bazen kaba ajitatörlerin kuru söylemi olurken, bazen de örgütsel mücadelenin gerektirdiği tüm toplumsal alanı örgütlenme perspektifi-gayreti olmayan söylevcilerin ara gazından başka bir şey değildir.

Beyaz yakaların giderek maviye çalıştığı, emek mücadelesinden yana olan akademisyen-aydınların da sömürü cenderesinin merkezinde zaten zorunlu olarak yer aldığı bu koşullarda; “devrimci öğrencilerin fabrikalara git-

mesi”, “Narodniklerin köylülere gitmesi” dışarıdanlığını içinde barındırıyor olsa da; aynı yakıcılık düzeyinde, aynı sömürü cenderesinin içinde olmaları dolayısıyla da üniversitelilerin kendi alanlarını örgütlenme zorunluluğunu önümüze koyuyor. Ama bunu grevlere, direnişlere destek olmanın, omuz vermenin değerini azaltan noktadan değil; üniversiteden çıkacaklarının da kaçınılmaz olarak grev ve direniş örgütleyicileri haline gelme potansiyeline sahip olduğunu ve en önemlisi de artık kendi başına üniversiter yapının da mücadele alanı olduğunu gören yerden kurmak lazım.

Tüm bunların yanında yakasının maviye çaldığını hala göremeyen “beyazımsı yakalılar”ın sadece kendi konumlarındaki değişimin farkına varmalarından sonra, klasik fabrikalarda ki işçilerle mücadele etmesi nesnel

sonucu -çoğu zaman üretim araçlarına sahip olan tarafından ona yüklenen yönetici sıfatı ağırlığıyla- tamama erdirilemezken; klasik fabrika alanındaki taşeronlar aracılığıyla çalıştırılan, güvencesiz işçiler ile “merdiven altlarında” en zor koşullarda çalıştırılan işçiler, tabii ki bu sömürü düzeninin en büyük tehdidini oluşturuyor. İşçiler, tersanelerde kum torbası niyetine kullanılırken; ister idari, ister teknik hangi konumda olursa olsun, mühendisin vermesi gereken tepki sadece vicdani ya da ahlaki olamaz. Tüm sınıf bilinci ve kiniyle proleter duruşunu göstererek, işçi ile birlikte mücadele etmek zorundadır. Nasıl ki, Hacettepe Üniversitesi Hastanesi’nde işçileri taşeron şirket aracılığıyla çalıştırıp, maaşlarının ödenmeyişine göz yuman hastane yönetimi çoğunlukla doktorlardan oluşuyorsa; işçilerle birlikte mücadele eden hastane bileşenlerinin de doktorlar, hemşireler ve öğrencilerden yani sağlıkçılardan oluşuyor olması, sınıfsal konumlanışın sermaye müdahalesiyle bazı alanlarda farklılıklar yaratabildiğine çok güzel bir örnektir. Sınıfsal konumlanış, büyük ölçüde nesnel olsa da, egemen sınıfın kurduğu hegemonya alanı, “devrimci öznenin” sürece müdahalesini tüm mekanlarda gerekli kılmaktadır.

Üniversitenin araştırma işlevinin metalaşması; üniversite bünyesinde kurulan teknoparklar ve laboratuvarlar aracılığıyla bilimin ve mühendislik bilgisinin piyasada alınıp satılarak, tescil edilebilir ürünlere dönüştürülerek sağlanırken; emek sürecinin “nitelikli” öznelerini yetiştirme rolüne sahip eğitim işlevinin metalaşması, eğitim etkinliğinin kendisinin ticari olarak piyasada alınıp satılarak, mülk edinilip tescil edilebilen telif hakkına sahip videolar, ders malzemeleri, CD’ler ve internet siteleri aracılığıyla sağlanıyor. Bu ikincisine örnek olarak YTÜ hazırlık öğrencilerine satılan internet şifreleri ile eğitimin büyük bölümü internet üzerinden yaptırılan ödevlerle gerçekleştirilirken, İstanbul Üniversitesi’nde de bazı bölümlerin lisans dersleri internet üzerinden “interaktif!” olarak işlenmektedir. Aslında bu uzaktan eğitim uygulaması, yıllardır Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi’nde ve diğer birçok üniversitede yapıyor.

Yaşanan tüm bu süreçler üniversiteleri, şirketlerden ayırdetmemizi güçleştirirken; bilgi, bilimsel ürünler piyasaya sürülen metalar ve bu dönünün devamını sağlayacak olan sermaye haline gelmiştir.

Dönüşümlere bir örnek de Marmara Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi’nin tüm öğretim üyeleri, yardımcıları ve yardımcı personel ile tüm çalışan kadroları ile Sağlık Bakanlığı’na bağlı bir hastaneye taşınması kararı. Üniversite hastanesini taşıma gerekçeleri ise, “mali durumunun zayıf olması” ve eğer taşındıktan sonra “belirlenecek tedbirler uygulanırsa”(!) üniversite bütçesine aktarılabilecek ödeneklerden ilgili döner sermaye bütçesine yardım yapılabilirmiş. Onlara en yalın haliyle sormak lazım: Madem üniversitenin mali durumu zayıf ve üniversite bütçesine ödenek aktarılması gerektiğini görüyorsun da, bunu neden üniversite hastanesini Sağlık Bakanlığı bünyesine geçirince yapıyorsun. Belirlenecek tedbirlerin sonucu, yapılan bu Ali Cengiz oyunundan da anlaşılacağı üzere öğrencilerin de, akademisyenlerin de, hastaların da faydasına olmayacaktır.

Bir yandan beyaz yakalıları işçi sınıfından ayrı gösterme çabaları ile mücadele etmek gerekirken diğer yandan ise bu çabalara karşı görünüp de aslında buna hizmet eden, üniversitelerdeki bu dönüşümleri göremeyerek, bu alanın mücadelesini hakir gören tarzı teşhir etmek gerekiyor.

Kamu Alanı Tasfiye Edilmiş Rektörler Patronlaşmıştır!

Üniversitedeki istihdamın kamu hizmeti temelinde değil, piyasa tarzı performans temelinde örgütlenişi, nispeten daha güvence- li çalışma koşullarına sahip araştırma görevlilerinin güvencesiz bursiyerlere dönüştürülmesi, müteveli heyetlerinde sermaye temsilcilerini arttırma girişimleri, öğretim görevlilerinin geçici personel kadrosunda çalışmaya “özendirilişi”, özel üniversitelerin artışı, devlet bütçesinden kamu üniversitelerine aktarılan payın giderek azalması kamu üniversitesi döneminin kapanışının işaretleridir. Ama esas mesele, kamu kaynaklarının az olması ya da kaynakların kamudan olmaması meselesi değil; mesele misyon ve örgütleyiş sorunudur. Artık sermayeden bağımsız ve olduğu haliyle korunması gereken “kamu” alanı yoktur.

Üniversite rektörleri de artık bürokratik ve köhnemiş bir YÖK’ün güdümündeki memurlar

olarak değil, kapitalizmin kişilikleşmiş biçimi kapitalistler gibi düşünmekte ve hareket etmektedir. Bu saydıklarımız; “Üniversiteler dünyayla birilikte değiştiler. Artık büyük iş dünyası ile gizli gizli iş çevirmiyorlar, giderek onlarla özdeş hale geliyorlar” (Johnson vd., 2003: 12) sözünde ifade edilenin bir adım ötesinde süreçlerin yaşandığını ve üniversitelerin piyasanın organik birer parçaları olduğunu gösteriyor. Üniversiteler, bünyelerinde Teknopark A.Ş. gibi şirketler kurarak holdingleşmeye başlamıştır. Üniversite rektörünün başkanlığını yürüttüğü Danışma Kurulu’nun, Sanayi ve Ticaret Odaları başkanları, belediye başkanları, senatonun önerdiği “bazı” kurum temsilcilerinden oluşan üyelerinin, YÖK yönetmeliğinde “dışpaydaşlar” olarak nitelenmesi, üniversitenin adeta holding olarak tariflendiğinin ispatıdır.

Üniversiteler sadece ekonomik

ilişkilerin gerçekleştiği altyapı mekanları olarak görülmemeli tabii ki; tartışmanın esasının buradan çıkması bir yana, esas vurgu noktası bu yolla toplumda kurulan hegemonyayı deşifre edip karşı-hegemonya oluşturma çabası olmalıdır. Bir yandan beyaz yakalıları işçi sınıfından ayrı gösterme çabaları ile mücadele etmek gerekirken, diğer yandan ise, bu çabalara karşı görünüp de aslında buna hizmet eden, üniversitelerdeki bu dönüşümleri göremeyerek, bu alanın mücadelesini hakir gören tarzı teşhir etmek gerekiyor. Akademisyenlerin, öğrencilerin, üniversite çalışanlarının artık eski konumlarına sahip olamayacaklarını ve ait oldukları sınıfın, proleteryanın bilinciyle mücadele hattını örnek zorunda olduklarını görerek temel mücadele hattının bilişsel gücün sınıf perspektifiyle toplumsal alana kazandırılması yönünde olmalıdır.

Üniversite rektörünün başkanlığını yürüttüğü Danışma Kurulu’nun; Sanayi ve Ticaret Odaları Başkanları, Belediye Başkanları, Senatonun önerdiği “bazı” kurum temsilcilerinden oluşan üyelerinin, YÖK yönetmeliğinde “dışpaydaşlar” olarak nitelenmesi üniversitenin adeta holding olarak tariflendiğinin ispatıdır.

özgürlükçü GENÇLİK (Genç Sen)

Öğrenci gençliğin gelecekte ümidini kestiği bu dönemde Genç- Sen'i, gençliğin umudu haline getirmek Özgürlükçü Gençlerin omuzlarında taşıdıkları bir sorumluluk hâline geliyor.

GENÇLİĞİN UMUDU

GENÇ SEN OLACAK

SINAVLAR KALKACAK

YÖK DAĞITILACAK!

Öğrenci Gençlik Sendikası

Yiğithan Kavukçu

Boşlukta Sallanan Sendika

Dördüncü mücadele yılına giren Genç-Sen, kurucusu olan gençlerin ona atfettiği temel nitelikleri henüz kuvveten fiile geçirebilmiş değil. Kitle-sel ve militan bir öğrenci hareketi yaratma adına yeterince yol kat edemediğimiz gerçeği apaçık ortada duruyor.

Sendikaya hâkim olan örgütsel işleyiş masaya yatırdığımız zaman, üniversite şubelerinden, merkez yürütme kuruluna kadar her organın kolayca atılığa teslim olabildiğini görüyoruz. Sendikanın en yetkili organı olan kongrede alınan çoğu karar dâhi sene boyunca çeşitli sebeplerle hayata geçirilemiyor. Sendikanın merkez yürütme kurulunun da yükümlülüklerini getirmekten uzak kaldığını biliyoruz. Kuru-lun 2010 ÜSF'yi düzenleme görevini önceden belirlediği tarihte yerine getirememesi bu hâli ispatlar nitelikte.

Yerelerde zaman zaman ortaya çıkan istisnai kimi parlamaları (İzmir ulaşım eylemleri- Denizli formasyon eylemleri, İstanbul Üniversitesi 25 Kasım boykotu vs gibi.) bir yana bırakırsak; merkezi düzeyde var olan, yaratıcılık yoksunu bir tekdüzeliğe hapsedilmiş kalma halleri taşra örgütlerde de vücut buluyor. Sendika her sene akademik yılın açılışından kapanışına uzanan zaman çizelgesi üzerinde yürürken, git gide kan kaybeden bir örgüt olma profili çiziyor. Şubeler günden güne elden ayaktan düşen bir hasta misali meclislerini, ÜYK'larını toplayamaz hâle gelirken, aidatlar toplanamıyor, örgütsel disiplin olabildiğince silikleşiyor. Yaptığı çoğu eylemlilikte yapmak için yapma hissiyatını üyelerine derin-

den hissettiren sendika, manevi çöküntü eşliğinde kısır bir döngüye hap-suluyor. Sendikaya dönük yanlış politik yaklaşımların tetiklediği sonu gelmez tartışmalar faaliyet yürütme niyetiyle Genç-Sen'e katılan samimi gençleri sendikadan uzaklaştırıyor. Hatırlanacaktır 2. ÜSF'nin sloganı "umut düşlerimizde, gelecek ellerimizde" idi. Hâl böyleyken umut her dönem sonunda gelecek döneme erteleniyor.

Önümüzde duran tatsız bir gerçek de sendikanın kurulduğu günden bu yana üye sayısında umut vaat eden bir sıçrayışı gerçekleştirilememiş olması. İşleyişteki sorunlar örgütlenmenin önünü tıkarken, taze kanın dolmadığı damarlardaki daralma da işleyişteki açmazların kronikleşmesine giden yola taş döşüyor. Mevcut üye birikimine bakıldığında, Genç-Sen kendisini içerisinde faaliyet yürüten politik gençlik örgütlerine mensup kimselerin toplamı olmaktan öteye taşıyabilmiş değil. Bu durum sendikadan gayri örgütlülüğü bulunmayan üyelerin sendikaya olan aidiyetini zedeleyerek sorunlar manzumesine yeni girdiler ekliyor.

Elbette sendikadaki örgütlenme zafiyetinin işleyiş dışında birçok sebebi var. Örneğin Genç-Sen'in şubeleri kırktan fazla ile yayılmış olduğu hâlde etkili bir merkezi kampanya örgütlenme başansı gösteremediğini not düşmek gerekiyor.

Kendisi de oldukça genç olan Öğrenci Gençlik Sendikası, dura kalka ilerlediği halde birçok yerinden dumanlar çıkan eski bir otomobili andırıyor.

Rüzgar mı Esmiyor Yoksa Yelkenlerimiz mi Açık Değil?

Sendika üzerine tartışma yaparken, onu içinde bulunduğumuz siyasal konjonktürden koparılabilmemesine tek başına incelemeye çalışmak anlamsız olacaktır. Akademik demokratik mücadele veren bir örgütün dönemsel politikalarını tayin etmeye çabalarken, bu politikaları şekillendirecek en mühim hususun da sınıf mücadelesinin o zaman aralığındaki seyri olacağından şüphe edilemez.

Sınıf mücadelesinin keskinleşmekte olduğunu ve bu gidişatın emekçiler cephesindeki yansımalarının meşru fiili direnişler olduğunu-olacağını göz önüne aldığımızda, Genç-Sen'i bu resmin neresinde konumlandıracağımız sorusu önem kazanıyor. Örneğin geride bıraktığımız dönemde halkın ve egemenlerin gündemine oturan TEKEL direnişine kayıtsız kalması beklenemeyecek Genç-Sen, işçilerin yanında pozisyon almakta zaman kaybetmedi. Ancak sendikamızın direnişçi işçileri ziyaret ederek "onlara destek olmak" tan öteye gidip gidemediği de tartışmalıdır.

Geride bıraktığımız dönemde "işsizlik ve geleceksizlik" zemininde çalışmalar örme kararı alan sendikamızın başarı derecesini ölçmeye dönük bir iki soruyu kendimize soracak olursak; "Faaliyetimiz neticesinde ege-

menlerin ideolojik manipülasyonun etkisi altında olan kaç öğrenci TEKEL vb. işçi direnişlerinin haklılığına ve desteklenmesi gerektiğine ikna edilmiştir?", "Öncesinde sendikayla ilişkili olmayan kaç öğrenciyi TEKEL direnişi sırasında Genç-Sen'in içinde bulunduğu sayısız eylemliliklerden en az birine dâhil edebildik?"

Proletarya sosyalizmini savunan biz Özgürlükçü Gençler, tam da konjonktür ellerimize "sınıfın propagandasını yapma" fırsatı vermişken bunu ne kadar değerlendirebildik? Sana tüm bu sorulara verilecek cevapların olumsuz yanları olumlu olanlarına baskın çıkacaktır. Faturası emekçilere ve emekçi çocuklarına ödetilmek istenen kriz sırasında eğitim, ulaşım, beslenme, barınma, sağlık gibi temel ihtiyaçlarını karşılaması kat be kat zorlaştırılan öğrenciler için halen Genç-Sen'i umut vaat eden bir adres haline getirebilmiş değiliz. Sendika sınıf mücadelesinin keskinleştiği bir dönemi yeterince değerlendiremedi ve kampüslerde dönemin rüzgarını arkasına alarak bir örgütlenme atağı yapamadı.

Anlaşılan o ki, sendikanın kendisini toparlayıp atılım yapabilmesi için gerekli nesnel koşullar mevcut; ek-sikliği hissedilen ise, rüzgâr karşısında eli ayağına dolaştığı için gemiyi alabora olacak hale düşüren kararsız ve donanımsız ellerin yerine, rüzgârı yelkenlere doldurma maharetini, yani politik önderlik kabiliyetini sergileyecek ellerin dümeni sıkı sıkı kavraması.

Genç-Sen içerisinde daha sağlam bir yerde konumlanma hedefinin içerilerek aşıldığı ve sendikanın önünü açacak politikaların yaratılmasına konsantre olmamız gereken bir eşikteyiz. Sendikanın dümenini daha sıkı kavramanın zamanı gelmiştir

***Merkezi düzeyde var olan, yaratıcılık yoksunu bir tekdüzeliğe hapsolup kalma halleri taşra örgütlerde de vücut buluyor. Sendika her sene akademik yılın açılışından kapanışına uzanan zaman çizelgesi üzerinde yürürken, git gide kan kaybeden bir örgüt olma profili çiziyor.**

Ne Yapmalı?

Yeni dönemde Genç-Sen faaliyetimizin verimli olması için geride bıraktığımız dönemdeki Genç-Sen çalışmalarını değerlendirmemiz gerekiyor. Özgürlükçü Gençlerin Genç-Sen alanında yürüttüğü faaliyeti, tarihsel seyrinden kopuk ele almamak adına geride kalan yıllarda sergilediğimiz pratikle bugünkü pratiğimizi kıyasladığımızda, aradaki zaman zarfında hiçleştirilemeyecek kadar yetkinleştiğimizi, deneyim kazandığımızı ve öngöründe bulunabilme yetimizin sivrildiğini söylemek mübalağa olmaz.

Ancak açıktır ki, faaliyetimizin dünyüle bugününü kıyaslamakla yetinirsek mevcut zaaflarımızı ve acil görevlerimizi eksisiz olarak bilince çıkaramayız. Somut ihtiyaçlarımızı tüm çıplaklığıyla görebilmek için; sınıf mücadelesinin içinde bulunduğumuz tarihsel kesitte devrimcilerden ne talep ettiğini analiz etmeli ve bu talepleri ne ölçüde karşılayabildiğimizi değerlendirmeliyiz.

Bir bütün olarak Özgürlükçü Gençlerin Genç-Sen çalışmasını yeterince koordineli ve planlı yürüttüğünü söyleyebilmek güç.

ÖGD'nin Genç-Sen'e yaklaşım konusunda savunduğu ikirciksiz politika, onu Genç-Sen çalışması içerisinde yer alan birçok ekipten kalın çizgilerle ayırmakta. Hem sendikanın alanını daraltmaktan başka bir şeye yarayacak - belki de onu sönlendiren-

recek- lafazan sol sekterliğe, hem de sendikayı kendisinden ibaret görme eğilimini her fırsatta açığa vuran ve fiili-meşru mücadele hattını yasalılık ile kırma uğraşında olan sağ eğilime karşı savunduğumuz tutarlı politik hat hayat tarafından birçok kez pratikte sınanmış ve hattımızın doğruluğu bu şaşmaz hakem tarafından onaylanmıştır.

Ancak savunduğumuz yaklaşım doğrultusunda kendisini yeniden üreten bir Genç-Sen'i var edebilmek için doğru politik belirlemeleri yapıyor olmaktan fazlasına ve gerekirse pratik işlerin altına koyduğumuz elimizin şu an taşıdığı basınçtan daha fazlasını taşımaya başlamasına ihtiyacımız var. Genç-Sen içerisinde daha sağlam bir yerde konumlanma hedefinin içerilerek aşıldığı ve sendikanın önünü açacak politikaların yaratılmasına konsantre olmamız gereken bir eşiktedir. Sendikanın dümenini daha sıkı kavramanın zamanı gelmiştir.

Genç-Sen alanında tüm enerjimizi açığa çıkararak öreceğimiz bir faaliyetin önünde engel teşkil eden kimi ön kabullerimizi yıkmak durumundayız, ilk görevimiz bu olmalıdır.

"Genç-Sen bizden ibaret değil ki, diğer katılımcılar da sendikal faaliyete ağırlıklarını koymadıkça biz ne yapabiliriz?", "Bütün enerjimizi Genç-Sen'e harcayamayız" Bu veya buna benzer önermelerin doğru belirlemeler ve haklı kaygılar barındırdığını reddedebilir miyiz? Hayır. Ancak bu ve benzeri kabuller Genç-Sen faaliyeti-

tine daha sıkı daha planlı daha organize daha yaratıcı sarılmayı beslemiyor da faaliyetten soğumamıza ön ayak oluyorsa yanlış yoldayız demektir. Kendimizi faaliyetin gereklerine göre yeniden şekillendirip yola çıkmadıktan sonra, mevcudun eleştirisiyle yetinmek ya da var olan mevcudun sürdürücülerinden olmaktan öteye gidememek devrimci militan tarzla yan yana gelemez. Sorunlarımızı görüyoruz. Sendikanın sorunları bizim sorunlarımızdır; biliyoruz. Çözeceğiz!

Benimsediği kararları alana dayatan değil; ancak doğru politikaları önererek adım adım sendikada ideolojik bir hegemonya tesis eden olmuyoruz. Bunu örgütlü disiplinli çalışmayla başaracağız.

Üstelik içine girdiğimiz devrimci kolektif öznenin yaratılması yolunda yürürken, Genç-Sen içerisinde doğru politik hattı temsil eden gençlerin eskisine nazaran çok daha güçlü olduğunun farkında olarak. Genç-Sen içerisinde disiplinle hareket eden olası bir ÖGD Kurtuluş Yolunda DEV-GENÇ birlikteliğinin sendikada öncülük ve önderliğin gereklerini yerine getirmekte zorlanmayacağı ve doğru politik zeminde yürütülecek bir sendikal faaliyetin içine çekmeyi hedeflediğimiz diğer güçler arasında da ittifak kurma çabası içinde olacağı açıktır.

Şimdiden bölge TM'lerini ilk kez sonbaharda yapmayı önümüze hedef koymalı, ilerleyen zamanın beraberinde getireceği yeni gelişmeleri de ihtiyaç anında dâhil etmek koşuluyla, şimdiden sonbahardaki sendikal takvi-

mi gözeterek gündemler tasarlamaya başlamalı ve bu gündemlerin içeriğini somut önerilerle can bulacak şekilde doldurmeliyiz.

YÖK'ün kuruluşundan bu yana Türkiye'de gençlik mücadelesinin takvimlerindeki en önemli günü olma özelliğini koruyan 6 Kasım'da Genç-Sen'i öğrenci gençliğin kitlesel mücadele örgütü olma iddiasına yakışan eylemlerle alanlara taşımamız. Sendikayı kısır bir "merkezi eylem mi, yerellerde eylem mi?" tartışmasının içine hapsetmekten kaçınarak, 6 Kasım'ı meşru-fiili eylem hattına dayanan, sendikaya alan açma işlevi taşıyan militan bir yaklaşımla örgütlemek zorundayız.

Önümüzdeki mücadele yılının 2. dönemini Genç-Sen adına kazanmak için ise, bu dönemde startı verilecek merkezi bir kampanyanın itici gücünden faydalanılabilir. Ancak geçmişte sönük geçen kampanya deneyimlerinden çıkardığımız dersleri aklımızdan çıkarmamalıyız. Sendika üyelerinin çoğunluğu tarafından benimsenen sloganlara ve içeriğe sahip olmayan, temel vurgusu yerelerde kabul görmeyen kampanya girişimleri başarısız olmaya mahkûm. Her şeyden önemli olan ise, ikinci dönemin yoğun politik atmosferi içerisinde Genç-Sen kampanyası yürütecek iradenin ortaya konulup konulmayacağı. Biz bu iddiayı taşıyanlar olarak bugünden somut kampanya önerileri üzerine kafa yorarakla sorumluyuz.

Sonsöz Yerine

Küresel ekonomik krizin etkileri dünyada olduğu gibi Türkiye'de de derinleşerek ve yayılarak ilerlemeye devam ediyor. Krizden en çok etkilenen toplumsal kesimler arasında yer alan öğrenci gençler, örgütsüz geçirdikleri her güne daha umutsuz uyanarak başlıyor. Öyle ki, hayatlarını çalan LYS, KPSS gibi sınavlar yüzünden öğrenciler, atanamadığı için

mezunlar intihar ediyor. Öğrenci gençliğin gelecekte ümidini kestiği bu dönemde Genç-Sen'i, gençliğin umudu haline getirmek Özgürlükçü Gençlerin omuzlarında taşıdıkları bir sorumluluk hâline geliyor. İçinde bulunduğumuz zaman, Hanibal'ın bükülmez bir kararlılığı somutlaştıran meşhur "Ya bir yol bulacağız, ya yeni bir yol açacağız" sözünü kendimize parola etmemizin zamanıdır.

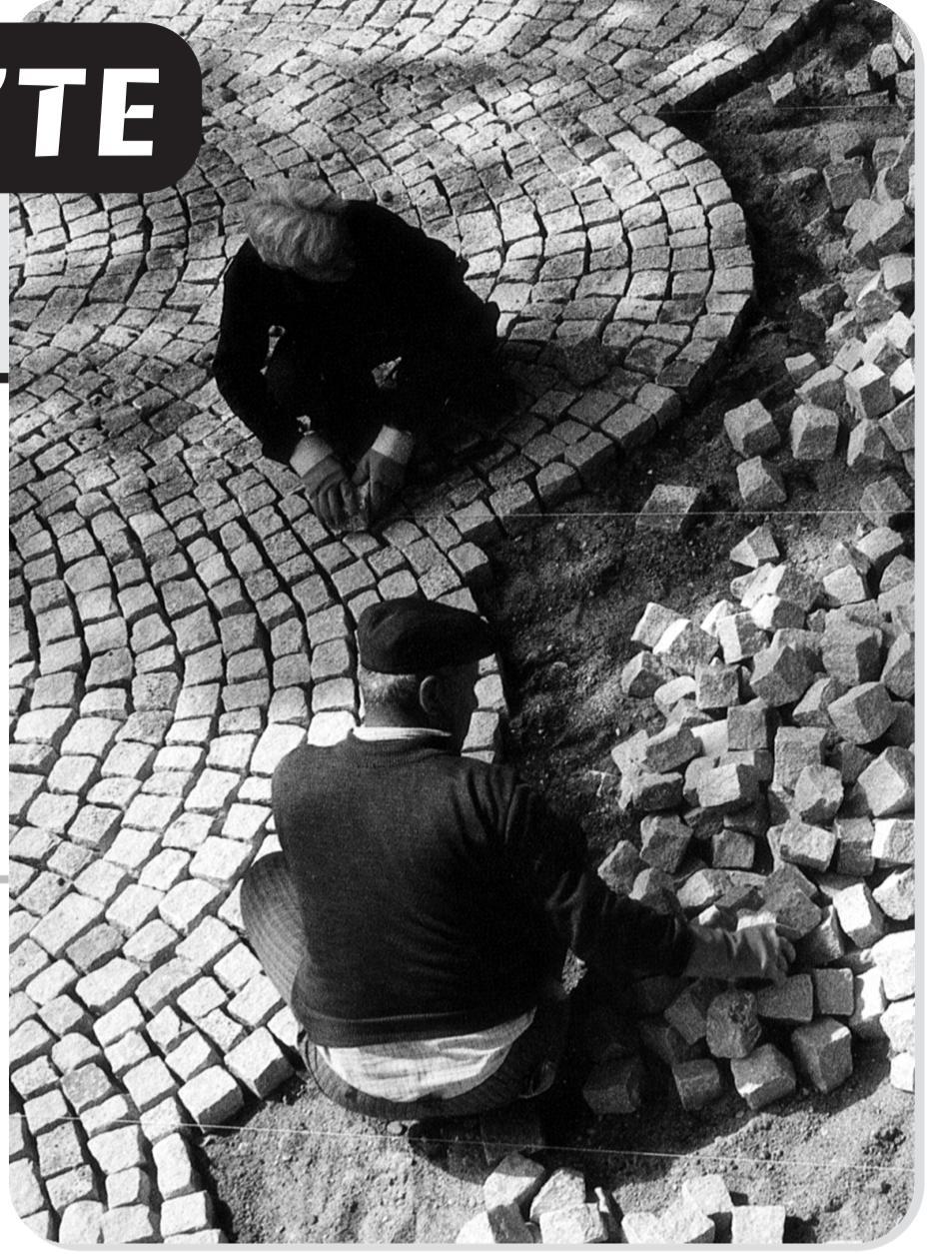
Özgürlükçü Gençler olarak, Genç-Sen'i, gençliğin umudu haline getirebilmek için, Hanibal'ın bükülmez bir kararlılığı somutlaştıran meşhur "Ya bir yol bulacağız, ya yeni bir yol açacağız" sözünü kendimize parola etmemizin zamanıdır.

ZAFER BİRLİK'TE MÜCADELEDE!

Özgürlükçü Gençlik, birlik ve ittifaklara yaklaşırken geçmişin başarısızlıklarını, yenilgilerini, kazanımlarını gören bir yerden politikasını belirler. Ayrıca dar grupçu, sekte, kendi politik hattını alana dayatan, dar kafalı küçük burjuva tarzlardan kendisini uzak tutarak, politik hattını inşa eder.

Barış Özer

Türkiye sosyalist hareketinin içinde bulunduğu "tıkanıklığı" aşmak, yaşanan gelişmelere anında ve daha güçlü refleksler gösterebilmek için, işçi sınıfı mücadelesinde ön açıcı pozisyonda ve görevde olmak gibi sorumlulukların bilinciyile, ayrıca kadın hareketi, ekoloji hareketi gibi dinamikleri kapitalizme karşı daha güçlü ve sistemli bir halde harekete geçirmek, Kürt Özgürlük Hareketi ile kararlı bir stratejik ittifak kurabilmek. İşte, tüm bu görevlerin, günümüz devrimcilerine "dayattığı" sorumluluklar noktasında, Sosyalist Forum süreciyle birlikte, açıkça dillendirilen ve ciddi adımlar atılan birlik ve yeniden yapılanma tartışmalarının ve konuya dair bu zamana kadar yürütülen tartışmaların yavaş yavaş somuta, pratiğe geçirilmeye başlandığı bir dönemden geçiyoruz.

Sosyalist hareketin dünyada yenilmesiyle, reel sosyalizmin çökmesiyle birlikte, dönem kapitalizmin azgın dönemlerini yaşadığı, tüm dünyada pervasızca saldırılar yaptığı bir dönem olmuştur. Sosyalist sistemin çözülmesi ve artık kapitalizmin ebedi olduğu efsaneleri, tüm dünyada ve Marksistler üzerinde etkili olmuş, uzun tartışmaların yaşandığı bir süreç başlamıştı. Bu süreçte bizler, bu yenilgi döneminden devrimci dersler çıkarmak ve kapitalizmin şimdiki durumu ve pozisyonunu tahlil edip, sistemi yıkacak araçları günümüz şartlarına göre bulmalıyız. Bahsettiğimiz dönemin Türkiye sosyalist hareketi üzerindeki ve içerisindeki etkilerini iyi analiz edip, yaşanan sav-

rulmaları görüp, bunları bertaraf edecek, işçi sınıfı sosyalizminin elini güçlendirecek hamleler yapmalıyız. Yeniden yapılanma sürecinde geldiğimiz noktada kurulacak özneyi en iyi şekilde, tüm yönleriyle tartışmak durumundayız. Devrimci kolektif özneyi kurmak yönünde yaptığımız tartışmalar süreci, bu işi nasıl yapacağımız, nasıl bir birlik yapmamız gerektiğini tartıştığımız süreçtir. Şimdi, işçi sınıfı sosyalistlerinin, "3. Cepheyi" daha görünür, daha kuvvetli hale getirmesi, günümüzde dağınık ve sönük bir halde bulunan toplumsal mücadeleyi diriltmesi, gençlik, kadın ve ekoloji gibi alanlardaki mücadeleyi egemenlere karşı var olan tüm gücüyle büyütmesi gerekmektedir. İşte, kurulacak yeni özne, tüm bu saydıklarımızı düzgün bir şekilde ve doğru bir zamanlamayla, doğru yerlere kanalize etmelidir. Türkiye sosyalist hareketinin tarihinin başarısız ve eksik kaldığı birlik süreçlerini ve gerek devrimci hareket içinde, gerekse de kitleler nezdinde bu konuya dair oluşan tüm bu olumsuz bakışı ve çaresizliği bertaraf etmelidir. O zaman kurulacak yeni devrimci özne, oluşturmaya çalıştığımız yeni bir tarzın ve inşa etmek için uğraştığımız 21. yüzyıl sosyalizminin sigortası olacaktır.

Altını çizip özenle vurguladığımız meseleleri hayata geçirme yönünde büyük önem attığımız özneyi oluştururken değinmemiz gereken bir durum da, eski birlik süreçlerinin bizlerde oluşturduğu deneyim ve birikimi, doğru ve birlikten yana niyetle yeni-

den yapılanma ve birlik süreçlerine taşımaktır. Sağlam ve kalıcı bir birliği hedefleyip arzu ediyorsak, önümüzdeki dönemde deneyim ve tecrübelerin, şüphesiz ki, büyük bir belirleyici rolü olacak.

Tüm bu değinmeye çalıştığımız meseleler, yazıda da belirttiğimiz gibi belli süreçlerden bu yana işçi sınıfı sosyalist hareketlerce tartışılmakta ve yakın süreçte hareketimiz Toplumsal Özgürlük Platformu ve Sosyalist Demokrasi Partisi'nin birlikte somuta döktüğü, yürüttüğü görüşmeler ve birlikte götürdüğü pratik süreçlerce daha ileri bir konuma sıçratılmıştır. Birlik sürecinin önemli bir öznesi olan gençliğin, yürütülen bu tartışmalarda rolü ne olacaktır? Meselelere alan olarak özgün duruşumuzu ve rengimizi nasıl katacağız? Önümüzdeki dönemde nasıl bir yol izleyeceğiz ve bizi ne gibi görev ve sorumluluklar bekliyor? Özgürlükçü Gençlik olarak, tüm bu meselelere değinmeye başlamadan önce, alan olarak gençliğin birlik sürecindeki yeri ve alacağı pozisyon üzerine değinmek gerekiyor.

Yeniden Yapılanma Sürecinde Gençlik

Gençlik, elbette ki üzerine sayfalarca değerlendirme ve analiz yapabileceğimiz genişlikte ve derinlikte bir alan. Fakat biz, biraz daha son dönem, yeniden yapılanma ve birlik dönemlerinde gençliğin gerek kendi hareketleri

içindeki rolünden, gerekse de yeniden yapılanma sürecindeki yeri ve katkısından söz edeceğiz. Malumunuzdur ki gençlik, birçok olumlu özelliği (çoşku, dinamizmi, umudu, gücü ve temizliği) bünyesinde barındırmakta ve Marksist, Leninist oluşumların yapısal anlamda çoğunluğunu oluşturmakta ve motor gücü konumundadır. Günümüzde de gençlik, Türkiye sosyalist hareketinin içinde bulunan, örgütlerin yapısal anlamda çoğunluğunu oluşturmaktadır. Bu yüzden gençlik, birlik ve yeniden yapılanma tartışmalarında öncelikle olaylara baktığı nokta, meseleyi önemsemesi, kendini koyacağı konum bakımından kendi içinde ve daha sonra da kendi alanı dışındaki kesimlerce önemsenmeli, özgünlüğü, alacağı konum ve pozisyonları dikkate alınmalıdır. Bırakalım devrimci hareketlerin çoğunluğunu oluşturması v.s. gibi durumları, yeniden yapılanma ve birlik süreçleri yarını inşa etmek ise, direk birinci dereceden gençliğin gündemidir.

Gençlik, meseleye kendini yeniden kurma ve üretme ciddiyetiyle bakmalıdır. Kendi alanındaki sıkıntıları ve sıkışmışlığı aşmalı ve kendini yeniden günün ihtiyaçlarına göre üretmelidir. Bunun için birlik ve yeniden yapılanma süreçlerini içselleştirip, önüne koyup tartışmalıdır. Kısacası birlik ve yeniden yapılanma süreçlerinin önemli bir öznesi olduğunu, yürüttüğü tartışmalarla, sürece rengini vererek göstermelidir.

Kurulacak yeni devrimci özne, oluşturmaya çalıştığımız yeni bir tarzın ve inşa etmek için uğraştığımız 21. yüzyıl sosyalizminin sigortası olacaktır.

Gençlik, meseleye kendini yeniden kurma ve üretme ciddiyetiyle bakmalıdır. Kendi alanındaki sıkıntıları ve sıkışmışlığı aşmalı ve kendini yeniden günün ihtiyaçlarına göre üretmelidir. Birlik ve yeniden yapılanma süreçlerinin önemli bir öznesi olduğunu, yürüttüğü tartışmalarla, sürece rengini vererek göstermelidir.

Yeniden Yapılanma ve Birlik Sürecinde Özgürlükçü Gençlik

Siyaset sahnesine çıktığı günden bu yana sürekli artan bir grafik çizerek kendini var eden Özgürlükçü Gençlik Dernekleri, bugün geldiği noktada artık kurulum sürecini bitirmiş, kendi önüne koyduğu uzun ve kısa vadedeki esiklere aştırmıştır. Uyguladığı kadro politikaları ve oluşturduğu tarzla farklılığını ortaya koyan Özgürlükçü Gençlik, alanda, kampüste bunun kısa sürede meyvelerini toplamış ve doğru bir tarz ve hatta ilerlediğini pratikte somut olarak ispatlamıştır. Artık girdiği alanda, o alanın politik eğilimini belirleyecek güçte ve yetkinliktedir.

Mayıs ayında gerçekleştirdiğimiz konferansımızı, geçmeyi başardığımız bir eşik olarak görmemizin nedeni yukarıda bahsettiğimiz gibi Özgürlükçü Gençliğin geldiği nokta ve bugünün siyasal ortamı dikkate alınarak ve diğer politik öznelerle de kıyasladığımızda aldığı konumdur. Önderleşme ve militanlaşma yolundaki konferansımız, tüm bu durumu belgelendirdiğimiz ve tarihe geçtiğimiz andır. Özgürlükçü Gençlik Dernekleri, dünden bugüne öğrenci hareketini analiz edip, öğrenci gençliğin şuan ki konumu ele alındığında, son derece sönük ve pasif bir durumda olan öğrenci gençliğin sisteme karşı muhalifliğini yükseltmek v.s. gibi durumları göz önünde bulundurur. Gençlik hareketinin yeni bir boyuta sıçratılması için çaba gösterir ve bu dönemde yeniden yapılanma sürecinin doğruluğunu ve aciliyetini vurgular. Özgürlükçü Gençlik, yaptığı konferansta birlik ve ittifaklar gündemin-

de bu meselelere değinmiştir. Özgürlükçü Gençlik, birlik ve ittifaklara yaklaşırken geçmişin başarısızlıklarını, yenilgilerini, kazanımlarını gören bir yerden politikasını belirler. Ayrıca dar grupçu, sekte, kendi politik hattını alana dayatan, dar kafalı küçük burjuva tarzlardan kendisini uzak tutarak, politik hattını inşa eder. Kurulduğundan bu yana içinde bulunduğumuz Öğrenci Gençlik Sendikası Genç-Sen içinde aldığımız ve kendimizi konumlandırdığımız pozisyon, aslında birlik ve ittifak süreçlerine bakış açımızı kısmen de olsa gösteren bir kıstastır. Sendika içinde sürekli yasalci anlayış ve sekte zihniyetlerle arasına mesafe koyan, doğru politik hatta gördüğü politik öznelerle ittifakı ve birlikte hareket etmeyi mücadelenin çıkarları doğrultusunda görür. Yeniden yapılanma ve birlik süreçlerinin somutlaştığı son dönemde Kurtuluş Yolunda Dev-Genç'le birlikte bu süreci tartışmaya başlamış, ördüğümüz pratiklerle ve yaptığımız görüşmelerle belirli bir süreci başlatmış bulunmaktayız. Bu süreçlerden önce de sendika içinde doğru politik hattı savunduğuna inandığımız Kurtuluş Yolunda Dev-Genç'le aynı hatta yer almış, birçok işi beraber örmüş ve sendika içinde güçlü bir eğilimi oluşturmuştuk. Bundan sonraki süreçlerde yeniden yapılanma ve birlik süreçlerini an'ın ihtiyacı olarak gören iki politik özne olarak, önümüze koyacağımız tartışma süreçleriyle, geleceğin devrimci öznesini yaratmada büyük ve önemli rolü oynayacağız. Önümüzdeki dönemde, Kurtuluş Yo-

lunda Dev-Genç'le, Genç-Sen içinde birlikte hareket ederek doğru olduğuna inandığımız hattın elini, diğer saptama içinde bulunan eğilimlere karşı güçlendirerek tartışma süreçlerimizi, ortak koyduğumuz iradeyle pratikte görmüş olacağız. Bu süreçlerde bizimle aynı politik hattı savunduğuna inandığımız öznelerle yan yana gelme, birlikte iş örme meselelerini önemseyeceğiz.

Birlik Gençliğin Birliğidir

“Birlik, yeniden yapılanma” bu sözcükler bizlere yeni bir tarz, inşa edilmeye çalışılan başka bir hattın yanında, bize yarını, geleceği anlatıyor. Yeniden yapılanma birlikten bağımsız var olan bir ihtiyaç olarak kendini dayatageldi. Birlik süreci bugün en uygun haliyle başlangıç açısından önemli bir fırsat olarak karşımızda. İçerisinde bulunduğumuz birlik süreci başarıya ulaşırsa, yeniden yapılanma zemine sızarak.

Geleceğin siyasal yapısını belirleyecek, süreçleri götüreceği olan bizler, yani bugünün gençliği, birliğe ve yeniden yapılanmaya bu pencereden bakmalı birliği sahiplenmeli ve “Birlik benim birliğimdir” diyebilmelidir. Bu zamana kadar yapılan tartışmaları gören bir yerden, fakat onu açacak iradeyle başka bir yerden de kendi gündemlerini, kendi güncel ihtiyaçlarını karşılayacak meseleleri gündemleştirip tartışmalıdır.

Tartışma süreçleri, bir yandan günün, pratiğin ihtiyaçlarının konuşulduğu, öte yandan ise gençlik mücadelesinin tümüne hitap eden bir perspektifle ele alınıp tartışılıp eritilmelidir.

Böylesi bir yaklaşım, meseleye sadece yan yana gelme, birden fazla gençlik örgütünü bir araya getirmenin ötesinde, geleceğin mücadele örgütünün temellerini atma iddiasını taşıdığımızı göstermektedir. İşçi sınıfı sosyalizmi perspektifini her fırsatta ifade etmek ve buna uygun bir kadro politikasıyla meselelere yaklaşmak gençlik açısından birliğin olmazsa olmazlarından.

Gençliğe Çağrımızdır!

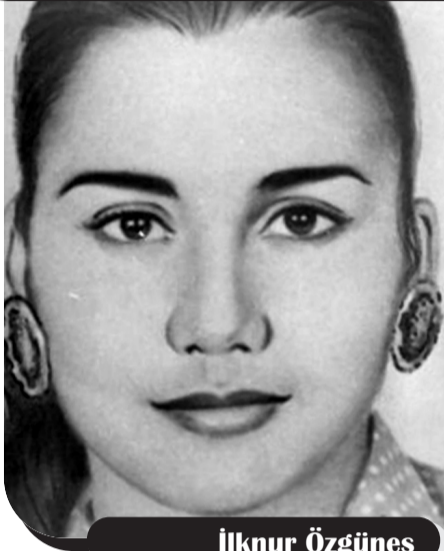
Özgürlükçü Gençlik olarak, hem Türkiye sosyalist hareketinde, hem de gençlik alanındaki tikanıklığı aşmanın, yeni bir dönemin başlangıcını inşa etmenin uygun zemininin birlik ve yeniden yapılanma süreçlerinde olduğu tespitini yapmaktayız. Bireyciliği değil, kolektif hareketi ve kolektif iradeyi esas alan gençlik ve gençlik yapılarının, dar grupçu sekte anlayışları bertaraf ederek; kendi dükkanını döndüren, süreçlere müdahale edememeyen sıkıntısını götmeyen dar görüşleri yıkmalıdır. Yeni dönem gençlik hareketi yaratılmasının aciliyetiyle ve sorumluluğuyla meselelere bakmalı ve elini taşın altına koyacak hamleleri yapmalıdır. Biz, kurtuluşun birlikte hareketten ve birlikte mücadeleden geçtiğine inanan ve bu minvalde somut ve önemli adımlar atmaya başlanılan birlik ve yeniden yapılanma tartışmalarının oluşturduğu siyasal zeminde sıkıntılarımızı aşmak konusunda ciddi adımlar atılması gerektiğine inanıyoruz. Eskinin bitmişliğinin aksine; geleceğin, yeninin yapılanması aciliyetinde tüm gençliğe, geleceği kurma çağrısı yapıyoruz.

18.09.2010

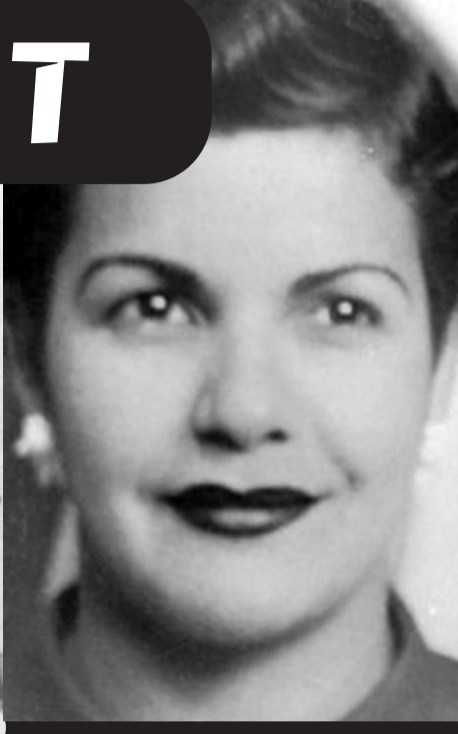
Kurulacak yeni özne, Türkiye sosyalist hareketinin tarihinin başarısız ve eksik kaldığı birlik süreçlerini ve gerek devrimci hareket içinde, gerekse de kitleler nezdinde bu konuya dair oluşan tüm bu olumsuz bakışı ve çaresizliği bertaraf etmelidir.

ÖNÜM, ARKAM, SAĞIM, SOLUM:

ŞİDDET

İlknur Özgüneş

Mirabel kız kardeşlerin özgürlük için ilk kanat çırpışları, bugün büyüyen mücadelemizin ulaştığı düzeyin kelebek etkisiydi. Erkek iktidarına dayalı devlet, onları öldürdüğünü sanmıştı. Ama onlar yıldan yıla yükselen kadın mücadelesinin, kadın özgürlük hareketinin birer ölümsüz simgesi haline geldiler.

Aslında bizlere kelebeklerin ne kadar narin, ne kadar kırılgan olduğu; hatta hayatlarının çok kısa olduğu öğretilmişti. Oysa kelebeklerin bazı türlerinin kıtadan kıtaya uçabildiğini duyduğumuzda şaşırıyoruz. Mirabel kız kardeşlerin özgürlük için ilk kanat çırpışları, bugün büyüyen mücadelemizin ulaştığı düzeyin kelebek etkisiydi. Erkek iktidarına dayalı devlet, onları öldürdüğünü sanmıştı. Ama onlar yıldan yıla yükselen kadın mücadelesinin, kadın özgürlük hareketinin birer ölümsüz simgesi haline geldiler.

Mirabel Kız Kardeşler Kimdir?

25 Kasım, Dominik Cumhuriyeti'nde Salcedo'da Ojo de Agua adlı köyde doğmuş, Trujillo diktatörlüğüne karşı mücadele eden Clandestina Hareketi'nin öncülerinden olan Patria, Minerva ve Maria Mirabel kız kardeşlerin, diktatörlüğün askerleri tarafından, tecavüz edildikten sonra vahşi bir şekilde katledildikleri tarihtir. 1960 yılının 25 Kasımında, Dominik Cumhuriyeti'nin kuzey bölgesinde, bir uçurumun dibinde üç kadın cesedi bulunur. Bunlar Mirabel kardeşlerdir... Ertesi sabah gazetelerde bu ölümlerin bir kaza sonucu meydana geldiğini anlatan bir haber çıkar. Ama gerçek görüldüğü gibi değildir.

Mirabel kız kardeşler, ülkelerinde siyasal özgürlük için kararlılıkla mücadele ederek Latin Amerika'daki diktatör Rafael Leonidas Trujillo'ya meydan okur. Bu yüzden diktatörlük tarafından pek çok kez hapsedilir ve en son olarak 25 Kasım 1960 yılında arabalarının zorla indirilerek tecavüz ve işkence ile katledilirler. Bu katliam kayıtlara "Araba Kazası" olarak geçer.

Kız kardeşlerden birinin kod adının kelebek olmasından esinlenilerek; o günden sonra Mirabel Kardeşler KELEBEKLER adıyla anılmaktadır.

1981 yılında Dominik'te toplanan Latin Amerika Kadın kurultayında 25 Kasım, "25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele ve Uluslararası Dayanışma Günü" olarak kabul edilir. Daha sonra 1985 yılında BM tarafından 25 Kasım tarihi kadına yönelik şiddetin yok edilmesi için uluslararası mücadele günü ilan edilir.

Kadına yönelik şiddetin tarihi, elbette ki Mirabel Kız kardeşlerin öldürülmesiyle başlamamıştır. Kadınlar, binlerce yıldır erkek egemen toplumda şiddete maruz kalmıştır. Erkek egemen toplumun en büyük marifeti ise, şiddeti tarihten, ekonomik ve toplumsal yapıdan soyutlayıp, tamamen bireysel bir eylem olarak nitelemesidir.

Şiddet Münferit Değildir!

Kadına yönelik şiddetin yapısal ve sistematik bir düzen sorunundan kay-

naklandığı yüzyıllardır saklanmaya ve yok sayılmaya çalışılmaktadır. Şiddet, kimi zaman sevgiliyle gitmiş olduğu bir kafede garsonun kadına bakmasından kaynaklı tatlı kıskançlık(!) şeklinde maskelenir. Kimi zaman çılgın aşkın(!) kendisini reddeden sevdiğini 35 yerinden bıçaklamasının bir sevgi gösterisi şeklinde sunulur. Ya da patronun yanında çalışan sekreteri taciz etmesi patronun bir anlık zaafı(!) olarak karşımıza çıkar. Bazen de tutuklu olan bir kadına askerin-polisinin tecavüz etmesi asker ya da polisin kişisel tutumundan(!) kaynaklı olduğu gösterilmeye çalışılmıştır. Biz biliyoruz ki şiddet, binlerce yılda kendisini sürekli egemen sınıflarla, dinle, çeşitli üstyapı kurumlarıyla besleyen erkek egemenliğinin yaşamın farklı alanlarında, farklı şekillerde açığa çıkmasıdır.

Medyadan Yansıyan Şiddet

Medya, kadınların uğradığı taciz ve tecavüz olaylarını haber haline getirirken, fail erkekleri değil, mağdur kadınları teşhir ediyor, maruz kaldıkları cinsel şiddet için suçluyor, şiddeti erotik bir dille aktarıyor, magazinleştiriyor ve pornografik tarzda yeniden üretiyor ve hatta meşrulaştırıyor. Fatmagül'ün Suçu Ne adlı dizinin tecavüz sahnelerinin tıklanma rekoru kırması, medyada genişçe yer edinmesi, Beren Saat ve Hülya Avşar'ın performanslarının değerlendirilmesi, kim daha iyi tecavüze uğradı(!) noktasına gelinmesi medyanın geldiği rezil duruma örnek teşkil ediyor.

Aslında kamusal dünya ile özel dünyaya ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmiştir. Birindeki zorbalıklar ve kölelikler, ötekindeki zorbalıklar ve köleliklerdir. Kadına yönelik şiddet, patriarkal kapitalist sistemin ürettiği iktidar, erk ve toplumsal cinsiyetçilikle ilişkili sistematik bir olgudur. Biliyoruz ki kadına yönelik şiddet, erkek egemen sistemin en üst aşamalarından biri olan

militarizm ve milliyetçilik aygıtının ta kendisidir. Bunun en büyük örneklerini günümüz koşullarında özellikle Kürt kadınlarının yaşadığını görmekteyiz. Geçtiğimiz günlerde Demokratik Özgür Kadın Hareketi (DÖKH) aktivisti K.S. nin İstanbul'da polis olduğu tahmin edilen kişilerce kaçırılarak cinsel işkenceye maruz bırakılması* bu coğrafyada yaşanan örneklerden yalnızca biri.

Tüm Kadınlar Özgürleşene Kadar Mücadeleye!

Yaşananların, erkek-devlet yapılanmasından kaynaklandığını biliyoruz. Maalesef bunları bilmek yetmiyor çünkü bunun toplumsal görünürlüğü olmadığı ve değiştirmeye dönük örgütlü mücadele hayata geçirilemediği sürece bu yaşananlar birbirinden bağımsız, münferit olgular olarak gösterilmeye devam edilecektir. Dünyanın herhangi bir yerinde kadınlar şiddeti yaşamaya devam edeceklerdir.

Şiddeti görünür kılmak için önce kendimizden ve yaşadığımız toplumdan başlamamız gerekiyor. Özgürleşme acılı bir doğumdur. Bizler önce içinde bulunduğumuz dünyayı deşifre ediyor, sonra bu dünyaya müdahale ediyoruz. Bu dünya ezilenlerin eli ile değişecektir, bu da biz kadınlarla mümkündür.

Şiddeti görünür kılmak için önce kendimizden ve yaşadığımız toplumdan başlamamız gerekiyor. Özgürleşme acılı bir doğumdur. Bizler önce içinde bulunduğumuz dünyayı deşifre ediyor, sonra bu dünyaya müdahale ediyoruz. Bu dünya ezilenlerin eli ile değişecektir, bu da biz kadınlarla mümkündür

Peri Çiftçi

ŞİDDET KARDEŞLİĞİ

Her sistemin bir şekilde çıkar sağladığı ataerki, militarizmle de şiddet noktasında ortaklaştı. Kadına yönelik şiddeti çözümlerken militarizmle ilişkisini kurmak devlet şiddetini görebilmek ve çözüm noktasında önemlidir.

Arkeolojik kazılar, tarihin ilk evrelerinde kadının, hayatın merkezinde olduğunu gösterir. Elde edilen bulgular, başlarda her ne kadar kadının baskı uyguladığı şeklinde yorumlandıysa da, tarihin en eşitlikçi dönemlerinin anasoylu dönem olduğu artık çoğu arkeolog tarafından ortaklaşan bir bilgidir. İnsanların doğayla iç içe yaşadıkları bu dönemlerde temel ihtiyaçların karşılanması çabasıyla üretilen ilk alet; avlanmak amacıyla değil, çocuk ve yiyecek taşımak amacıyla üretilmiştir. İlk silah bulgularına ise Geç-Paleolitik çağda rastlanmıştır.¹

İcat edildiği dönemlerde silahın ilkel toplumlar tarafından yüceltilmediğini, savaşçı erkek figürlerinin yanında bile çiçek, kelebek resimlerinin bulunmasından anlıyoruz. Ancak anasoylu dönemin alt edilişinden beri, silah önemli bir güç simgesi haline gelmiştir. Bunu da destanlarda savaşçı karakterlerin yüceltilmesinde, "Ana Tanrı"ların yerini, "Savaşçı Tanrı"ların almasında görebiliyoruz.

İlkel toplumların modernleşmesi(!), özel mülkiyetin ortaya çıkması gibi süreçlerle bencilleşen insanlık, kendine sınırlar çizdi; bir millet ve ırk belirledi. "Benim sınırlarım, benim milletim, benim dünyam" anlayışı "öteki"ne karşı güç teorisi" ni doğurdu. Bu teoriye göre bir birey, etnik grup, hükümet vs.nin; istediğini öteki üzerinde güç kullanarak elde etmesi, izin verilebilir bir durumdur.² Silah da, bu teyiden temel alan "militarizm" in aracı oldu. Her sistemin bir şekilde çıkar sağ-

ladığı ataerki, militarizmle de şiddet noktasında ortaklaştı. Kadına yönelik şiddeti çözümlerken militarizmle ilişkisini kurmak devlet şiddetini görebilmek ve çözüm noktasında önemlidir.

Militarizm Ataerkildir

Her alanı militarize edilen bir ülkede yaşıyoruz. Toplum, terörist ve terör karşıtları olarak ikiye bölünüyor. Milliyetçi söylemlerle şovenizm yükseltilecek muhalif kesim bastırılmaya çalışılıyor. Bunların hepsi de "Güç: Erkek" mantığıyla yoğruluyor. Şiddet, milli bütünlüğün, refahın, demokrasinin aracı olarak işleniyor ve "vatanseverlik-şehitlik" unvanlarıyla süsleniyor. "Her Türk asker doğar", "Askerlik erkekliliğin şanıdır", "Şehitler ölmez" sloganlarıyla erkekler kışlalara çağrılıyor. Şiddet uygulayacak kişi, acımasız, duygusuz olmalı; kin besleyebilmeli ve insan öldürebilmelidir!

Kadınlar anaç, şefkatli, duygusaldırlar ve askerlikte kadınca "zaaf"lara yer yoktur! Kadın zaafı olarak değerlendirilen barışçılık, böylesi bir ortamda kadınlar tarafından da reddedilebiliyor. Oysa askerleştirilen erkekler; asker olarak devletin hedef gösterdiğini vuracak bir robota dönüşürken, şiddeti bilincine enjekte etmiş bir erkek olarak da iki kat kadın düşmanı oluyor. "Birleşik Devletler'de, Fort Bragg, Kuzey Carolina'da 3 asker, Afganistan'daki görevlerinden döner dönmez kendi eşlerini öldürdü"³.

Erkek egemen toplumlarda ezilen, erkeğin malı olarak görülen kadınlar,

savaş ortamında da aynı zihniyetle düşmanın onuruna saldırmak amacıyla hedef haline gelirler. 1990'larda Bosna'daki iç savaş sırasında gelen haberler, orada da tecavüzün, erkekleşmiş, militarize milliyetçiliğin bir aracı olarak kullanıldığını gösteriyordu. Haziran 1992'de Brezovo Polye köyünden kaçırılan Mirsade adlı genç bir Boşnak kadın, kendisini kaçıran Sırp askerinin "Bize kızlara tecavüz etme emri verildi" dediğini bildirmiştir. İki ay sonra bir Amerikan gazetecisine başından geçenleri aktaran Mirsade'nin -daha sonra başka kaynaklarca da doğrulanan- anlatısına göre, Sırp askerleri köyden 40 kadını kaçırmış ve onlara tecavüz etmiştir. Olaylardan sağ kurtulanları muayene ve tedavi eden bir jinekolog, tecavüzlerin Müslüman kadınları tahkir etmek amacıyla yapıldığı görüşünde olduğunu söylemiştir: "Onlara tecavüz ettiler, çünkü savaşın hedefi buydu"⁴ Jasmila Zbanic'in bu olayı konu alan "Esma'nın Sırrı" adlı filmi, savaşın kadınlar üzerinde bıraktığı izleri anlamamızda az da olsa yardımcı olabilir. Kadını "savaş ganimeti" olarak gören bu zihniyeti salt militarizmle açıklamak, barış ortamında da kadının konumunu görmezden gelmek olur.

Kapitalizm Militaristtir

Kamusal alan erkeklerin elindedir ve işçi sınıfının çoğunluğu erkeklerden oluşur. Kadına yönelik şiddet, ev içindeki emeğinin görünmez kılınmasıyla özel alanda da kendini gösteriyor. Bu

problemin çözümlerinden biri, ev işlerinin kadınla erkek arasında paylaşılarak, kadının kamusal alana çıkabilmesine olanak sağlamaktır. Bu talep, kadının emeğini görünür kılma mücadelesinin bir parçasıdır. Bunun içinse, işçi sınıfının çalışma saatlerinin azaltılması ve ücretlerinin yükseltilmesi gerekir. Böylece erkek işçi; emeğinin karşılığını alırken zamanının bir kısmını da ev işine ayırabilecek, bu işleri kadınla paylaşabilecek, kadın da ev dışında çalışma imkânı bulacaktır. Oysa burada da kapitalizmin militarist yönü kendini gösteriyor. Kar hırsıyla, işçi sınıfına ayrılmayan bütçe, savunmaya ayrılıyor. TSK'nın ABD'den sipariş ettiği füzelerin fiyatı 12 milyar TL civarındadır ve bu rakam neredeyse 2010 MSB bütçesi kadardır. Bunları da hesaba kattığımızda bazı yıllarda "milli savunmaya" ayrılan pay %30-40'lara kadar çıkmaktadır.⁵

Militarizm şiddet demektir, her türlü şiddet militarizmin bir bileşenidir. Kadınlar, erkek egemen sistemin şiddetine olduğu kadar, herhangi bir kesimi "öteki"leştiren her türlü şiddete karşı durmalı. Hiçbir sömürü ve ezilme; kapitalizm, militarizm gibi barış ve eşitlik karşıtı sistemler içinde çözülmeyecektir. Anasoylu dönemler tarihin köhne raflarından bizlere ışık tutuyor ve kadınlarsa, savaş istemiyor!

¹ Silvia Franko "Kadeh ve Kılıç"

²⁻³ "Militarizm ve kadına yönelik şiddet" L.MARSHALL

⁴ Cyntia Enloe'nin "Feminizm, Milliyetçilik ve Militarizm"

⁵ "Sermayenin 2010 Bütçesi" Suphi Koray

Her alanı militarize edilen bir ülkede yaşıyoruz. Toplum, terörist ve terör karşıtları olarak ikiye bölünüyor. Milliyetçi söylemlerle şovenizm yükseltilecek muhalif kesim bastırılmaya çalışılıyor. Bunların hepsi de "Güç: Erkek" mantığıyla yoğruluyor. Şiddet, milli bütünlüğün, refahın, demokrasinin aracı olarak işleniyor ve "vatanseverlik-şehitlik" unvanlarıyla süsleniyor.

PEDAGOJİK FORMASYON ALMAK UĞRUNA PSİKOLOJİMİZ BOZULUYOR

Kader Ortakaya

Birçok ülkenin tarihinde olduğu gibi Türkiye tarihinde de ekonomi politikalarının değişimi, toplumsal muhalefeti önlemek için darbelerle yürürlüğe girer. 12 Eylül 1980 tarihinde Türkiye'de yapılan darbe sonrasında neo-liberal politikalar hayata geçirildi. Neo-liberal politikaların eğitime uygulanmasıyla, eğitim, insanların temel ihtiyaç ve hakkı olmaktan çıkarılıp sermayenin rant alanına, parası olanın satın alabileceği bir meta haline dönüştürüldü.

Üniversitelerde bu politikaların uygulayıcısı olarak da 6 Kasım 1981'de YÖK (Yüksek Öğretim Kurumu) kuruldu.

Eğitim, insanın temel ihtiyacı olmaktan çıkartılıp, eğitimi veren kurum açısından rant alanı, eğitim alan öğrenciler açısından ise kendisine bir yatırım olarak görülüyor.

Neo-liberal politikların uygulayıcısı, sermaye işbirlikçisi YÖK, üniversiteden mezun olan öğrencinin daha iyi meslek sahibi olduğunu ve eğitimi ihtiyaç olarak değil bireyin kendisine yaptığı yatırım olarak görüyor kendisini bu düşüncelerle meşurlaştırıyor. Bugün milyonlarca işsiz içinde üniversite mezunu oranının azımsanmayacak bir oranda olması dikkat çekiyor. Diğer yandan üniversite mezunlarının asgari ücret karşılığı çalıştığını görmezden gelerek harçlara her yıl zam yapmaya çalışıyor ve yapmak istediğimiz her iş için bizden ayrıca sertifika isteniyor. Bu sertifikalar karşılığında iş bulma garantimizin olmamasına rağmen, biz öğrencilerden binlerce lirayı bulan ücretler istenmektedir. Fabrikalar için nitelikli iş gücü nasıl kâr maksimizasyonu için vazgeçilmez ise, üretime nitelikli bir girdi olarak görülen bilgi de vazgeçilmezdir; tabii bu nitelikli bilginin öğrencilere verilme ücreti de niteliğine göre değişiyor. Üniversiteler toplum için değil, sermaye için bilgi üretilen alanlara dönüştürülmüştür.

Sertifika Programları

Eğitim (tıpkı diğer alanlarda olduğu gibi) sermayenin ihtiyacına göre, arz talep dengesine göre düzenlenmektedir. Örneğin, zihin engelliler öğretmenliği bölümü mezun sayısı az olduğundan zihinsel yetersizliği olan öğrencilere eğitim veren özel kurumların bu alandan mezun öğretmenlere daha fazla maaş vermemeleri için hemen bu öğretmenleri ikame edecek şekilde, sınıf öğretmenliği bölümünden mezun olan öğrencilere bu alana yönelik üç-

ret karşılığı sertifika verilmektedir. Böylece, bu işi yapabilecek öğretmen sayısı arttırılmakta ve bu alandaki öğretmenlerin maaşlar düşürülmektedir.

Nasıl çan eğrisi aynı sınıftaki öğrenciler arasında birbirine ders notu bile vermeyecek derecede rekabete yol açıyorsa, şimdi de sertifika programlarıyla bölümler arası bütün üniversite öğrencileri yarışıyor. İnsana insanca değer vermeyen kapitalist sistem, biz öğrencileri de ilköğretim sıralarından başlayarak yaşamımızın sonuna kadar yarış atı olarak görüyor. Hepimizin, her alanda sertifikası olsa bile, kapitalist işletmeler biz öğrencilerden daha fazlasını isteyecek yine ve bizi elekten geçirecekler. En nihayetinde, yine bir çoğumuz işsiz kalacak yada asgari ücretle çalışacak. Çünkü rekabetin olduğu yerde herkese yer yoktur. Rekabet, biz öğrencileri birbirimizden uzaklaştırmakta, bencilleşirmekte insan olmaktan çıkarıp sermaye yararına daha çok işleyen bir makinaya dönüştürme çabasıdır. Görüyoruz ki, bu sistem bize onurlu bir gelecek vaat etmiyor.

Pedagojik Formasyon

YÖK, hergün değiştirdiği yönetmelikleriyle biz öğrencilerin yaşamını yapboza çeviriyor. Her sene başında değişen kredi sayıları, sınav sistemleri, sınavlarda çekilen kopyalar, eğitim sisteminin çürümüşlüğünü, uygulanamazlığını da gösteriyor. Dershanelerin, üniversitelerin kasaları dolarken biz emekçi ve işçi çocukları öğrenciler bunların bedelini ödüyoruz.

Önceki dönemlerde tezsiz yüksek lisans diye bilinen ve Akademik Personel ve Lisansüstü Eğitim Giriş Sınavı(ALES)'in %50'si, lisans ortalamasının %25'i, mülakatın 25'i alınarak öğ-

renci alımı yapılan ve öğretmenlik dışında da alternatifleri olan pedagojik formasyon üniversite mezunlarına veriliyordu. Geçtiğimiz sene gündeme gelen değişikliklerle, lisans öğretime devam eden öğrencilere de verileceği açıklandı. Kriter olarak, her üniversitenin kendi belirleyeceği ücret ve 2,5 genel lisans ortalaması isteniyor. Sistemin bu katılığı, ilk cinayetini İzmir'de işledi. Genel ortalaması yetmediği için üniversite mezunu bir öğrenci kendisini beşinci kattaki evinin balkonundan atarak intihar etti.

Sene başında okullarda öğretmenlik sertifikası, yani pedagojik formasyonun 3. ve 4. sınıf ve mezun öğrencilere verileceği açıklandı. Açılan 300-400 kişilik kontejanlara binlerce öğrenci başvurdu. Başvurusu kabul edilen ve kesin kayıt yaptıran 4. sınıf öğrencilerinin başvurusu kayıtların son günü YÖK tarafından iptal edildi. Gerekeceği kadar da üniversitelerin konuyu "yanlış anlamaları" gösterildi. Okullarda dersler başladıktan üç hafta sonra YÖK yeni bir karar açıkladı: Pedagojik formasyon hakkı ellerinden alınan 4.sınıf öğrencilerinin (tabii ki para karşılığında) formasyon alabilecekleri söylendi. Bugün YÖK kararlarına göre doğru olan bir şey yarın yanlış olabilir yada tamamen ortadan kalkabiliyor. Böyle bir durumda da mezun öğrencilerin alternatifi kalmıyor. Tıpkı İzmir'de intihar eden öğrenci arkadaşımız gibi. Görüyoruz ki kapitalist sistemde, eğitim de kendi içinde tutarsızlıklarla dolu. Bu tutarsızlığının mağdurları da yine biz öğrenciler oluyoruz.

Ticarethaneye dönüşen üniversiteler, öğrencilere öğretmen olabilme, atanabilme ihtimalini bile öğrencilere para ile satıyor. Kapitalist sistemde üniversiteler, bilimsel eğitim için değil kendi dö-

YÖK, değiştirdiği yönetmelikleriyle biz öğrencilerin yaşamını yapboza çeviriyor. Her sene değişen kredi sayıları, sınav sistemleri, sınavlarda çekilen kopyalar, eğitim sisteminin çürümüşlüğünü, uygulanamazlılığını gösteriyor.

ner sermayelerinin kontrolünü kendileri sağlamak için özerk olmak istiyor.

Üniversiteler, öğrencilerden öğretmenlik sertifikası karşılığında 2.000 ila 3.000 lira arasında değişen miktarlarda para istemektedirler. Anadolu Üniversitesi ise, öğrencilerden alacağı parayı henüz belirlemediği için, kayıt esnasında öğrencilere açık senet imzalatı. Öğrenciler kayıt yaptırmak zorunda oldukları için ne kadar ücret ödeyeceğini bile bilmeden bu senetleri imzalamak zorunda kaldılar. Bu senetlerin öğrencilere imzalatılmasıyla, üniversite ile öğrenci arasındaki ilişkinin tüccar-müşteri ilişki olduğu gözler önüne serilmiştir. Bankalardan kredi çekmek dışında pek alternatifi olmayan işçi-emekçi çocukları, öğrencilerin aldıkları öğrenim kredileriyle, Kredi Yurtlar Kurumuna binlerce lira borçlu olarak mezun olacakları yetmiyormuş gibi, şimdi de formasyon ücreti için bankalara binlerce lira borçla mezun olacaklar. Üstelik çoğumuz mezun olunca diplomalı işsiz olacağız.

Ne Yapmalı?

Görüyoruz ki, yıllarca sınavlarda diresek de çürütsek, bir çok sertifika da al-sak; kolumuzda çember çevirirken, ayağımızla top da sektirsek; anadilimizde eğitim yasakken, birden çok dilde konuşmayı da öğrensek; yine işsizlik, güvencesizlik, en nihayetinde geleceksizlikten kurtulamayacağız.

Çözüm: İnsanca yaşam için mücadelede, rekabete karşı birlik olmakta; YÖK'ü, sınavları kaldırmakta, parasız bilimsel, anadilde eğitim mücadelesinde en nihayetinde de geleceğimiz için örgütlenmekte, sermaye ve onun için üniversiteleri ticarethanelere dönüştürmeleri hedef almaktadır.

Sömürü, geleceksizlik gün geçtikçe artmaktadır ve biz sesimizi çıkartmadığımız sürece de artacaktır. Demokratik lise ve üniversite şiarını, eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim şiarını gün geçtikçe daha yükseğe kaldırmalı ve de sömürünün bağına saptlamalıyız; duvarları yıkmalı, zincirleri kırmalıyız. Liseliler sömürüye geçit vermeyecek!

LİSELİLER SÖMÜRÜYE GEÇİT VERMEYECEK!

Ahmet Ekici

Bozuk eğitim sisteminin çirkin yüzünü daha fazla göstereceği yeni bir "eğitim-öğretim" sezonuna daha giriyoruz.

Bilgi, daha ilkokul sıralarındayken bize meta halinde sunulmaya başlanıyor. Paramız yoksa okumamız bile engelleniyor. Ama liselerdeki sömürü zincirinden bahsedecek olursak, eğitim sisteminin nasıl sermayeyle can ciğer kuzu sarması olduğunu açıkça görebiliriz.

Sömürü ve Eşitsizlik Çok Boyutlu

Biliyoruz ki, "Türk" eğitim sisteminde sömürü zincirinin demiri sağlam dövülmüştür. Yani eğitim sistemi yerine, ataerkil, şoven, bilimsellikten uzak bir sömürü sistemi kurulmuştur. Yavaş yavaş düz liselerin Anadolu lisesi haline dönüştürülmesi ve Ortaöğretim Geçiş Sınavı (OKS) puanının önem kazanmasıyla; OKS puanı düşük gelen öğrenciler; -başka çareleri yoktur- ya düz liselere ya da meslek liselerine yönelmek zorundadırlar. Bildiğimiz gibi puanı düşük olmaktan kastettiğimiz yoksul emekçi çocuklarıdır; çünkü OKS'de yüksek bir puan almak sınava dershaneye hazırlanmakla mümkündür, dershaneye gidemeyen emekçi çocukları zaten yarışa 1-0 yenik başlarlar. Düz liselerin Anadolu lisesi haline getirilmeye başlanması, egemen sınıfın, "Parası olan okula, emekçi çocukları 'vatana, millete ha-

yırlı' kalifiye eleman olmaya" sloganıdır. Patronların "Meslek lisesi memleket meselesi" sloganı da boşuna değildir. Sermaye gözünü liselere -özellikle de meslek liselerine- dikmiştir.

Staj, Paralı Eğitim ve Geleceksizlik

Düz lisede okuyanların veya düz lise mezunlarının tek yolu, ya öğrenciliği bırakıp iş arayışına girişmek ya da sınava hazırlanmaktır ki, OKS'ye hazırlık sürecinde belirttiğimiz gibi dershaneye gidemeyen yoksul emekçi çocukları yeniden YGS-LYS sürecinde yarışa 1-0 yenik başlamak zorundadır. Yani düz liselilerin geleceği baştan satılmıştır.

Meslek liselerine gittiğimizde ise, temel dersler yerine atölye dersleri ve staj sömürüsüyle karşılaşırız. Ama tabii ki, "Allah patronumdan, müdürümden, milli eğitim bakanımdan razı olsun elimiz iki-üç kuruş para görüyor" değil mi? Tabii bazen de o bile verilmiyor ama olsun, yine de elimizde bir mesleğimiz olmuş olur (!)

Staj adı altındaki bu sömürü mekanizması ile daha lise çağında iş-gücümüzü diledikleri fiyata diledikleri sürece satın alırlar. Bazı öğretmenlerimizin yüzümüze söyledikleri gibi: "Sizler kalifiye eleman olacaksınız."

Sömürü bu kadarla kalmaz. Üniversiteyi kazanmamızla birlikte lisede karşımıza çıkan: kayıt parası, aidat, vs. üzerine harç, bağış olarak da eklemeler yapılarak üniversite kapılarında da

karşımıza çıkar. Ama karşımıza çıkan en büyük gerçeklik, geleceksizliktir.

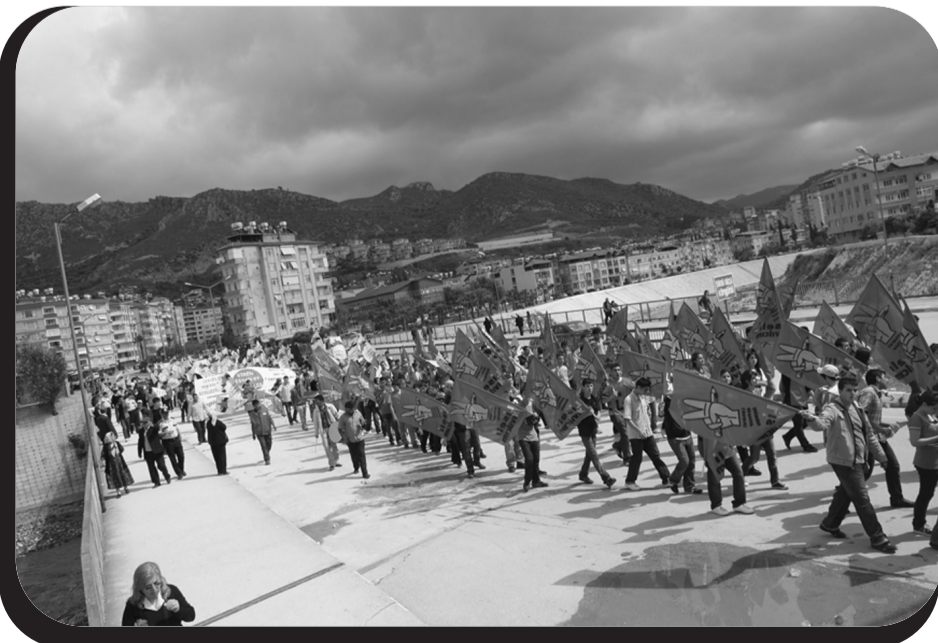
Sermayenin sömürüsüne, kölelik rejimine karşı direnen Tekel işçilerini desteklemek amaçlı ve geleceksizliğe karşı etkinlik düzenleyen, bu sömürü zincirini kırmak isteyen, kendi kurtuluşlarını da emekçilerin kurtuluşunda gören; yani ailelerinin de bu kölece çalışma rejiminin bir parçası olduğunu ve bugünün öğrencisinin yarının işçisi olduğunu anlatmaya çalışan Mehmetçik Lisesi öğrencileri okuldan atılıyor. Bu olay, zengin-fakir ayrımının sadece sokaklarda değil; okul sıralarında da en aşağılık yüzüyle karşımıza çıktığının, emek sorunuyla eğitim sorununun birbirinden keskin çizgilerle ayrılamayacağına sistem tarafından bize duyurulmasıdır. Bu durum, burjuva basınında "intihar" başlığı altında çıkan, aslında resmen cinayet diyebileceğimiz, sınava tekrar hazırlanan Yakup Duman'ın istediği sonucu alamayınca -daha doğrusu çevresinin beklentilerini karşılayamayınca- bunalıma girip polis ağabeyinin silahıyla kafasına ateş etmesi, dersane parasını ödeyemediği için cezaevine konulan annesinin bu durumuna dayanamayıp kendini asan nice Soner Semih Sipa'hi'lerin hikayeleriyle tamamlanıyor.

Savaşa Değil, Eğitime Bütçe

TÜİK'in 2009 yılı verilerine göre normal koşullarda lise veya dengi

okul mezunu kişi sayısı 2.292.616'dır. Aynı yıl içerisinde yüksekökol veya fakülte mezunu olan kişi sayısı ise 423.536'dır. Okula hiç başlayamamış kişi sayısı ise 18.189.471'dir (Eğitim durumu bilinmeyenler ekli değildir). Başbakanlığa bağlı bir kurumun istatistik verileri bunları söylüyorsa; bu rakamların azaltılmış olduğunu gözönünde bulunduramaz yerinde olur. Bu istatistiklere göre Türkiye insanlarının okumadığı değil, okuyamadığı; intihar ettikleri değil, katledildikleri apaçık ortadadır. Ayrıca bu ülkede savaşa, baskıya, Milli Savunma Bakanlığına (15.118.234.000 TL), Emniyet Genel Müdürlüğü (8.588.395.000 TL), Jandarma Genel Komutanlığı (3.898.531.000 TL) gibi kurumlara ayrılan bütçeyi ayrıca orduya yapılan yatırımların ve silah alımı için bütçeden ek kaynak alınmasını da hesaba katarsak; eğitime ayrılan 28.237.412.000 TL'lik bütçeyi katladığını açıkça görebiliriz. Eğitime değil, savaşa bütçe ayrılıyor ve de eğitim sermayeye peşkeş çekiliyor.

Göründüğü gibi sömürü, geleceksizlik gün geçtikçe artmaktadır ve biz sesimizi çıkartmadığımız sürece de artacaktır. Demokratik lise ve üniversite şiarını, eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim şiarını gün geçtikçe daha yükseğe kaldırmalı ve de sömürünün bağına saptlamalıyız; duvarları yıkmalı, zincirleri kırmalıyız. Liseliler sömürüye geçit vermeyecek!

“SON MODA” BİR HASTALIK: SİLİKÖZİS!

Bir tarafta parlak spotlar altında yer yer ağartılmış, son moda kot pantolonlar; diğer tarafta ölümü soluyan işçiler: Kapitalizm sizleri selamlıyor!

Onur Karabacak

Kapitalizm öldürmeye devam ediyor; patronların kar hırsı, kot taşlama işçilerini katlediyor. Daracık atölyelerde, işçi güvenliğinin hiçe sayıldığı ortamlarda, kotların yer yer beyazlatılması, eskitilmiş görünüm verilmesi amacıyla silika adlı kumun kompresörler yardımıyla kumaş yüzeyine püskürtülmesi işlemi yapılıyor. Sırf gençler daha havalı kotlar giyebilsin diye!

Kot taşlama işlemi sırasında kullanılan silika tozunun solunması sonucu oluşan hastalık silikozis, aslında bir madenci hastalığı. Fakat kot kumlamaya bağlı yoğun silika solunmasıyla 1-2 yıllık çalışmanın ardından ölüme sebebiyet verebiliyor.

Kot kumlamaya bağlı silikozis ilk kez Türkiye’de tespit edilmiş bir hastalık. Solunan tozların akciğerlerde birikmesine bağlı bağışıklık sisteminin verdiği cevap sonucu katılaşmayla seyrediyor. İlerlediği durumlarda hastanın solunumu o denli bozuluyor ki, hasta birkaç merdiven çıkmakta dahi zorlanıyor. Bununla beraber toz teması önlenirse bile hastalık ilerleyebiliyor, akciğer kanseri ve verem riskini artırıyor. Silikozise dair tespit edilmiş bir tedavi yok. Akciğer nakli bir seçenek gibi görünse de uygulanması çok zor bir yöntem. Üstelik nakilden sonra hastalığın yine nüksetme ihtimali de var.

Kotların renklerinin ağartılması amacıyla kullanılan birçok yöntem mevcut. Kimyasallarla kot ağartma, lazer yöntemi, zımparalama, kum

rodeo bunlardan bazıları. Bu işlemler içinde insan sağlığı açısından en tehlikelisi, silikozis hastalığına sebep olan kum rodeo. Bu yöntemle yapılan kot taşlama işlemi çok küçük ve havalandırmasız odalarda gerçekleştiriliyor. Çünkü kullanılan kum, işçi hayatından daha kıymetli. Kumlama sonucu yere dökülen kumlar toplanıp tekrar kullanılıyor. İşçilerin tozu solumalarının önüne geçmek için işportada satılan maskelerden kullanılıyor. Maskelerin hiçbir faydası olmadığına farkında olan gözünü kan bürümüş patronların tozu soluyan işçilere önerdikleri tedavi yöntemi de ilginç: “Ayran için geçer.”

Çok Olmuyor Muyuz?

Sektörde çalışan işçilerin deyimleriyle “inanılmaz” büyük firmalar taşeron şirketler ya da kaçak atölyeler aracılığıyla kot taşıttırıyorlar. Adı geçen firmalar arasında tv reklamlarında bangır bangır “çok olduğumuzu” haykıran kot markalarından tutun da, uluslararası üne sahip, kotlarla cinselliği beraber pazarlayabilen markalara kadar bir sürü firma var.

İşçi Kardeşliği Partisi, Gaziosmanpaşa İşçi Platformu, Kot Taşlama İşçileri Dayanışma Komitesi ve İstanbul Ahali’nin yürüttüğü etkili mücadele sonucu medya bu konuya daha fazla duyarsız kalamadı. Zira adı geçen firmalar toplum nezdinde aklanmalıydılar. Ne de olsa çok ciddi bir ihracat ve yerel pazarda tüketim söz konusuydu. Ulusal medyamızın “du-

yarlı” duayeni Uğur Dündar, Arena programında silikozis hastalarının “mağduriyetini” -reyting kaygısıyla da olsa- ekranlara taşımıştı.

Verilen mücadele sonucu denetimlerin arttırılmasıyla birlikte şirketler bu işi yapmanın başka yollarını bulmuşlar. İstanbul ve Anadolu’da bir çok ilde bir çok kayıtdışı kot taşlama atölyesi olduğu biliniyor. Bununla birlikte işin Bangladeş, Suriye, Mısır gibi ülkelere kaydırıldığı da belirtiliyor.

“Sosyale Devlet”

Tüm bu gelişmeler sonucunda devlet konuya el atmak zorunda kaldı. Avrupa ülkelerinde 1960’lı yıllarda yasaklanan kot taşlama işlemi, Sağlık Bakanlığı’nca ancak 2009 yılında yasaklanabildi. Bunun üzerine Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na bağlı İş Teftiş Kurulu İstanbul Grup Başkanlığı’nca Mart 2009’da bakanlığa bağlı SGK’ya; “Bu işçilerin meslek hastalığına yakalandıklarına dair Meslek Hastalıkları Hastanesi’nden alacakları raporlar esas kabul edilerek sigortalı olup olmadıklarına bakılmaksızın malulen emekli edilmesinde engel yoktur. Ölen insanlar ile yakınlarının ve halen hastalıkla boğuşan insanların mağduriyetlerinin karşılanması mümkün değildir. Ancak Sosyal Güvenlik Kurumu’nun (SGK) bu işçilerin emekliliklerini bir an önce gerçekleştirmesi, kamu vicdanında bir nebze de olsa rahatlamaya neden olacaktır.” önerisi gönderilmesine rağmen, öneri bir türlü dikkate alınmadı. Prof. Dr. Zeki Kılıçarslan’ın deyimleriyle işçilerin emekli olabilmeleri için; işçi olduklarını, çalıştıkları işyerinin varlığını, hasta olduklarını kanıtlamaları ve çalıştıkları yerin sahibini bulmaları gerekiyor. Kot taşlama işinde çalışan işçilerin büyük bölümünün kayıtdışı çalıştırıldıkları ve katliamın tv ekranlarında boy göstermesiyle kot taşlama yapan işyerlerinin kapılarına kilit vurup işverenlerin ortadan kaybolmaları iş-

çilerin emeklilik taleplerini neredeyse imkansız kılarken devletin kimden taraf olduğunu da açıkça gözler önüne seriyor. Devlet bu yolla, ölümle pençeleşen işçileri sonuçlanması yıllar alan davalarda mahkeme koridorlarına mahkum ediyor.

Hastalıkla İlgili Gerçekler

Bugün hastalığın boyutlarıyla ilgili veriler hala net değil. Sektörde çalışmış, hastalığın farkında olmayan, yanlış tanı konulmuş ve hayatını kaybetmiş işçilerin olduğu ise bir gerçek. Resmen teşhisli 500 civarında hastadan bahsediliyor. Tahmin edilen rakam ise çok daha fazla. Tespit edilmiş ölüm sayısı 40’ın üzerinde. Hastalığın pençesindeki işçiler ailelerini geçindirecek ve tedavi masraflarını karşılayacak bir işte çalışamayacak kadar hastalar.

Silikozis bir yanda kapitalizmin adaletsizliğini ve elikanlılığını yüzümüze çarparken, diğer yandan uygulanan mülksüzleştirme ve göç politikalarının sonuçlarını gözler önüne seriyor. Eski kot taşlama işçisi Abdülhalim Demir’in hayatına dair anlattıkları da bu konuda önemli bir örnek teşkil ediyor:

Her şey Bingöl’ün Karlıova ilçesine bağlı Taşlıçay köyü halkının devlet tarafından korucu olarak “istihdam” edilmesiyle başlıyor. Korucu olmayan köy halkı, tarım ve hayvancılığa bağlı geleneksel üretim yöntemlerini terk edip metropollere göçmek zorunda kalıyor. Emek güçlerini şehirli sınıfdaşlarına göre daha düşük fiyata satarak aylık 500-600 lira karşılığı kot taşıyorlar. Sonuç; 300 haneli Taşlıçay köyünde neredeyse her evde bir silikozis hastası!

Durum bu raddeye gelmişken “sosyal sorumluluk”, “toplum vicdanı” gibi kavramlar işin özünü gölgelese de sorun ortada: sınıf temelli. Bir tarafta parlak spotlar altında yer yer ağartılmış, son moda kot pantolonlar; diğer tarafta ölümü soluyan işçiler: Kapitalizm sizleri selamlıyor!

Kot kumlamaya bağlı silikozis ilk kez Türkiye’de tespit edilmiş bir hastalık. Solunan tozların akciğerlerde birikmesine bağlı bağışıklık sisteminin verdiği cevap sonucu katılaşmayla seyrediyor. İlerlediği durumlarda hastanın solunumu o denli bozuluyor ki, hasta birkaç merdiven çıkmakta dahi zorlanıyor.

Binlerce kez savaşmalarına rağmen barışı ve kardeşliği bugün hala zihinlerinde yüreklerinde barındıran halklar, gözü sömürmekten başka bir şey görmeyenlere en güzel cevabı tekrar tekrar vereceklerdir.

Xepş zmaz ámla dagán çúğra zmaz dğaşáukxad *

***Altını olan açlıktan ölmüş, mahsulü olan kurtulmuş.**

ABHAZLAR

C. Malatya

*psıwa jıatzuık imazar,
xız yara yıjweyd axş esas
yızı yıtzuaaxweyd.**

Abhazın bir ineği varsa peynir suyunu kendi içer, sütü misafire ikram eder” anlamına gelen bu Abhaz atasözü, Kafkasya'nın çok renkli ve çiçekli bahçesinden kopartılarak halkların kardeşlik bahçesi Anadolu'ya sürülmesine rağmen özünden hiçbir şey kaybetmeden, direnerek ve diğer halklarla da dayanışarak var olmayan çalışan Abhazlar'ı anlatan ve bize onları unutturmamamızı gerektiriyor. aksine hatırlamamız gerektiğini gösteren bir atasözü de ayrıca.

Abhazlar-Abazalar

Tarihin bilinen ilk dönemlerinde beri bugünkü Gürcistan'ın kuzeybatısında yer alan Abhazya'da yaşayan Kafkas halklarından Abhazlar. Kendilerine Apsuva, ülkelerine de Apsni yani 'canlar ülkesi' adını veren Abhazlar, genellikle 'Abaza' olarak bilinirler. Fakat 'Abaza' (kendilerini Aşuva olarak adlandırır) kelimesi daha çok Abhazya'dan göç ederek Kuzey Kafkasya'ya, yani Karaçay-Çerkes Cumhuriyeti sınırları içerisine yerleşen Tapan-ta, Bashağ ve Aşharuva grupları için kullanılmaktadır. 'Abhaz' kelimesi ise daha çok, Abhazya'da yaşayanlar için kullanılmaktadır. Fakat Abhazlar, Kafkasya dışında genellikle Çerkes tanımına dâhil edilirler.

Abhazya Tarihi

Çok uzun bir geçmişe sahip olan Abhazlar'a Helen kaynaklarında rastlayabiliyoruz. M.Ö. 500'da Hekataios Heniokhai'yi, Karyanda ise Akhaioi'yi Abhazya olarak belirtir. M.Ö. 1.yy'da ise Strabo Pitsunda'dan Trabzon'a uzanan bölgeyi Abhazya olarak belirtir.

Ortaçağ'da ise, İmparator Justinianus dönemiyle birlikte Abhazya, Hristiyanlığın etkisi altına girmiş, Pitsunda Hristiyanlığın merkezlerinden biri olmuştur. M.S 8.yüzyılın sonlarına (780 yılları) doğru Bizans İmparatorluğu'nun ve Hristiyanlığın etkisini kaybetmesiyle birlikte Çaçba (Açba) hanelerinde gelen Abhaz Kralı 2.Leon

Abhazya, Egrisi, Likhe'yi birleştirerek Abhazya Krallığı'nı kurar. Krallığın kurulmasından itibaren iki yüzyıllık süreç içerisinde Abhazya Krallığı genişleyerek Gürcistan'ı da içine alır. Fakat 13. yüzyılda Moğollar'ın Gürcistan'ı işgal etmesiyle birlikte bu krallık çökmüş ve Gürcü ve Abhaz prensliklerine bölünmüştür. 14. yüzyılda ise, Laz (Mingrel) Prensi Georgi Dadiani Abhazya'ya ele geçirmesiyle, Abhazlar'ın bir kısmı bugünkü Karaçay-Çerkes topraklarına göç etmiştir (Bu göç eden kısım, yukarıda da belirttiğimiz gibi bugünkü 'Abaza'ları oluşturan kısım). Abhazya'da kalan Abhazlar ise, Laz Prensi'ne karşı zaman zaman başkaldırarak varlıklarını korumaya çalışmışlardır. Bu başkaldırma sürecinde Abhazlar, 16. yüzyılda Osmanlılar ve İslamiyet'le tanıştılar.

1860'da Abhazya'nın Rusya'nın egemenliğine girmesine kadar Abhazların Türklerle ve İslamiyet'le yoğun ilişkilere girmesi sonucu, Abhazlar'ın büyük bir kısmı Müslümanlığı kabul etmiştir. 1864'te biten Kafkas-Rus savaşları ve 1877-1878 Osmanlı-Rus savaşlarıyla birlikte diğer Kafkas hakları gibi, Abhazlar da büyük katliama uğrayarak, Osmanlı topraklarına göç ettirilmiştir.

Ekim Devrimi'nin hemen ardından 1918 yılında Abhazya'da ilk Sovyet yerel yönetimi kurulur; fakat Menşevik Gürcü hükümetinin saldırısı sonucu Sovyet yönetimi ortadan kaldırılır. 1921'de Kızılordu'nun Gürcistan'a girmesiyle, 31 Mart 1921'de Özgür Abhazya Cumhuriyeti kurulmuş olduğunu ilan eder ve 21 Mayıs'ta Sovyetler Birliği tarafından tanınır. Ama 5 Temmuz 1921'de toplanan Komünist Parti Merkez Bürosu, Stalin'in teklifiyle, Abhazya'ya Gürcistan'a bağlı bir Özerk Sovyet Cumhuriyeti haline getirir.

Sovyetler Birliği'nin yıkılmasıyla birlikte, 1992-1993 yıllarında Abhazya'da Abhazlar ve Gürcüler arasındaki savaşta binlerce insan katledilir; fakat Abhazlar büyük bir direniş sonucunda Gürcü işgalcileri yenerler ve bugün Rusya, Nikaragua, Venezuela ve Nauru tarafından tanınan "de facto" (fiili olarak) Abhazya Cumhuriyeti'ni ku-

rarlar. Gürcü hükümeti ise Abhazya'ya özerk bir cumhuriyet olarak tanır ve Abhazya'ya yöneten hükümet olarak bağımsız Abhazya'nın hükümetini değil, kendi atadığı 'özerk' Abhazya'nın hükümetini tanır.

Dini İnanç

Abhazlar arasında, genellikle Hristiyanlık ve Müslümanlık hâkim dinlerdir. Ortodoks Hristiyanlık, İmparator Justinianus dönemiyle yayılırken, Sünni Müslümanlık 16.yüzyılda Osmanlı ve Adıgelerin etkisiyle yayılmıştır. Fakat bu iki din de Abhazlar'ın pagan inançlarıyla kaynaşması sonucu Abhazlar'a tam olarak nüfuz edememiştir. Öyleki bugün bile, 'kâbz' denilen Abhaz gelenek ve görenekleri toplumsal yaşamı ve kuralları belirler. Yine her soyun kendi koruyucu tanrısı ve "anıha" adı verilen kutsal koruları vardır. En üst tanrı Ançüa, av tanrısı Ajüeyps, yıldırım tanrısı Afi gibi pagan inancından kalma inançlar da kısmen devam etmektedir. Bugün Abhazya'da yaşayan çoğu Abhaz Hristiyan, diğer Abhazlar'ın büyük çoğunluğu ise Müslüman'dır.

Abhazya Bayrağı

Abhazya'nın bayrağının tasarımı Valery Gamgiya'ya aittir. Bayraktaki kırmızı renk Abhazya için dökülen kanları, yeşil şerit İslamı ve Abhazya'nın doğasını, beyaz şerit ise saflık, temizlik ve Hristiyanlığı temsil eder. Yedi yıldız ve beyaz-yeşil renklerden oluşan yedi şerit ise; Sadz, Bzip, Guma, Pshi-Aybga, Dal-Tzabal, Abjuwa ve Samirzakan'dan oluşan Abhazya'ya, yedi kutsal yeri, yedi mitolojik kardeşi ve 1918'de kurulan Kuzey Kafkasya Cumhuriyeti'ni oluşturan yedi Kafkas halkını sembolize eder. Aynı zamanda Abhaz Krallığı'nın da sembolü alan açık el ise "Dosta selam" ve "Dost isen gel, düşman isen dur!" anlamlarını taşımaktadır.

Abhazların Yaşamı

Abhazlar, davranış ve görgü normlarını, toplumla ve doğayla bütünlük taşıyan Apsuvara (Abhazlık) ile incelikle

işleyerek biçimlendirmişlerdir. Örneğin; her Abhaz kökleri yüzyıllar öncesine dayanan bir soya (ajüla) mensuptur. Aynı soy adını taşıyan kimseler birbirleriyle akraba sayılır ve aralarında evlenme yasağı vardır. Yine Abhazlarda, konukseverlik, akrabalık dayanışması (Akrabana yapmadığın iyilik sana fayda sağlamaz -Wwa bzia yiwumto wxahawam), yaşlılara saygı büyük önem taşır.

Dünyada ve Türkiye'de Abhazlar

Bugün Abhazya'nın nüfusunun 500 bin civarında olduğu söylenmektedir. Bu nüfusun çoğunluğunu Abhazlar oluşturmakla birlikte; Ruslar, Ermeniler, Gürcüler, Yunanlılar ve Yahudiler de bu nüfusu oluşturmaktadırlar.

Bugün Abhazya'da yaklaşık olarak 120 bin, Karaçay-Çerkes Cumhuriyeti'nde 30 bin, Türkiye'de ise yaklaşık 100-150 bin Abhaz yaşamaktadır. Ayrıca Acaristan, Mısır, Ürdün ve Suriye'de de Abhazlar bulunmaktadır.

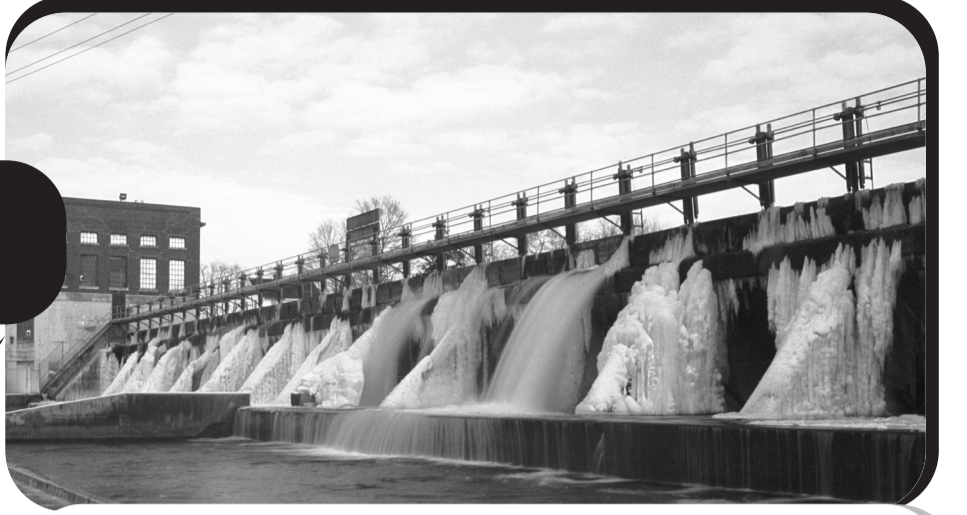
Türkiye'de Abhazlar yoğun olarak İzmit, Adapazarı, Düzce, Bolu, Bilecik, Bursa (İnegöl), Eskişehir, Kayseri (Pınarbaşı), Sivas (Şarkışla), Adana (Tufanbeyli), Yozgat, Çorum, Amasya ve Samsun'da yaşarlar.

Savaşların Ortadoğu ve Kafkasya'ya kavurduğu şu zamanlarda "Ałatza yša atsk'ışi yladz rıtza yheap'ap" (Erkeğin gözyaşı, kanından daha değerlidir) diyen Abhaz atasözüne katılmamak mümkün mü? Halkların birlikte barış ve kardeşlik içinde yaşamasının en temel koşullarından biri de yine bir Abhaz atasözünün "Hadzar kınagi mard fasduvar" (Atanın kıymeti ölünce anlaşılır) dediğinin tersine birbirimizin farkına, farklılığına varıp, tanımak ve sevmekten geçer. Ki, binlerce kez savaşmalarına rağmen barışı ve kardeşliği bugün hala zihinlerinde yüreklerinde barındıran halklar, gözü sömürmekten başka bir şey görmeyenlere en güzel cevabı tekrar tekrar vereceklerdir. Xepş zmaz ámla dagán çúğra zmaz dğaşáukxad*

* Altını olan açlıktan ölmüş, mahsulü olan kurtulmuş.

BU HES'LER KİMİ BESLER?

Hasan Durkal

Küçük bir kasabaya yetecek kadar enerji üreten bir tesis için bile pek çok ağaç kesip yol açmak zorunda kalınması doğaya geri dönüşü olmayan zararlar vermektedir. Santralin inşaatı sırasında ortaya çıkan atıklar da cabası. Ayrıca HES'ler bölgede yaşamını sürdüren insanların, coğrafi koşullarla şekillenen, suyla içli dışlı yaşam kültürlerinin değişmesine de neden olmaktadır. Kaldı ki suyun sermayedar haydutlara satılması, insanların kendi sularına doğrudan ulaşmasını engelleyecek, bu en çok yoksul halka zarar verecektir.

Bir Kâr Alanı Olarak Enerji ve HES'ler

Son dönemlerde sermayenin, hem krizden çıkış yolu olarak enerji alanına el atması, hem de sermayenin çarkını döndürecek enerji ihtiyacını karşılama arayışları akarsuları sermayenin ilgi alanı haline getirdi. İşte basından birkaç haber:

Sanko Holding

“Temeli atılan Yedigöze HES'i yapacak olan Sanko Holding Başkanı Abdülkadir Konukoğlu ‘Şimdi sen tektilcisin, ne işin var elektrik sektöründe diyeceksiniz. Herkes böyle bakıyor. Tekstilde 5'inci, elektrikte 1'inci kuşağız. Yıllarca barajlar yapılmış biz bakmışız, ama şimdi gözümüz açıldı. Bunu da herkes bilsin’ dedi. Ve dağdaki esen rüzgârı, akarsularını evlere getireceklerini sözlerine ekledi.” (Referans Gazetesi).

Ağaoğlu Şirketler Grubu

“Ağaoğlu Şirketler Grubu, Bandırma'da inşaatına başladığı ve

200 milyon lira yatırımla gerçekleştirilecek 93 MW'lık Şah Rüzgâr Enerjisi Santrali ile yılda 332 milyon kWh enerji üretecek. Gazetecilerin sorularını da yanıtlayan Ağaoğlu, Türkiye'de HES'lere karşı bilinçsiz bir tepki olduğunu belirterek, 'Ofisimde, bahçemde meyve sebze yetiştirmeye çalışıyorum, doğayı seviyorum. Bir ağaç kesilmesine karşıyım. Çevreye en az zarar veren enerji yatırımları HES'ler ve rüzgârdır. Burada bu kadar kıyametin kopmasını anlamıyorum' dedi.” (24 Ağustos 2010 Milliyet)

Geliri Artırmanın Sırrı:

Santral İhaleleri

“Dünkü dağıtım ihalesinde aslan payını alan İş-Kale ve MMEKA'nın Aksa Enerji'nin üretim portföyünden yararlanması, EÜAŞ ihalelerine katılması ve yatırımları kendi iştiraklerine yaptırmaması gibi seçenekler gelir artırmada yardımcı olabilir.”(10 Ağustos 2010, Milliyet)

EPDK Lisans

Vurgununda Milyar Dolarlık Pasta!

“Baraj ve santral lisansları fırsatçılar ve vurguncular için milyar dolarlık bir kazanç kaynağı haline geldi. Bu konuları çok iyi bilen bir işadamına göre, lisanslar üç milyar dolarlık bir rant pastası oluşturuyor.”(Metin Münir, Milliyet, 30 Nisan 2010)

Zorlu Enerji'ye

23 Milyon Dolar Kredi

“Zorlu Enerji Grubu iştiraklerinden Zorlu Enerji Elektrik Üretim A.Ş., Türkiye Kalkınma Bankası ile 23 milyon dolar tutarında “Enerji Verimliliği Kredisi” anlaşmasına imza attı.” (Milliyet14 Eylül 2010)

Boydak Yenilenebilir

Enerjiye Nisan İle Girdi

“Boydak Holding'in enerji sektöründe faaliyet gösteren şirketi Boydak Enerji Üretim ve Ticaret, Ataç Şirketler Grubu'na ait Nisan Elektromekanik Enerji'nin yüzde 50'sine ortak oldu.” (Milliyet 20.09.2010)

Türkiye'nin doğal açıdan el değmemiş yerlerinden Rize, Artvin, Munzur Vadisi vb. yerler yeni talan alanları olarak ortaya çıkmıştır. Resmi verilere göre 2300 hidroelektrik santrali projesi var. Bazı kaynaklara göre bu rakam gelecek projelerle beraber 5000'i bulacak. 5000 HES projesi şüphesiz doğa ve yerel halk üzerinde büyük tahribatlar, yıkımlar yaratacaktır. Zira her ne kadar temiz, yenilenebilir, ekonomik olarak sunulsa da HES'lerin birçok olumsuz sonuçları vardır.

HES'lerin Olumsuz Etkileri

Öncelikle bir HES'in kurulduğu yerde akarsuların doğal yol ve akışı değiştirilmektedir. Suyun barajlanarak tutuklanması, boru ve kanallarla dere yatağının ve doğanın dışına taşınması, yeraltı sularının açılan tünellerle çekilmesi, dere yataklarının yerinin ve suyun akışının değiştirilmesi yoluyla suyun doğal akış yönünün değiştirilme-

si, birçok su canlısının yok olmasına, ekosistem üzerinde onulmaz yaralara yol açmaktadır. Derelerin kurutulması, suda yaşayan mikroorganizmaların, suyla beslenen hayvanların ve bitkilerin o bölgedeki varlıklarını sürdürülemez hale getiriyor, balıkların göç yollarını tıkiyor. Ayrıca su biriktirilen alanlar metan gazı oluşumuna yol

açarak küresel ısınmaya katkıda bulunmakta, sera etkisi yaratarak bölgenin ikliminin değişmesine de neden olmaktadır. HES üzerinde kurulan barajlarda suyun toplanmasıyla, kıyılardaki deltalar zayıflamakta, denizlerin himayesi altına girmektedir. Böylece deltalarda ve kıyılarda tarım yapılabilme ihtimali zayıflamaktadır. Böylece geleneksel üretim yapan ve bin bir zorlukla boğuşan kü-

çük üretici ve çiftçiler; IMF politikaları, GDO tekelleri, benzin, tohum ve gübre fiyatlarıyla zaten iyice belikülmüşken bir darbe de HES projesinden yemektirler. Baraj tipi HES'lerin inşaatı aşamasında yerleşim birimlerinin sular altında kalma tehlikesi, insanların yerleşim yerlerinden edilmesine neden olmaktadır.

Küçük bir kasabaya yetecek kadar enerji üreten bir tesis için bile pek

Siyasal İktidarın ve Yandaşlarının HES Söylemleri

Elbette ki bu “talan”lar bir sürü “yalan”larla meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır. Yoksa böyle bir katliama umarsızca girişmek pek “akılcı” bir durum değil. İşte birkaç HES söylemi:

1 Enerjide bağımlılığı ortadan kaldıracamız

Bizim için sermayenin ulusu yoktur. Bir Türk şirketi ya da bir Alman şirketi gelip enerji üretse ne değişecek? Türk şirketi kazanınca sanki bizim ceplerimiz mi para dolacak. Ayrıca üretilen enerjinin ne kadarı ihtiyaçtır? Bunu açıklasınlar önce. Türk şirketi doğaya daha mı iyi davranacak? Daha mı az ağaç kesecek?

2 Planlama ve projelendirme yapacağız

Faaliyet alanının sosyo-ekonomik yapısı, ekolojik dengeleri, arkeolojik durumlarını da içeren çevresel faktörleri göz önünde bulundurarak planlama ve projelendirme yapacağız. Bu çalışmalar neticesinde belirlenen, ülke insanına ve ekonomisine azami fayda sağlayacak projeler hayata geçirilmektedir. (DSİ Genel Müdürlüğü)

Yalanın kuyruklu! Hazırlanan ÇED raporlarını görmezden gelen kim? Mahkeme kararlarına rağmen talana devam eden kim? Hukuku (ki kendi uydurdukları hukuku) çiğneyen kim? Hele bir de arkeolojik durumları da göz önüne alacaklarmış. Alliano'i'yi kim sular altında bırakacaktı? Bu nasıl arkeolojik bir hassasiyettir? Ülke insanına fayda nasıl sağlanacak? Ülke insanına ve ekonomisine sağlanacak fayda da göz boyamasıdır. Olsa olsa

sermayedar haydutlar faydalanır. Su akar, yoksul halk bakar!

3 Doğaya zarar vermeyeceğiz

İkizdere vadisi kendiliğinden kurumadı herhalde. Kaldı ki vicdan sahibi birçok bilim insanı HES'lerin etkilerini bas bas bağırırken, sermaye yandaşı sözde bilim insanlarının sözde bilimsel raporlarını sunarak halkı uyutamazsınız. Doğaya geri döndürülemez zarar verilmesine göz yummak bilim ahlakıyla bağdaşmaz.

HESlere karşı çıkanlar, HESleri engellemeye

4 kalkışanlar, yurt dışından finanse edilmektedir.

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız

Türkiye'de geleneksel askeri-bürokratik statükoyu her yandan kuşatarak, kendi tefeci-bezirgan ruhlu statükolarını yerleştirip, sistemin iç çekirdeğini ele geçiren AKP ve sermayedarlarına eski askeri-bürokratik söylemler pek tatlı gelmiş olmalı. Onlar da zamanında kendilerine muhalif, devrimci, demokrat, halkçı güçleri “dış mihrakların” oyununa gelmekle suçlayıp, vatan haini ilan ederlerdi. Devir değişti, iktidar el değiştiriyor. Ama söylem değişmiyor. Başları sıkıştı mı dış mihraklar yapıyor yaygarası koparmaya bayılıyorlar.

Şunu söylemekte fayda var: Yurt dışından kimseden para almıyoruz. Tamamen iç mihraklarız.

Para edecek ne varsa, piyasayı hareketlendirecek ne varsa, kar getirecek ne varsa sermayenin ilgi alanına kısa sürede girmektedir. Bundan elli yıl önce insanlara suyun yarım litresine 50 kuruş ödeyecekleri söyleneydi, herhalde buna inanmazlardı.

5 Enerji tüketimi, gelişmişliğin göstergesidir.

İzmir valisi Cahit KIRI İzmir'de toplanan Uluslar arası Enerji Türk Zirvesinde

Gelişmişlik düzeyinden kasıt olsa olsa şudur: Ne kadar kapitalistleşmişseniz, ne kadar modernleşmişseniz, o kadar gelişmişsinizdir. Gün boyu çalışıp işkolik duruma geliyorsanız, tuvalete bile özel arabanızla gidip modern toplumun gereklerini yerine getiriyorsanız, alışverişlerinizi ve sosyal etkinliklerinizi büyük AVM'lerden yapıyorsanız, tüketmeden var olmuyorsanız siz gelişmiş, modern insanlarsınız. O zaman da insan şunu sorgulamaya başlar: Gelişmişlik güzel bir şey midir? Doğanın kaynaklarını fütursuzca, vahşice tüketmek gelişmişlikse biz almayalım. Gölge etmeyin başka ihsan istemez.

6 Dereleri satmıyoruz, suyun kullanım hakkını satıyoruz.

Çevrecinin daniskası Başbakan Recep Tayyip ERDOĞAN*

Bakınız suyun kullanım hakkının uluslararası hukuktaki sıralaması ne şekilde:

- 1-İçme ve kullanma ihtiyacına göre
- 2-Ekolojik dengeyi gözetmek
- 3-Sulama için
- 4-Sanayi
- 5-Enerji.

Bu durumda enerji ihtiyacı için suyun kullanım hakkı en son sırada geliyor. İlk üç kriter zaten yöre halkı ve canlılar tarafından kullanılıyor. Gerisine müdahale etmek ne sanayinin, ne enerji üretmek için köşeyi dönme heveslilerinin, ne de çevrecinin daniskalarının haddine değildir.

* Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, 28 Ağustos 2008'de memleketi Rize'de yaptığı konuşmada kendisini bu şekilde tanımlamıştır. Tabir kendisine aittir.

Suyun ticarileşmesine karşı yapılacak her türlü direniş, karşı koyma meşru ve haklıdır. Halkın ve canlıların temel hakları karşısında, sermayenin çıkarlarını koruyan hükümet ve yandaşları ortaya çıkabilecek her türlü felaketin sorumlusudur.

çok ağaç kesip yol açmak zorunda kalınması doğaya geri dönüşü olmayan zararlar vermektedir. Santralin inşaatı sırasında ortaya çıkan atıklar da cabası. Ayrıca HES'ler bölgede yaşamını sürdüren insanların, coğrafi koşullarla şekillenen, suyla içli dışlı yaşam kültürlerinin değişmesine de neden olmaktadır. Kaldı ki suyun sermayedar haydutlara satılması, insanların kendi sularına doğrudan ulaşmasını engelleyecek, bu durum en çok yoksul halka zarar verecektir.

Suyun Metalaştırılmasına İzin Vermeyeceğiz!

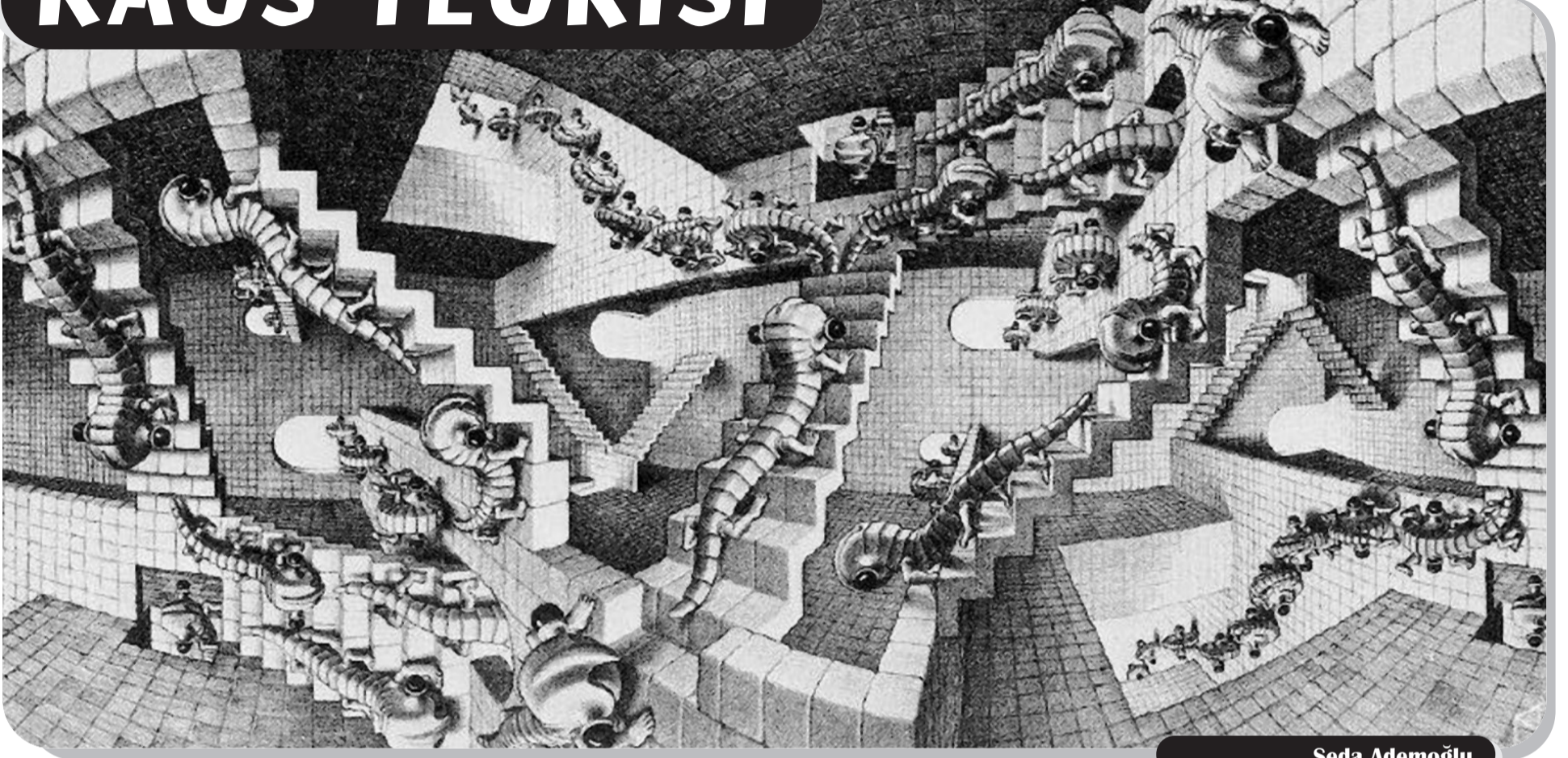
Yaşamın kaynağı suyun pazarlık konusu bile yapılmasına karşıyız. Bunu pazarlık konusu bile yapmayız, yaptırmayız. Suyun ticarileşmesine karşı yapılacak her türlü direniş, karşı koyma meşru ve haklıdır. Halkın ve canlıların temel hakları karşısın-

da, sermayenin çıkarlarını koruyan hükümet ve yandaşları ortaya çıkabilecek her türlü felaketin sorumlusudur. Suyun kullanım hakkı evrensel bir haktır ve suyun kullanım hakkını savunmak sadece yerel bir tutum değildir. Kolombiyalı Danilo Ur-

rea'nın sözü temel ilkimizdir: “Su için mücadele yaşam için mücadeledir. Bu mücadele, bizleri farklı bayrağa sahip olmanın, farklı ırkta olmanın, farklı politikalara sahip olmanın ötesine taşır. Yaşam için mücadele bizleri birleştirir.”

Kaos teorisinin temel özelliklerine dair birçok fizikçi, kaos'un "bir durumdan çok bir sürecin, varlıktan çok oluşumun bilimi" olduğunu ifade eder. Bu diyalektik yöntemin kendisidir. Engels, Doğanın Diyalektiği'nde doğayı tekli bir yapı olarak değil, tersine karmaşık sistemler bütünü olarak görür ve bu karmaşık sistemlerin diyalektik yöntemle anlaşılacağını söyler.

KAOS TEORİSİ

Seda Ademoğlu

Kaos teorisi, bugün fiziksel gerçeklik parçalarının bir bütün olarak eğilimini açıklamaya yarayan bir yöntemdir ve düzensizliğin içindeki düzenin araştırılması ile ilgilenmektedir. Düzen ya da denge dediğimiz olgular asla durgun ve değişmez değildir. Örneğin dış ortama karşı elektriksel olarak nötr olan yani içerisindeki pozitif ve negatif yüklerin (iyonların yükleri) sayılarının eşit olduğu plazma içerisindeki ayrışma, iyonizasyon ve bu olayların tersi olan yeniden yapılanma olayları sürekli meydana gelir. asla bir atomun ömrü boyunca nötr veya iyonlaşmış bir halde kaldığını düşünmeyiz. Adı geçen bu olaylar kendi aralarında plazma içerisinde bir dinamik denge halinde bulunurlar.

Kaos teorisi, bir çok yerde diyalektik materyalizmin yetersiz kaldığı alanları tamamladığı söylemiyle, diyalektik materyalizmin karşısına konulmaktadır. Oysaki kaos teorisi bilimsel sosyalizmin kurucularının temel fikirleri açısından yeni dayanaklar sunmaktadır.

Kaos teorisinin temel özelliklerine dair birçok fizikçi, kaos'un "bir durumdan çok bir sürecin, varlıktan çok oluşumun bilimi" olduğunu ifade eder. Bu da diyalektik yöntemin kendisidir. Engels, Doğanın Diyalektiği eserinde doğayı tekli bir yapı olarak değil, tersine karmaşık sistemler bütünü olarak görür ve bu karmaşık sistemlerin diyalektik yöntemle anlaşılacağını söyler. Diyalektik, doğada ortaya çıkan evrim süreçlerini, değişik disiplinler arasındaki bağıntıları ve açıklama yöntemlerini verir. Diyalektiğin yasaları doğanın gelişim yasalarıdır.

Bir sigara dumanının havada yaptığı şekiller tamamen düzensiz ve bağımsız rastlantıların ürünü olarak görülse de dumanın bu dinamiği aslında ortamdaki birçok etken ile belirlenmektedir. Çok sayıda ve değişken olan bu etkenleri incelemek ve net bir kaniya varmak imkânsızdır. Bunun bir diğer nedeni de her etkenin başka bir olayın sonucu olmasındandır. Dumanın hareketine neden olan hafif bir hava akımı aslında odanın başka yerindeki

bir sıcaklık değişikliği ve basınç farkının neden olduğu bir harektir. Bu örnekte hava akımının yalnızca sıcaklık değişiminden kaynaklandığını varsayalım. Sıcaklık değişimi ortamda basınç farkı yarattığından hava akımını etkiler. Ancak oluşan hava akımı sıcaklıkta tekrar değişimlere neden olacağından farklı girdilerle tekrar bir fonksiyon oluşur ve bu değişim sonsuza kadar devam eder. Birçok farklı girdinin sürekli değişerek fiziksel değişimler ve farklı düzenler yaratması Kaos görüşünün getirdiği en önemli değişikliklerden biri olan kestirilemez determinizmdir.

Kelebek Etkisi Nedir?

Sistemin yapısını ne kadar iyi modellersek modelleyelim, başlangıç koşullarındaki küçük bir değişiklik, yapacağımız kestirmede tamamen farklı sonuçlara yol açacaktır. Buna başlangıç koşullarına duyarlılık adı verilir ve bu özellikten dolayı sistem tamamen nedensel olarak çalıştığı halde uzun vadeli doğru bir kestirim mümkün olmaz. Buna iyi bir örnek Kelebek etkisi modellemesidir. Bu modellemede nonlineer(düzensiz) ilişkiler içeren on iki değişkene bağlı bir bilgisayar simülasyonu kullanarak hava tahminlerinde bulunan Lorenz, simülasyon bir öncekinin başlangıç değerlerinden çok küçük farklılıklar taşıyan yeni değerlerle yeniden başlatıldığında, ilk

durumdan çok farklı "hava durumları" ürettiğini bulmuştu. Bu karmaşık, nonlineer bir sistemde, girdilerdeki küçük bir değişikliğin çıktılarda devasa değişiklikler üretebileceği anlamına gelir ve en basit hâliyle Çin'de de kanat çırpın bir kelebeğin ABD'de bir fırtınaya neden olabileceği iddiasını taşır. Bunun anlamı, önümüzdeki kısa zaman diliminin ötesinde bir hava tahmininin yapılamayacağıdır. O halde kaos teorisi, karmaşık nonlineer sistemlerin öngörülebilirliğine belli sınırlar koyar.

Girdilerdeki küçük bir değişikliğin çıktılarda büyük farklılıklar üretmesi, diyalektik materyalizmde değişimin anahtarı olan "nicel birikiminin nitel dönüşümü" olgusuna karşılık gelir. Örneğin insan ile şempanzelerin temel genetik yapılarında yalnızca yüzde ikiden daha az bir farklılık vardır ancak bu küçük farklılık bir varlık ile bir başka varlık arasındaki farklılık anlamına gelmektedir. Benzer bir örnek, suyu derece derece ısıtırsınız, 99 dereceden sonra bir derece -ki bu son derece örneğimizde kelebeğin kanat çırpmasıyla oluşan hava akımına denktir- nicel birikim nitel dönüşümü uğrar ve su 100 derecede hal değiştirmeye başlar. Pir Sultan Abdal'ın dediği gibi "Sana kutsal gelen bin yıllık çınar, fiske vuruşuyla yıkılır bir gün!"

Sistemin yapısını ne kadar iyi modellersek modelleyelim, başlangıç koşullarındaki küçük bir değişiklik, yapacağımız kestirmede tamamen farklı sonuçlara yol açacaktır. Buna başlangıç koşullarına duyarlılık adı verilir...

BİLGİ ve ÖLĞÜ ÜZERİNE

“Bilgi Çağı”nda yaşamının getirdiği “bilgi zenginliği”nin içinde yaşamak, zenginlik kelimesinin çağrıştırdığı rahatlık kelimesinin tersine zorlukları ortaya çıkarmaktadır. Kâr ve sömürme güdüsünün yönlendirdiği bilgi, sınır ve ilke tanımadan bir mikrop gibi yayılmakta ve etkilemektedir. Bu mikroba karşı savaşım ise bilgiyi çeşitli yönlerinden kavrayıp eleştirerek ve onu yaşamımızda deneyimleyerek tepki vermekten geçer, çünkü mikrobu ancak savaşarak yenebilirsiniz...”

C. Ferahmus Malatya

insanlık tarihi, insanların doğayla, toplumla ve kendileriyle yaşadıkları deneyimlerin tarihidir. Bu tarih sürecindeki çağlarda, bu yaşama deneyimlerinin büyük birikimleri sayesinde insanlık devrim yaparak diğer bir yaşama deneyimlerinin yoğunlaşacağı çağlara geçmiştir.

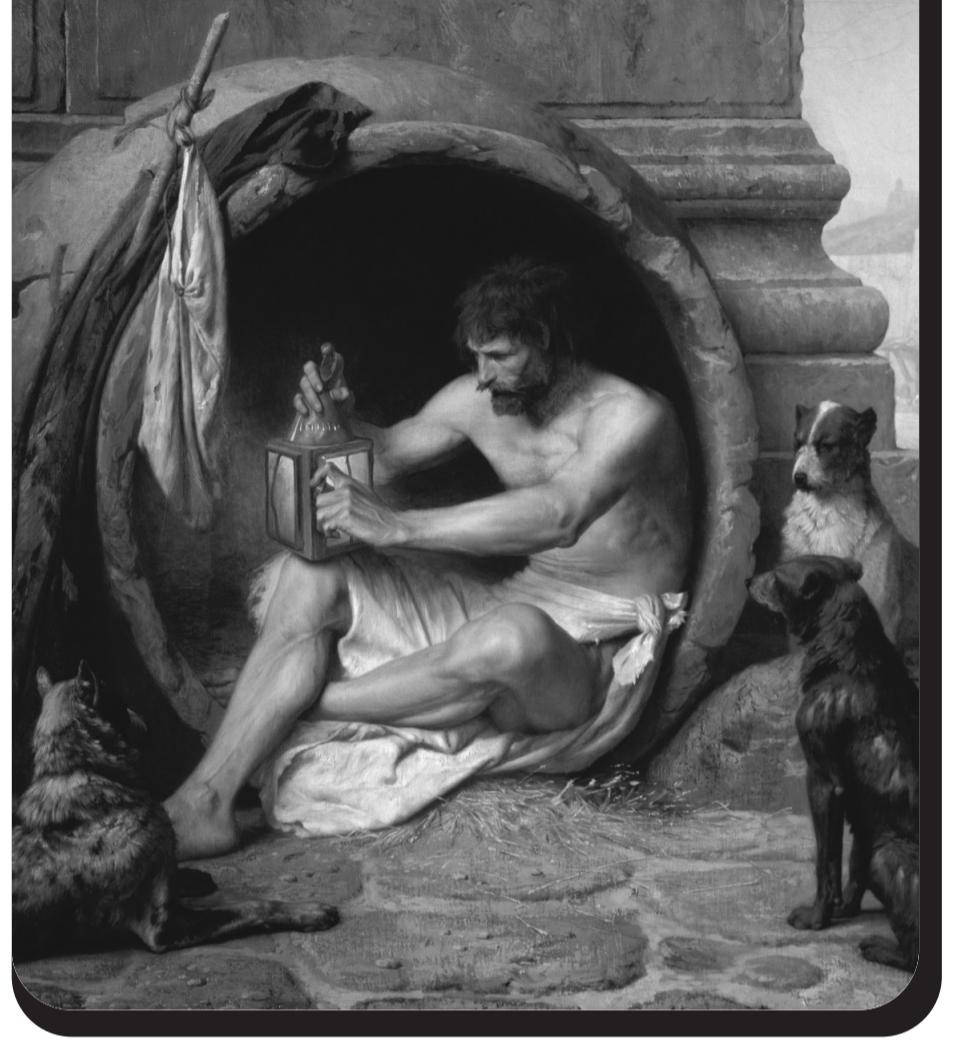
Günümüzdeki kapitalist sistemin, daha fazla kâr ve sömürü güdüsüyle üretim ve tüketim sürecinin hızlandırması ve genişletmesiyle bilginin önemi ve etkisi artmıştır. Bilgiye olan bu yoğunlaşma da günümüze “Bilgi Çağı” adı verilmesini sağlamıştır. Bu yoğunlaşma aynı zamanda bilginin tekrardan sorgulanmasının ve çözümlenmesinin gerekliliğini ortaya çıkarmıştır.

Bilgi ve Olgu

Bilgi, kabaca tanımlarsak, deneyimler sonucunda elde edilen olgulardır. Bu olgular birbirleriyle ve daha önce nesnel olarak edinilmiş olguların süzgecinden geçerek ulaşırlar olguluklarına. Bu olguların tekrarlanması veya bu olgulara yakın olguların oluşması, başka olguların bu olguları oluşturan olaylara olan etki-tepkisini belli bir eğilime yönlendirir. Bu eğilimin oluşması ise o olayın getirdiği olguların çeşitliliğinin bilinmesiyle ilgilidir. Diğer yandan olaylar gerçekleşen olgularla birlikte gerçekleşmeyen olguların nitelikleri de, öznel koşulları ile ilgili oldukları kadar nesnel koşullarıyla da ilgilidir. Bu nesnel koşullardan biri olan başka olguların etki-tepkisi ise belli bir zamanda gerçekleşen veya gerçekleş-

meyen olguları deneyimleyecek kadar deneyimlemesine bağlıdır. Yani başka olgu, eğer bu yeni olguyu tanımlayabileceği veya kendi birikiminde bulunan eski olgularla birleştirebileceği deneyimlere sahipse, etki süreci ile gerçekleşen veya gerçekleşmeyen olguyu nitelendirme süreci, deneyimine sahip olmadığı olguya nazaran daha kısa olacaktır. Eğer bu yeni olguyu tanımlayabilecek ve eski olgularıyla birleştirebilecek olguya sahip değilse, bu eylemleri sergileyebileceği, bu yeni olgunun kazanmasını sağlayacak olan daha küçük yeni olgulara yönelir. Bu küçük yeni olguları tanımlamayı ve içselleştirmeyi, 'büyük' yeni olguyu kazanana kadar devam ettirecektir. Bu kazanım süreci ise 'büyük' yeni olguyu nitelendirme ve diğer olgularla birleştirme süreciyle değil, onu deneyimlerine katma süreciyle biter.

Başka olguların deneyimleme süreci asıl olarak bütün varoluş sürecini kapsar, çünkü bu deneyimleme sürecinde karşı olguya gireceği etki-tepki süreci, daha önceki deneyim sürecinin birikimiyle belirlenir. Yani başka olgu, daha önce deneyimlediği diğer başka olgularla yaşadığı deneyimin kendinde biriktirdiği deneyimlerle, bu yeni olgunun kendinde açığa çıkardığı diğer deneyimlerin etkileşiminin oluşturduğu etki-tepki sürecini ortaya koyar. Bu yeni olgunun açığa çıkardığı deneyim ise, başka olgumuzun daha önceki deneyimlerine olduğu kadar, deneyimlemediklerine de bağlıdır. Önceki deneyimlerine bağlıdır, çünkü birtakım gereksinimler ve alışkanlıkların-

dan dolayı olsun, kendisini güçlendirme isteğinden olsun, kolayca içselleştirebileceği, önceki deneyimleriyle uyum sağlayabileceği bir yeni olguya yönelir. Daha önce deneyimlemediklerine bağlıdır, çünkü daha önceki deneyimlerinin sınırlı kalması, yeniyeye ve genişlemeye olan ihtiyacından dolayı bir yeni olguya yönelir. Ve başka olgu, bu etkilenimlerin eğilimlerinin ağırlıklarına bağlı olarak yeni olgudan etkilenir ve tepki verir.

Düşüş ve Yükseliş

Tepki verme süreci ile başka olgunun, bu yeni olgunun kazandıracağı tepkiyi sergilemeye uygun olup olmaması kadar, yeterli olup olmamasıyla da ilgilidir. Başka olgu kazandığı tepkiyi, deneyimleyeceği alt tepkilere sahip değilse, bu tepkisini en azından yeteri kadar sergileyemez. Sergilediği davranış ise ya yeterli davranışı sergilemek üzere tetikleyici olacaktır veya daha önceki deneyimlerine zarar verecektir. Keza bu vereceği tepkiye uygun olup olmamasıyla da ilgilidir. Eğer başka olgu tepkilere sahip olsa dahi, bunları yapacağı özel ve nesnel koşullara sahip değilse, bunu sergileyemez. Ancak bu koşullara rağmen, başka olgu sergileyeceği tepki ne

olursa olsun ona yeni deneyimler, yeni alanlar açacaktır. Bu yeni deneyimler, eğer başka olguyu ileriye taşıyan deneyimler olmazsa, bu başka olgunun tamamen gerilediği anlamına gelmez. Başka olgu daha önce bulunduğu zeminin dinamiklerini ve onun olgularını kavrayamadığı veya içselleştiremediğinden dolayı ileriye taşıyamamıştır deneyimlerini. Dolayısıyla bu yeni deneyimler, başka olgunun içinde bulunduğu zeminin dinamiklerini ve olgularını kavrayıp içselleştirerek yeni bir zemine, ileriye doğru atlayışını sağlayacaktır. Böylece ilk başarısız deneyimindeki durumuna göre aslında daha ileriye gitmiş bulunacaktır. Bir anlamda onun ilk düşüşü, daha sonraki büyük yükselişi için bir adım olmuştur.

“Bilgi Çağı”nda yaşamının getirdiği “bilgi zenginliği”nin içinde yaşamak, zenginlik kelimesinin çağrıştırdığı rahatlık kelimesinin tersine zorlukları ortaya çıkarmaktadır. Kâr ve sömürme güdüsünün yönlendirdiği bilgi, sınır ve ilke tanımadan bir mikrop gibi yayılmakta ve etkilemektedir. Bu mikroba karşı savaşım ise bilgiyi çeşitli yönlerinden kavrayıp eleştirerek ve onu yaşamımızda deneyimleyerek tepki vermekten geçer, çünkü mikrobu ancak savaşarak yenebilirsiniz...

...yeni deneyimler, başka olgunun içinde bulunduğu zeminin dinamiklerini ve olgularını kavrayıp içselleştirerek yeni bir zemine, ileriye doğru atlayışını sağlayacaktır. Böylece ilk başarısız deneyimindeki durumuna göre aslında daha ileriye gitmiş bulunacaktır.”

GELECEKSİZLİĞE VE YOKSULLUĞA KARŞI**KOLEKTİF İRADE ve
DEVİRİMCİ BİLİNÇLE
YÜRÜYÖRÜZ!**

Özgürlükçü Gençlik olarak, Mayıs ayında gerçekleştirdiğimiz 1. konferansımızla beraber önderleşme ve militanlaşma yolunda yürümeye devam ediyoruz. 15-16 Mayıs tarihinde Boğaziçi Üniversitesinde 16 şehirden 106 delegeyle tamamladığımız ve gençliğin temel gündemlerini içeren 17 önergeyi tartıştığımız konferansımız, bizim için bir miladı tarifliyor. Kuruluşumuzdan beri biriktirdiğimiz teorik ve pratik deneyimler, bu konferansta vücut buldu. Özgürlükçü Gençlik, eğitim sisteminin içeriği ve alternatiflerinden Kürt Özgürlük Hareketine, eylem hattından ekolojik krize, kadın hareketinden Öğrenci Gençlik Sendikası üzerine yoğun katılımla dinamik tartışmalarla kendini netleştirmiş oldu. Konferansın ardından sorumluluklarımızın daha da artığının farkında olarak, geçmişte yapılan hatalara düşmeden kampüslerde, liselerde ve mahallelerde çalışmalarına devam ediyoruz.

**Konfranstan Yaz Kampına
Karanlığı Yarmaya...**

Özgürlükçü Gençlik olarak, istikrarla yürüttüğümüz kamplarımızı bu yıl konferanstan aldığımız motivasyonla örgütledik. Gençliğe işsizliğin ve geleceksizliğin dayatıldığı, ırkçılığın hortlatıldığı, yaşam alanlarımızın gitgide yok edildiği, sahte özgürlük maskesiyle kadın katliamlarının arttığı, sistemin üniversitelere saldırılarının arttığı bu dönemde saldırıları geri püskürtmek ve sisteme karşı daha örgütlü ve bilinçli durmak için 2010 yaz kampında Türkiye'nin birçok ilinden Özgürlükçü

Gençler olarak bir araya geldik.

Bu yıl beşincisini düzenlediğimiz yaz kampımızı 21-26 Ağustos tarihleri arasında İzmir Dikili'de yaptık. Kampa başta İstanbul, İzmir, Ankara, Denizli, Eskişehir, Adana, Mersin, Hatay, Samsun ve Kütahya olmak üzere birçok ilden üniversiteli ve liseli genç katıldı.

Bu yılki kampımızın teması "işçi sınıfı ve yükselen işçi sınıfı eylemlilikleri" olurken, kampımızın şiarı ise "Geleceksizliğe ve yoksulluğa karşı, kolektif irade ve devrimci bilinçle yürüyoruz!" oldu. Altı gün süren kampta gündemler yoğundu.

- "Türkiye'de ve dünyada politik durum" panellerinde referandumla ilgili değerlendirmeler yaptık ve emekçilerin boykot cephesini güçlendirmek gerektiğini konuştuk.

- İşçi sınıfının tarihselliğini ve sosyalizm mücadelesindeki motor gücünü irdelerken; sendikal mücadeleden örneklerle yaşanan pratiği değerlendirdik.

- Kürt özgürlük hareketinin içinde bulunduğu durumu analiz ettik ve bu hareketle kuracağımız ilişkinin boyutlarını konuştuk.

- Alanların özgünlüğünden yola çıkarak, her kampımızda yer vermeyi önemseydiğimiz Kadın ve Ekoloji atölyelerimizde bu alanların demokratik devrimin özneleri olduğu; demokratik devrimin de sosyalist bir toplumun inşası için önümüzde başarılması zorunlu bir görev olduğu vurgusunu yaptık. Kadın atölyesinde, Feminist akımları konuştuk ve Marksizm-Feminizm ilişkisini tartıştık. Ekoloji atölyesinde ise,

Türkiye ve dünyanın enerji politikalarını; HES'ler, suyun ticarileşmesi gibi konular üzerinden tartıştık.

- Her kampımızda aksatmaksızın gerçekleştirdiğimiz edebiyat incelemelerimizin konusu bu kez Çernişevski'nin "Nasil Yapmalı?" isimli romanı oldu. Rus Edebiyatına ilişkin bu zamana kadar yaptığımız çalışmalara eklenen yeni bir halka olarak bu çalışma da Çernişevski'yi ve roman üzerinden hem Rusya'da o dönemki sosyalizm ve alternatif hareket anlayışlarını değerlendirme olanağı bulduk.

- Liseli alanının da özgünlüğünü göz önünde bulundurarak, kendi dinamiğini yaratması noktasında tartışmalar yürüttük ve liseli arkadaşların insiyatfinde bu kanadın mücadele hattını belirledik.

- İçinde bulunduğumuz Öğrenci Gençlik Sendikası Genç-Sen'in kurulduğundan bu yana yaşadığı süreci değerlendirdik ve öğrenci gençliğinin öz örgütlenmesi olarak gördüğümüz bu yapıda, bundan sonraki süreçte de güçlü bir şekilde yer alma konusunda ortaklaştık.

- Bütün bu tartışmaların ışığında kurtuluşun, birlikte hareketten ve birlikte mücadeleden geçtiğine inanarak, devrimci-kolektif özneyi kurmaktan geçtiğini tespit ettik ve bu konuda somut adımlar atma yönünde başlattığımız pratik süreci hızlandırma kararı aldık.

Kampın Ardından

Bu yıl kampımıza Liseli Kuvılcım'ın katılımının yoğun olduğunu gördük.

Özgürlükçü Gençlik olarak, istikrarla yürüttüğümüz kamplarımızı bu yıl konferanstan

aldığımız motivasyonla örgütledik. Sisteme karşı daha örgütlü ve bilinçli

durmak için 2010 Yaz Kampında Türkiye'nin birçok ilinden

Özgürlükçü Gençler olarak bir araya geldik.

Yaptığımız liseli atölyesi dinamik tartışmalar ve alana dair somut önerilerle çok başarılı geçti.

Yoğun eğitimlerin yanında akşamları film gösterimi ve sohbetler oldu. Çektiğimiz halaylar ve söylediğimiz türküler eşliğinde ortak mücadele ve yoldaşlık bağlarımızı da pekiştirdik.

Kamplarımız bizim hem eksikliklerimizi tamamladığımız, hem de eksikliklerimizin farkına vardığımız yerler olmuştur. 2010 yaz kampında okumaların ve tartışmalara katılımın istenilen düzeyde olmamasını ciddi bir sorun olarak ortaya koyup yıl boyunca daha sorumlu ve disiplinli bir şekilde Özgürlükçü Gençler olarak pratik ve teorik anlamda çalışmalarımızı yapmalı ve kamp hazırlıklarını derinleştirmeliyiz. Sisteme karşı daha güçlü durabilmek için daha yoğun, kitlesel, sınırları zorlayan kamplar örgütlemeliyiz. Bunun içinde hepimize çok büyük görevler düşmektedir.

Her oturumun ardından saptadığımız gerek teorik gerekse pratik yönelim ve ihtiyaçlar, kampın ardından omuzlarımızda hissettiğimiz sorumluluklar olarak bizi göreve çağırıyor.

Sisteme karşı daha güçlü durabilmek için daha yoğun, kitlesel, sınırları zorlayan kamplar örgütlemeliyiz. Bunun içinde hepimize çok büyük görevler düşmektedir. Her oturumun ardından saptadığımız gerek teorik gerekse pratik yönelim ve ihtiyaçlar, kampın ardından omuzlarımızda hissettiğimiz sorumluluklar olarak bizi göreve çağırıyor.

DEVİRİM'ÇİLİĞİMİZ ve SANAT'ÇİLİĞİMİZ ÜZERİNE

2

Egemen olan ideoloji, insanın tüm düşünüş ve anlama/anlamlandırma faaliyetlerini kendi hegemonyası altına alır. Toplumda egemen olan güç, bu "ideolojik hegemonya"nın da egemenidir. İdeolojik hegemonya, anlaklarımızın sınır bekçileri, idrak aygıtlarımızın frekans hilecileridir.

Göksel Ilgın

Anlam, Müdrike, İdeoloji

Sanata ve sanatla toplumun ilişkisine; anlam(ak)/mana, idrak etmek/müdrike ve ideoloji kavramları üzerinden ve tarihsel maddeci düşünüş ve temsilcilerinin bu düzlemde ürettiklerinin ışığıyla düşünsel alanda yapılacak -başlangıç niteliğinde- kısa bir yolculuk, "devrim için sanat" perspektifiyle "ne yapmalı" tutumunun bileşimine dair küçük ama zaruri bir adım olacaktır.

Anlak-Anlam ve İdrak-Müdrike

Anlam; kısaca, varlıkların zihnimizde biçim aldığı karşılık, izlenimdir; anlama sürecinin ardından alımlamakta olduğumuz öznel evrenimizde bulunanların her birinin yerleştiği zihinsel kod ve kodlar takımıdır. Ancak, anlamak belirlenmiş toplumsal ilişkilerden en çıplak ve direkt biçimde etkilenen insanın kendisi dışındaki birçok faktör sebebiyle sınırları çizilmiş bir eylemdir. Dolayısıyla anlam; insan zihninden bağımsızca varlık gösteren her şeyin insana verili kodlarını ifade eder. Tarihin ilerleyişi içinde nice evreden geçerek aldığı nihai şekille, karşıladığı varlığa sıkı bağlarla yerleşik olarak insana ulaşır. Anlak; sahip olduğumuz "anlam"ların meskeni ve

büyüklüğü değişken olmakla beraber belirleyici sınırlardır. Tükçe bir fiil olarak "anla-" sözcüğünün etimolojik geçmişinde Moğolcadan Kıpçakçaya geçen, "nişan almak, doğru tahmin etmek anlamlarına gelen "an-(mak)" sözcüğüne rastlıyorken; Aramicede "en alt basmak, en dibine inmek" anlamlarına gelen dereke sözcüğünden türeyen, Arapçadan Türkçe'ye geçen idrak sözcüğü birçok sözlükte anlam'ın karşılığı olarak yer almaktadır!! Oysa gerek etimolojik kökenlerinde göze çarpan ayrı-lık gerekse insanın anlama/anlamlandırma faaliyetinin tarihsel gelişimi açısından bakıldığında anlamanın sonucu olan anlam ile idrak etmenin sonucu olan müdrike birbirinden çok başka düzlemlerde ifade bulmaktadır. Anlam toplumsal ve tarihsel olarak elde bulunan veriyi sunarken müdrike; idrak eden bireyin var olan anlamları da süzerek geliştirdiği daha öznel ve iradi bir edimin sonucudur. Söz gelimi; bir sanat eserinde sanatçının alımlayıcıya vermek istediği ve esere yüklediği veri anlamı teşkil ediyorsa, alımlayıcının belki bu anlamı görerek belki de aşarak kendi düşünüş eyleminin doğrultusunda edindiği veri müdrikeyi teşkil etmektedir. Fakat, buradan idrak etmenin tüm toplumsal ve tarihsel sınırları aşan, tamamıyla öznel bir etkinlik ol-

duğu sonucuna varmak da yanlış olur. İş bölümünün ortaya çıkışı ve nüfusun tamamının besin gereksiniminin karşılanabilmesi için herkesin çalışması zorunluluğunun ortadan kalkması sonucu insan bilinci ile maddi etkinlik arasındaki ilişki dolaylı ve görece zayıf bir hal almıştır. Bu sürece dek insan, maddi etkinliğin insan algısına müsaade ettiği ölçüdeki somut ve sınırlı düşünüşten öte geç(e)memiştir: "Bu andan başlayarak gelişen bilinç kendisini yaşamsal etkinliğin bilincinden farklı bir biçimde ortaya koyabilir; yani gerçek bir şeyi temsil etmeden gerçekten bir şeyleri temsil edebilir. Bundan böyle bilinçlilik kendisini somut dünyadan özgürleştirebilecek, 'saf' teori biçimiyle öne çıkabilecek düzeye erişmiştir." ¹ İnsanın maddi etkinlik için harcadığı zamanın dışında kendinden "başka" olanı düşünmek için güç ve zamana sahip oluşu anlama eyleminde düzeysel bir sıçrama yaratmıştır ki eylem anlamaktan idrak etme boyutuna yol almaya başlamıştır. Dolayısıyla idrak etmenin de tarihsel ve toplumsal sınırları-koşulları vardır: "Henüz kaba gereksinmenin tutsağı bulunan duyunun, ancak sınırlı bir anlamı vardır. Açlıktan ölen insan için yiyeceğin insanal biçimi değil, ama sadece yiyecek olarak soyut varlığı vardır; o pe-kala en kaba biçimi altında bulunabilir ve bu beslenme etkinliğinin hayvanal beslenme etkinliğinden ne bakımdan ayrıldığı söylenemez" ²

İdeoloji ve Hegemonya

İdeoloji birçok açıdan, bir çok düşünür tarafından farklı tanım ve tariflere sahip bir kavramdır. Bu tanımların büyük çoğunluğunun müşterekleştiği noktaları yakalamak ve öz bir tarife erişmek amacıyla denebilir ki ideoloji kavramı insanların inanç ve düşünce

dünyalarının, gündelik yaşam ve varoluşlarının maddi koşullarının sistemli bir bağlantı içinde oluşunu kapsar. Bu bağlantı, insanın toplumdaki (çeşitli biçimlerde ayrıksı kalabilme şansına sahip olsa da) yalıtılan bir varlık ol(a)masının sonucudur. Zihnimizdeki anlamlar ve müdrikeler ve bunların vesilesiyle edindiğimiz kültürel öğeler, inanç unsurları ideoloji ile karmaşık ve sıkı bir ilişki içindedir. Zira, bu olgular egemen olan ideolojinin etkisi altında devrimin gösterirler. İnsanın tarihsel gelişimi içerisinde toplumsal etkileşim, güncel olandan soyutlama yeteneğinin doğmasına olana vermiştir; böylece insan güncel olmayan soyut konular üzerine de düşünmek ve konuşmak yeteneği elde etmiştir. Ancak aynı sürecin bir diğer sonucu da "bilinç ve etkinlik arasındaki bağlantının zayıflamasıyla birlikte, uygun olmayan düşünce sistemlerinin dayatılmasının da uygun hale gelmesidir." ³ Egemen olan ideoloji, insanın tüm düşünüş ve anlama/anlamlandırma faaliyetlerini kendi hegemonyası altına alır. Toplumda egemen olan güç, bu "ideolojik hegemonya"nın da egemenidir. İdeolojik hegemonya, anlaklarımızın sınır bekçileri, idrak aygıtlarımızın frekans hilecileridir.

"Devrim için sanat" perspektifiyle sanat üretebilmek, ideolojik hegemonyanın zihinsel ve fiziksel evrenimizin etrafında ördüğü çelik duvarların farkındalığıyla hayatı süzen sanatçılara gereksinir. Zira, egemenlerin her gün biraz daha kendinden yana yonttuğu insan anlayışının kapısındaki kilide anahtar bulmak çilingiri aşan bir vazifedir.

¹ "Marx-Engels 1970 s. 51-2" Janet Wolff, Sanatın Toplumsal Üretimi, s. 53

² K. Marx, F. Engels, Yazın ve Sanat Üzerine 1, s.100

³ Janet Wolff, Sanatın Toplumsal Üretimi, s.53

"Devrim için sanat" perspektifiyle sanat üretebilmek, ideolojik hegemonyanın zihinsel ve fiziksel evrenimizin etrafında ördüğü çelik duvarların farkındalığıyla hayatı süzen sanatçılara gereksinir. Zira, egemenlerin her gün biraz daha kendinden yana yonttuğu insan anlayışının kapısındaki kilide anahtar bulmak çilingiri aşan bir vazifedir.

KOMPLO ÜLKE ÇAPINDA PORTESTO EDİLİYOR

İstanbul

SDP ve TÖP Yönetici ve üyelerinin AKP komplosuyla tutuklanmaları İstanbul'da yapılan bir yürüyüşle protesto edildi. BDP, EHP, ESP, SGPH, Sosyalist Parti, TKP, DİP-G, SKM, Halkevleri, KESK İstanbul Şubeler Platformu ve SDP, TÖP ve SBH'nin bini aşkın üyesinin katıldığı yürüyüşte tutuklananların kelepçeli fotoğraflarının bulunduğu ve SIRA KİMDE? yazılı pankart taşındı.

2 Ekim Cumartesi Günü saat: 19.00'da Taksim Tünel'de toplanan kitle Taksim Tramvay durağına doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca "Sosyalistler, susmadı susmayacak; Komplolar sökmedi sökmeyecek; AKP, Polis, Medya, Bu abluka dağıtlacak" sloganları atıldı. Yürüyüşte "İşte AKP demokrasisi; Sıra Kimde?" yazılı pankart taşındı.

SDP ve TÖP adına Yeşim Ergün'ün yaptığı açıklamada "Bu komplolarla sosyalistleri ve demokrasi güçlerini yıldıramayacaklardır" denildi.

Ankara

9 Ekim 2010 Cumartesi günü, SDP ve TÖP yöneticilerin tutuklanmasını protesto etmek amacıyla bir araya gelen 24 kurum temsilcisi AKP hükümeti döneminde BDP, Halkevleri, ESP, Sendikacılar, TÖP ve SDP'ye yapılan operasyonları hatırlatarak, "Şimdi sıra kimde?" diye sordu.

İzmir

SDP ve TÖP üyelerinin tutuklanması, 7 Ekim günü İzmir'de gerçekleştirilen ortak eylemle protesto edildi. SDP, BDP, ESP, EMEP, ÖDP, EDP, SP, TÖP, DSİP, EHP, SGPH, SBH, DİP, KÖZ, DHF, Halkevleri, Ege 78'liler, KESK Şubeler Platformu tarafından örgütlenen eyleme BDSP ve Alinteri destek verdi. Saat 17.00'de SDP İl binası önünden toplanılarak Eski Sümerbank önüne gerçekleştirilen yürüyüşte "İşte 'AKP demokrasisi' sıra kimde" pankartı açıldı.

Antakya

Antakya Demokrasi Platformu bileşenleri, SDP ve TÖP'e yönelik tutuklamaları protesto etmek amacıyla 14 Ekim Perşembe geniş katımlı bir yürüyüş gerçekleştirdi. Platform bileşenleri Eğitim-Sen Hatay Şube önünden Ulus alanına kadar pankartlarla yürüdü, sloganlarla AKP hükümetini protesto etti ve SDP ve TÖP'lü tutukluların derhal serbest bırakılmasını istedi.

Mersin

Mersin'de 22 Eylül Çarşamba günü birçok demokratik kurum ve sendikaların katılımı ile SDP ve Toplumsal Özgürlük Platformu'na yönelik yapılan gözaltıları protesto etmek için kitlesel bir sokak eylemi gerçekleştirildi.

Toplumsal Özgürlük, ÖGD binasının önünden, SDP'ninse parti binası önünden başladığı yürüyüşte KESK önünde buluşuldu, diğer kurumların da katılımıyla Taş Bina'ya kitlesel bir yürüyüş gerçekleşti. Taş binanın önünde yapılan basın açıklamasına Akdeniz Belediye Başkanı Fazıl Türk'te destek verdi. Emek ve Demokrasi Güçlerinin katılımının yoğun olduğu eylemde, SDP ve TÖP üyelerine dönük gerçekleştirilen siyasi komploya karşı önemli bir devrimci dayanışma örneği gösterildi.

Adana

SDP ve TÖP'lülerin tutuklanmasına bir tepkide Adana'dan geldi. 25 Eylül Cumartesi günü Kültür Sokağı'nda bir araya gelen ve aralarında BDP Adana İl Başkanı Zeki Karataş, EMEP Adana İl Başkanı Sevil Aracı ve İHD Adana Şube Başkanı Aydın Sincar'ın bulunduğu grup "İşçilerin ve Ezilenlerin birliği engellenemez" pankartı açarak, "Baskılar bizi yıldıramaz", "Bu yumruk bükülmez sosyalistler yenilmez", "AKP Halka hesap verecek" sloganları attı. Basın açıklamasına BDP, ESP, İHD, Sosyalist Gelecek, Kızıl Bayrak, Türkiye Gerçeği, EMEP, DİP, Devrimci Proletarya, Sosyalist Parti ve Halkevleri destek verdi.

Bursa

23 Eylül Perşembe günü, Bursa SDP il örgütü önünde toplanan SDP ve TÖP üyeleri, Orhangazi parkına kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş ve basın açıklaması sırasında sık sık "İçerde Dışarıda Hücreleri Parçala" ve "Devrimci İrade Engellenemez" sloganları atıldı.

Açıklamaya Sosyalist Parti, Batis, Bamis, Sodap, EHP, DHF, Halk Cephesi, BDP, BDSP, EMEP destek verdi.

Denizli

17 Ekim Pazar günü, Denizli'de Birlik ve Kardeşlik Platformu, referandum öncesi ESP üye ve yöneticilerine, SDP Genel Başkanı Rıdvan Turan, TÖP sözcülerinin de aralarında bulunduğu kişilerin tutuklanmasını protesto etti. Basın açıklamasında, sık sık "Yaşasın devrimci dayanışma", "Bize gücünüz yetmez, biz kazanacağız" sloganları atıldı.

Eskişehir

25 Eylül Cumartesi günü saat 14.00'te Eskişehir Adalar Migros önünde Savcılığın tutuklama talabıyla mahkemeye sevkedilen SDP ve

TÖP'lülerin çıkarıldıkları mahkemeye tutuklanmaları üzerine basın açıklaması gerçekleştirildi. EHP, ÖDP, BDP, EMEP, Halkevleri'nin de destek verdiği eylemde sık sık "Baskılar bizi yıldıramaz", "Tutuklananlar serbest bırakılsın", "Yaşasın ezilenlerin mücadele birliği", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı.

Muğla

21 Eylül Salı günü SDP ve Toplumsal Özgürlük Platformu'na yönelik yapılan gözaltılar Muğla'da protesto edildi. SDP, TÖP, SBH imzalı 'Ezilenlerin ve işçilerin birliği engellenemez' pankartının açıldığı eylemde "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı.

Samsun

21 Eylül'de İstanbul'da SDP temsilcilerinin evlerine yönelik baskın düzenlenerek, gözaltıların yapılması, 23 Eylül Çarşamba günü Samsun'da protesto edildi. Süleymaniye Geçidi'nde toplanan SDP ve Toplumsal Özgürlük Platformu üyeleri gözaltılara tepki gösterdi. Açıklama yapan Serkan Yıldırım, SDP ve TÖP üyelerinin başka oluşumlarla ilişkilendirilerek yöneticilerin gözaltına alınmasının kabul edilemez olduğunu kaydetti.

Demokrasi Güçleri ve Aydınlardan Basın Toplantısı

İSTANBUL

SDP Genel Başkanı Dr. Rıdvan Turan ve TÖP Sözcüsü Oğuzhan Kayserilioğlu'nun da aralarında bulunduğu 18 kişinin "Devrimci karargah" operasyonu adı altında düzenlenen baskınlarla gözaltına alınması SDP il binasında yapılan basın toplantısı ile kınandı. Toplantıya BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel, ESP Genel Başkanı Figen Yüksekdağ, EMEP Genel Başkan Yar-

dımcısı Kamil Tekin Sürek, EHP Genel Başkanı Sibel Uzun, DBH Sözcüsü Ertuğrul Kürkçü, SDP İstanbul İl Başkanı Yasemin Deliduman, TÖP temsilcisi Halit Elçi, BDP İstanbul il Başkanı Mustafa Avcı, 78'liler Girişimi Sözcüsü Celalettin Can, Gazeteci Hakan Tahmaz'ın da aralarında bulunduğu çok sayıda kurum temsilcisi katıldı. Ayrıca yazar Vedat Türkali'nin toplantıya gönderdiği mesaj okundu.

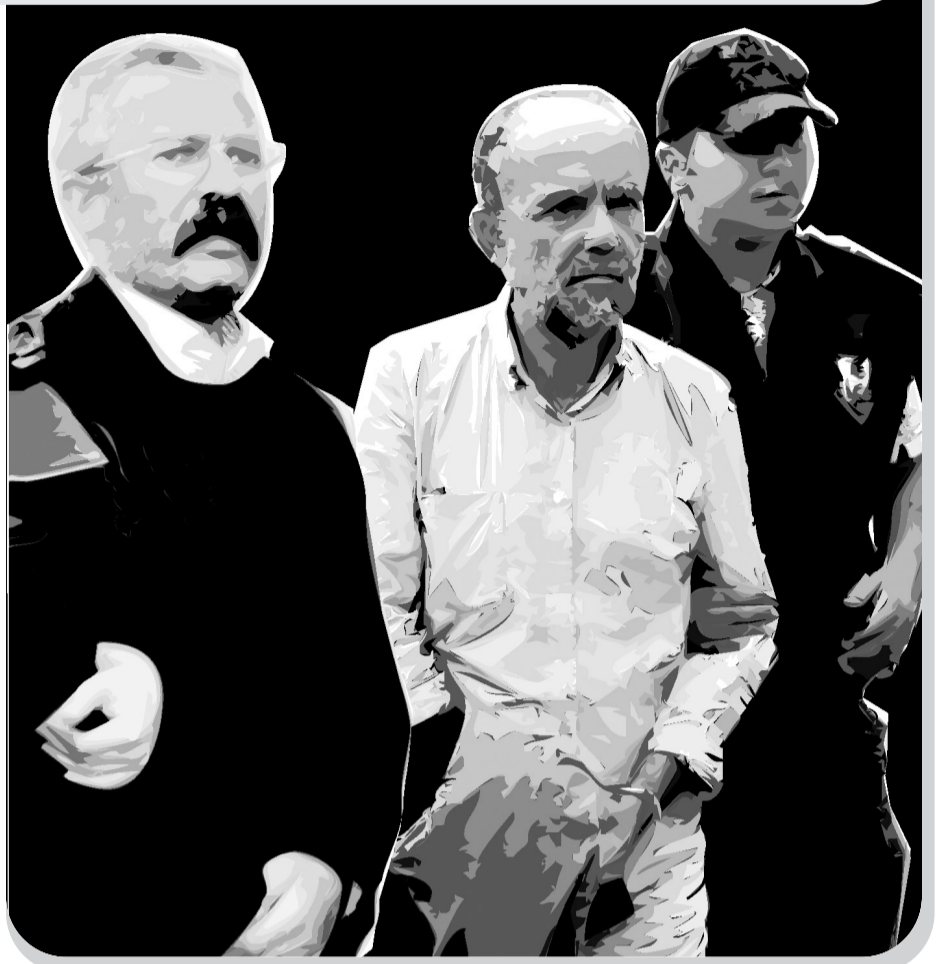
ANKARA

SDP ve TÖP üyelerine yönelik gözaltılar 23 Eylül Perşembe günü Ankara'da yapılan basın toplantısında protesto edildi. İHD Genel Başkanı Öztürk Türkoğlu SDP ve TÖP temsilcilerinin serbest bırakılması talebiyle İHD Genel Merkezinde düzenlenen toplantıda bir açıklama yaparak 'Devrimci Karargah' davasının ve iddianamesinin bir hukuk skandalı olduğunu vurguladı ve siyasal zemine yönelik saldırıları kınadıklarını

belirtti. Toplantıda ayrıca BDP Diyarbakır Milletvekili ve SDP Onursal Genel Başkanı Akın Birdal, ÇHD Genel Başkanı Selçuk Kozağaçlı, KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek, EMEP Genel Başkan yardımcısı Haydar Kaya, İsmail Beşikçi, BDP Şırnak Milletvekili Hasip Kaplan, Sosyalist Parti Genel Başkan Yardımcısı Mustafa Kahya, Temel Demirel, ÖDP MYK Üyesi Hasan Hayır, Türkiye Barış Meclisi Sözcüsü Metin Bakkalcı birer konuşma yaptılar.

Birlik/Sosyalist Yeniden Yapılanma Engellenemez!

Arka kapaktar devam

Egemenler, Türkiye sosyalistlerini ya salt şiddet kullanan ve böylece kitlelerden soyutlanmış "marjinal sol" olmaya, ya da çizilen sınırlar içinde sosyalizm söylemiyle oyalanan "düzen solu" olmaya zorluyor. Biz bu oyuna gelmeyeceğiz.

21 Eylül kompusunun temel bir sebebi de, SDP ve TÖP'ün bir örgütsel birlik sürecini başlatması ve bu yönde bir etki alanı yaratmasıdır. Gerek TÖP, gerekse SDP son dönemlerde enerjik ve militan bir mücadele hattı izlemekte, ortak eylemlilikleriyle de dikkat çekmektedir. Ortak mücadele alanları üzerinde güçlerini birleştirmeye başlayan SDP ve TÖP'e Sosyalist Birlik Hareketi (SBH) de katılmıştır. Ayrıca bu iki yapının birlik zemini olarak gördüğü alandan pek çok birey ve grup da sürece katılma eğilimine girmiştir. Türkiyeli enternasyonalist sosyalistlerin güçlü bir kolektif devrimci özne yaratma olasılığı, siyasi iktidarı rahatsız etmiş ve daha başlangıcında bu birliği yapabiliyorsa dağıtma, yapamıyorsa hiç olmazsa sınırlandırma amacıyla saldırıya itmiştir.

Egemenler, Türkiye sosyalistlerini ya

salt şiddet kullanan ve böylece kitlelerden soyutlanmış "marjinal sol" olmaya, ya da çizilen sınırlar içinde sosyalizm söylemiyle oyalanan "düzen solu" olmaya zorluyor. Biz bu oyuna gelmeyeceğiz. Bugüne kadar emekçi ve ezilen kitlelerin meşruiyet zeminine dayanan ama bu zemini sürekli genişletmeyi hedefleyen bir siyaset hattı izledik, bundan sonra da aynı yolda yürüyeceğiz.

Bu İddiaya Kargalar Bile Güler!

Öte yandan TÖP ve SDP çeşitli yurtdışı senaryolarla ve akıl almaz yorumlarla Ergenekon'la ilişkilendirilmeye çalışılmaktadır ki, bu daha da büyük bir yalandır. Her iki siyasi hareket de Ergenekon davasında yargılanan darbeciler, işkenceciler, kontrgerillacı katillere karşı uzlaşmaz ve sü-

rekli bir mücadelenin yürütücüsü olmuştur. Söz konusu iddialar/suçlamalar, "çamur at izi kalsın" mantığıyla yapılmaktadır. Bu tür iddialar, üzerinde fazla durulmayı gerektirmeyecek kadar çürük ve saçmadır.

Saldırı Tüm Emek ve Demokrasi Güçlerine!

TÖP ve SDP'ye yönelik bu saldırının bu iki yapıya ilişkin özel nedenleri olsa da, aynı zamanda bu saldırı tüm sosyalist ve yurtsever güçlere yapılan saldırının bir parçasını oluşturmaktadır.

2009 baharından bu yana Kürt halkının seçilmiş belediye başkanları ve meclis üyelerine, politik temsilcilerine yönelik dalga dalga yürütülen KCK operasyonları çerçevesinde 1700 kişi halen tutuklu bulunmaktadır. Bu operasyonun yeni dalgasıyla Urfa'da on-

larca Kürt siyasetçi gözaltına alınmıştır. İlk gözaltına alınanlar tam aylarca mahkeme önüne çıkarılmadan, savunma hakları gasp edilerek hapiste tutulmuşlardır.

Türkiyeli sosyalist güçlere yönelik gözaltı/tutuklama/mahkumiyet saldırıları da hız kesmeden sürmektedir. Ezilenlerin Sosyalist Partisi'ne yönelik operasyonlar dalgalar halinde devam etmektedir. Son aylarda Halkevleri ve Sosyalist Parti üyelerine, Odak dergisi okurlarına, TAYAD'lılara yönelik bu tür operasyonlar yapılmıştır. Halkevleri üyelerine Kızıldere şehitlerini andıkları için ceza verilmiştir.

Saldırı hepimizdedir. Sadece TÖP ve SDP'ye değil, sadece sosyalist ve yurtsever güçlere değil, tüm muhaliflerdir. Tüm devrimci ve komünist güçlere "çizgiyi geçmeyin, ayağınızı denk alın" mesajı verilmektedir.

Tutuklu Yoldaşlarımıza Sözümüzdür!

Yoldaşlarımızı demir parmaklıklar arkasına attılar. Yoldaşlarımızın -geçici-yokluğunun üzüntüsünü duyuyoruz. Onların eksikliğini hissedeceğiz. Ama biz komünistler sınıflar mücadelesi tarihinde çok daha ağır saldırılarla karşılaştık ve devrime ve özgürlüğe olan bağlılığımız ve kararlılığımızla bunların hepsini aşarak bayrağımızı yükseklerde tuttuk. Şimdi de öyle yapacağız.

Düşman bize bir darbe vurdu. Gerilemeyeceğiz. Düşmanın saldırısından dersler çıkaracağız; hata ve eksiklerimizi açık yüreklilikle tespit edip bunları en kısa zamanda aşacağız. Bu saldırıya, meşru mücadele zemininde işçi sınıfı ve emekçi kitlelerle, kadın, ekoloji, barış

hareketleriyle, tarihsel muhalefet dinamikleriyle daha sıkı bağlar kurarak, kitleler içindeki mevzilerimizi güçlendirerek, ideolojik-politik hattımızı hayata geçirerek, birlik/yeniden kuruluş sürecini derinleştirerek ve Kürt halkının mücadelesiyle dayanışmamızı yükselterek cevap vereceğiz.

Yoldaşlarımızın eksikliklerini en kısa sürede kapatarak hızla gençlik olarak yolumuza devam ediyor ve kampüslerde alanlarda, sisteme ve devlete, cevabımızı mücadelemizi güçlendirerek veriyoruz. Gün, daha büyük bir enerji ve kararlılıkla ileri atılma günüdür. TÖP ve ÖGD bayrağını daha da yukarı kaldıracacağız! Tutuklu yoldaşlarımıza sözümüz olsun!

Tutuklama, Komplo, Çarpıtma ve Yalan Rüzgarı

DEMOKRASİ DERSİNDE

SIRA KİMDE?

Devlet, Avrupa'daki devletlere benzer biçimde, emekçileri ve ezilenleri yönetmede şiddeti geri plana iterken, "kontrol"ü ön plana çıkaracak şekilde yeniden biçimlendirilmektedir. Kurulmakta olan yeni siyasi düzen, liberallerin/sol-liberallerin pompaladığı hayallere uygun biçimde "demokratik" bir düzen değildir.

21

Eylül sabahı, Toplumsal Özgürlük Platformu sözcüleri Oğuzhan Kayserilioğlu ve

Tuncay Yılmaz ile yoldaşımız Semih Aydın'ın yanı sıra, yoldaşlarımız Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP) Genel Başkanı Rıdvan Turan, Genel Başkan Yardımcıları Günay Kubilay ve Ecevit Piroğlu; MYK üyesi Ulaş Bayraktaroğlu, Parti Meclisi üyesi Sultan Seçik, SDP üyesi Özgür Kalafat'ın da aralarında bulunduğu 17 kişinin evleri, SDP parti binaları kar maskeli, çelik yelekli kolluk kuvvetleri tarafından basıldı. Red dergisi yazarı Hakan Soytemiz, Bilim ve Gelecek dergisi editörü Baha Okar, Demokratik Dönüşüm dergisi yazarları Özgür Aytukum, sendikacı Kemal Hamzaoğlu'nun da içinde bulunduğu gözaltındaki 17 kişiden ikisi Savcılık tarafından salınırken, 15'i tutuklanma talebiyle mahkemeye sevk edildi. Mahkeme ise Sultan Seçik yoldaşı ve Özgür Aytukum'u serbest bırakırken 13 kişiyi tutukladı.

21 Eylül Komplosu Neden Yapıldı?

Bu operasyonun siyasi sorumluluğu kuşkusuz AKP Hükümetine aittir. AKP iktidarı içinde de Fethullah Gülen

uluslararası şebekesinin operasyonda özel olarak öne çıktığı görülüyor.

Türkiye egemen bloku içinde uzun zamandır bir çatışma yaşanmaktadır. Cumhuriyetin kurucu kadrosu olan asker-sivil bürokrasi, devletin ve kendi sınıfsal tabakasının çıkarını, kapitalizmin ve burjuvazinin geliştirilmesinde görmüş ve bugüne kadar da öyle davranmıştır. Bu "devletçi" büyük sermayenin yanı sıra tefeci-bezirgan nitelikli Anadolu burjuvazisi ise, özellikle 1980 sonrasında Özal politikalarıyla hızla kabuğunu kırıp finans-kapitalin kapılarını zorlamaya başlamıştır.

Artık geleneksel "devletçi" büyük sermaye ve yeni yükselen Anadolu sermayesi, asker-sivil bürokrasinin iktidardaki payını azaltma çabasına girmiştir. Burjuvazi artık iktidarın aslan payını talep etmektedir. Buna karşılık statükoyu korumaya çalışan geleneksel "devlet sınıfı" ise, burjuvazinin liberal ideolojisine karşı ulusalcı/milliyetçi kurucu ideolojiye sarılmakta ve böylece toplumdan destek almaya çalışmaktadır.

AKP, bu iktidar mücadelesinde asıl olarak gücünü Anadolu sermayesinden alan ama genel olarak tekeli sermayeyi temsil eden bir parti olarak yer almaktadır.

Devletleşen AKP

AKP önce Hükümet oldu, sonra Cumhurbaşkanlığı makamını ele geçirdi, sonra YÖK'e hakim oldu, son Askeri Şura'da Ordu'nun içine müdahale etti ve en son 12 Eylül referandumu ile yargı kurumunda önemli mevziler kazandı. Statükocu ve liberal güçler arasındaki çatışma-uzlaşma zemininde AKP, hükümet olmaktan iktidar olmaya geçmekte ve "devletleşmektedir." Devlet reflekslerini üstlenmektedir. TÖP ve SDP'ye yönelik saldırıda, bu refleksin önemli bir payının olduğu görülüyor.

Devlet, Avrupa'daki devletlere benzer biçimde, emekçileri ve ezilenleri yönetmede şiddeti geri plana iterken, "kontrol"ü ön plana çıkaracak şekilde yeniden biçimlendirilmektedir. Kurulmakta olan yeni siyasi düzen, liberallerin/sol-liberallerin pompaladığı hayallere uygun biçimde "demokratik" bir düzen değildir. Hele Erdoğan'ın referandum sonrasında söylediği gibi "ileri demokrasi" hiç değildir. Tersine, genel olarak bireyi, özel olarak işçi ve emekçileri ve ezilenleri en rafine "bilimsel ve teknik" yöntemlerle tam denetime sokmayı, felç etmeyi amaçlayan otoriter, "modern gerici" bir polis düzeni kurulmaktadır.

Neden SDP ve TÖP?

Yaygın medyadaki kimi yazarlar, hatta kimi sosyalist güçler SDP ve TÖP'e yönelik bu operasyonun sırf Hanefi Avcı'yı cezalandırma veya yıpratma, baskı altına alma amacıyla yapıldığını, TÖP ve SDP'nin bu operasyona malzeme edilmek için tesadüfen seçildiğini söylemekte veya ima etmektedir.

Bu doğru değildir. Çünkü bu operas-

yonun hazırlıklarının başlangıç tarihinin 1,5 yıl öncesine uzandığı anlaşılıyor. Hanefi Avcı'nın kitabını yayımlayarak yaptığı hamle ise ancak birkaç aylık bir mesele. Dolayısıyla TÖP-SDP operasyonunun Hanefi Avcı'yı vurmak için yapılmadığı ama belki elde hazır tutulan operasyon planının Avcı olayına denk getirildiği söylenebilir. Her halükarda SDP ve TÖP'e özel bir yönelimin olduğu, bu saldırının uzun zamandır hazırlığının yapıldığı açıktır.

Kürt Özgürlük Hareketi'yle Dayanışma

TÖP ve SDP'ye yönelik saldırının temel nedenlerinden biri, bu iki yapının Kürt halk hareketiyle dayanışma ve iki halkın mücadele birliğini ısrarla ve kesintisiz biçimde uzun zamandır savunmaları, bu görüşlerini samimiyetle hayata geçirmeleridir. İki yapı, Türkiye'nin emekçi ve ezilenleriyle Kürt halkının birliğini savunan Demokrasi İçin Birlik Hareketi'nin oluşması ve yürütmesinde oldukça etkin roller üstlenmiştir. Bunun ötesinde de her türlü dayanışma ve ortak mücadele deneyimini yaşamıştır. 21 Eylül komplosunda tutuklanan Rıdvan Turan ve Tuncay Yılmaz, 2009 Mart yerel seçimlerinde Demokratik Toplum Partisi listesinden İstanbul Sancaktepe ve Sarıyer ilçelerinde belediye başkan adayı olmuştur.

AKP Hükümeti ve derin devlet Türkiyeli sosyalistlerin Kürt halkıyla bağ kurmasından son derece rahatsızdır. Bu bağı kurmakta ısrarlı davranan sosyalistler bu nedenle hedef tahtasına konmaktadır.

devamı sayfa 27

Liberal ve statükocu güçler arasındaki çatışma-uzlaşmada AKP, hükümet olmaktan iktidar olmaya geçmekte ve "devletleşmektedir."

Devlet reflekslerini üstlenmektedir.

TÖP ve SDP'ye yönelik saldırıda, bu refleksin önemli bir payının olduğu görülüyor.